

تعمیرِ حین

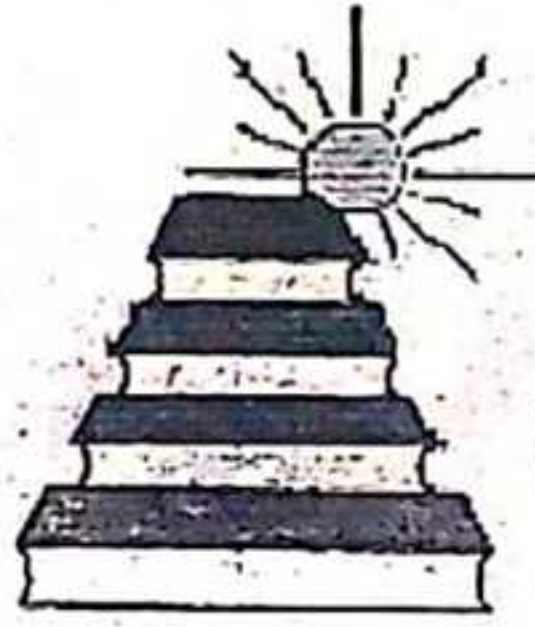
شہید اللہ قصیر

رجا نکار: ڈاکٹر فضل خاں

ناھدا ءء جن

شھید اللہ قیصر

رجا نك: ڈاكٲر فضل خالق

بلوچى اكيڈمى كوئٹہ

© بلوچي اڪيڏمي ڪونسل

ڪتاب ۽ نام	:	ناهڏاءِ جن
نوشت ڪار	:	شهيد اللہ قيصر
رجانڪ	:	ڏاڪٽر فضل خالق
ڪمپيوٽر ڪمپوزر	:	نذر بلوچ
ڏيڙاننگ	:	غلام نبی محمد حسنی
پرئٽرز	:	هائی ٹیک پرنٽر
اولی چاپ	:	2012
دانگ	:	500
بها	:	250 ڪلدار

ISBN : 978 - 969 - 8557 - 92 - 8

کسانیں بچا رہے

آدم جی لبرانکی داد گپتگیں اے بنگلہ ناول ءِ بازیں زبانوں رجانک بوتگ۔ ایشی
 نبشتہ کارنہ ایوک ءِ سرپدیں سیاسی کارکنو کے بوتگ بلکیں بنگالیانی ہالکاری دنیا ءِ ہم مزنیں
 نامے بوتگ۔ شہید اللہ قیصر چوش و مذہبی لوگے ءِ پیدا بوتگ بلے زور اکیاں ءِ پدا خاص
 بنگالی زبان ءِ ڈالچا رنگ ءِ آئی جہداں انچیں رنگے زرت کہ آوتی راج ءِ ڈلگ تریں
 مردماں بے بوت۔ روتا کہ ”سنگ باڈ“ ءِ کمک شونکارا ت ءِ اودے ہالکارانی گل ءِ کماش
 ہم جوڑ بوت۔ آئی کتابانی تہا ”سیاسی قیدی ءِ ڈاری“ ہم گون انت کہ آوتی و ہد ءِ گیش ءِ
 گیش وانوکیں کتاباں یکے بوتگ۔ آئی دگہ یک کتابے جنگ ءِ پڑ ءِ نہ تچک ءِ سوگند
 وروکیں مڑو کے ءِ قصہ انت کہ ہم باز پسند کنگ بوتگ۔

اے کتاباں لبرانک ءِ پڑ ءِ شہید اللہ قیصر ءِ راباز نامدار کنگ۔ اے رجانک
 کتگیں ناول ءِ وانگ ءِ رند ہے زانگ بیت کہ آئی سیاسی ہیل کاری پہ طبقاتی جہد ءِ چنک
 مزن مرانت۔ آئی لیکہ چنک پھتہ انت۔ آئی اولی بر ءِ وتی زمین ءِ، وتی مردمانی گپ ءِ
 جیڑھ ناول ءِ شکل ءِ دیم ءِ آرتگ انت کہ ہر جاہ ءِ ساڑا ہگ بوتگ۔

آئی آروس کئے دیر ءِ کنگ ءِ آئی دوچک بوتگ انت۔ بنگلہ دلش ءِ آجوتی جہد ءِ
 بازیں نلیگ، دلپدر دے بڑینیں ویل دیم ءِ اتک انت۔ سیاسی مردم تہون تہان بوت انت۔
 ہر کس ءِ سرحد ءِ آنیمگ ءِ تنک نہ کنگ امرتگ ءِ ہر کس ءِ تنک کنگ، آسرا تنگ۔ شہید اللہ
 قیصر ءِ انچوتی خاندان ءِ سبب ءِ تنک نہ کنگ ءِ آرا..... بنگالیانی بازیں ڈاکٹر، انجینئر، ہالکار
 ءِ ایدگہ ڈلگ ڈلگیں مردم جنگ و بوت انت بلے چک چین ہم کنگ بوت انت۔ ہے
 مردمانی تہا شہید اللہ قیصر ہم گون بوتگ۔ آرا 15 دسمبر 1972 ءِ ءِ کنگ بوت۔

(رجانک کار)

(۱)

آپ، گزانء، گزندانء، نہر دانء آپ! رحمدل، مہروانء تر سنا کیس آپ!
 وش، سُبک، رواںء تہمردیں آپ! چاریں گنڈاں آپ، آپ۔
 ءہے چیہال جنوکیس، بالادء تابء پچیں گو رمانی مزنیں چادرء سرء زمینء
 یک کسانیں ہاک رنگیں نقطہے انچوودی بوتگ کہ گشے کسے ءچہ نیامء سنگے ایر گرتگ یامان
 گیتلگ۔ زمینء اے کسانیں ٹکر باہمن چاری میتگ انت کہ آکیال دریاء کشء
 کوچنڈگء انت۔ کیالء لمبء اوشت ئے گڈاچو گشے کہ بن اصلء اے دریایے یک
 کسانیں بہرے انت۔ جاھے شہموک جاھے کوردیمگ، جاھے سُبک ء جاھے تڑند، چوکہ،
 چہ دریاء گسر کپتگ ء باہمن چاری میتگ ء لمبء جاک ء سلی کنناں چیہال جناں وتی
 سرء پروشگء انت۔

باہمن چاریء ابیدگہ بازیں میتگ انت کہ دریاء لمبک لمبک ء دریاء ہمراہ
 ء نزیکیں کورانی لمباں آباد انت۔ اے دُستیں میتگانی تہ ء یک وڑیں انسان جہہ مند
 انت۔ آہانی ننگ پادا یگ، ورگ وپسگ یک ڈول انت۔ اے مردم ڈگاراں کارکن
 انت۔ دان کش انت، گوک ء گا میش دار انت ء آہانی جنیں آدم کاپرانی چیرء
 پیزا بوہوکیس دابائیں وانگیں گنگد اماں رودین انت بلے آ اے دُرسیں کارانی کنگ ء پد
 دریا ء نیمگ ء رونت۔ ہو، دریا آہان ء تو ان دنت، روژناہ کنت۔ آہانی زندگیانی تہ ء
 چاڑ کاریت۔ آپ ء جہل ء برز بوہوکیں چول ء گو رمانی تہ ء آزند ء زمیل ء اُشکن
 انت۔ کسان کسانیں بوجیگانی تہ ء تند انت ء ماہیگ گران تہ دریا ء جہل ء برزیں

مانجائیں چو لال سوار دور باز دوریں نہ پجارتگیں ملاں رونت۔ دریاوردانت۔ گوں
ساوڑء دیم پھ دیم بو ہو کیس نثرس، زرنگ ء دلیریں ناھدا۔

باہمن چاری دو بہرانی سرء انت۔ دو برکتی بہرء انچیں مردم نشنگ انت کہ
دست اش بشری ء دپ ء روت۔ ادے پگا ہیں لوگ انت۔ قادر شیخ ء برھداریں
کمپانے کہ میتگ ء تہا برزیں کمپان ء نام ء زانگ بیت۔ اے باز سیر ء آبدانیں مردم
انت۔ ایشانی گور ء مال ء دولت باز انت۔ دان درُشگ ء جتا ہیں جاگہ انت۔

میتگ ء گور پچانی نیمگ ء دریاوردیں میدانی لوگ انت۔ آہانی واستازند،
مرگ، وشی ء غم دُرس دریا ء ز رانت۔ اے چہ زر ء کاینت ء پدا، ہمودا و اتر انت۔ ہے بہر
ء تہ ء نبتین ء لوگ انت۔ کسانیں رگل ء لوگے۔ لوگ ء دیم ء واڑے کہ آئی ہبیل ء
گیشینگ۔ آئی تہا یک گنر ء در چکے مان۔ اے لوگ ء تہا نبتین گوں وتی جنک اکی ء پجی
ء نشنگ۔

سُہب بوت۔ نبتین ء لوگ ء دیم رُپت۔ چل ء راچنڈ ات۔ رزان مُشت ء
در پشینت انت۔ پدا مرگان ء چینک دات۔ چرے کاراں چنگ ء پدا آئی ہوٹگ ء جان
ششت ء پدا برانڈہ ء تہا دروازگ ء نیک ء کتے وتی سر تگہ دات ء ساسارات۔
آئی گنر ء در چک ء رادیت۔ سیہ سبزیں رنگ ء کسان کسانیں گولیں گنر چہ تا کانی شم ء
سر کشان اتنت۔ آئی تاں دیر ء وتی چم در چک ء چے نہ گو تک انت تانکہ آئی چمانی تہا
سبکیں سوچے اتک۔ ہر سال موسم بدل انت تہا اے در چک ء بر کاینت۔ اول سر ء تاک
ہشک بنت ء کپ انت پدانوک نوکیں کسانیں تاک چوڑ جناں بنت۔ تاک مزن بنت۔

کسان کسانیں جگلیں برتا کانی تہ اندیم بنت ءوتی پشنگ ءودار ءکن انت۔
 نبتین ءدل ءدر دء لاگریں شانکے چست بوت۔ ہے بدل بو ہوکیں موسماں آراچینکہ
 گریو اینتگ ات۔

آئی دل ءتہ ءبے تواریں افارانی ہما توپان کہ اندیم ات انچودرا بوت گشے کہ
 آروچے نہ روچے آئی تیوگیں بالاد ءژا مبلین ایت ءگزل گزل ءشنگین ایت۔ برے
 برے اندوہانی تمر دی ءآئی دل بستگ ات۔

”جنے نبتین! توچہ کدی ءانچوندوک ءے؟“

برزیں کمپان ءچے آپوکیں ساگی ءمات ءگشت ءآئی کش ءنشت۔ ”اے چشیں
 گرانیں زند ءابید مرد ءتوچتور گوازیں ءے؟ ورنائی و بس یکبرے کیت ایشی ءپدو ہدے
 پیری ءساہگ مانشان انت گڈابزاں کہ کسے ہم آنچکیں چھے چست نہ کنت ءنہ چاریت۔“
 پیری ءنا جوڑیاں ساگی ءمات ءرا انچونزور کتگ ات کہ آئی ابیدلٹ ءیک
 گامے ہم جت نہ گت۔ دار ءگمک ءآچوسرین پڑشنگ ءوہل ات۔ پے واستامیتگ ء
 مردماں آئی نام ءجندتوار نہ گت بلکیں آرا کو مپیں مات گشت۔

کو مپیں مات ءقادر شیخ ءلوگ ءبرز ءکار گرتگ اتنت۔ پہ نبتین ءآچو یک کشیں
 کلپیں جنجالے ءات۔ انچیں جنجالے کہ چہ آئی یک گور بوہگ گران ات۔ ”منی گپ ء
 شرّی ءبچار۔ نہ دگہ کارے کنگ کپیت۔ چوبانک ءبے۔ تی کسانیں اشارہ ءتوارے ء
 بازیں نوکر ءچا کرے تچان ءکیت۔ تی کار ءواستا بازیں مولدے اوشتوک بیت۔
 تراششت ءشود، پر نچ ءموش کن انت۔ موداں سکا لک کن انت۔ ترا عیش ءموجانی زندگی

یے رسیت۔ چوش نہ بیت کہ شدء سرء شدء پرآم بیانت۔ گوں انچیں مردے ءوت ء
 رالچین کہ سالانی سال حال ء ہم مہ گپت“ پان ءدپ ء بوہگ ء سبب ء بنگ ءدوئیں گب
 گوات اتنت۔ آاز مانگری نبتین ء چارگ ءات ء آئی سرجمیں پان پلگ ات۔

نبتین ء تیوگیس سہب پونچ شت۔ انگت باریں چکہ کار پہ کنگ ء ایر اتنت۔
 اے سلکتیں پیر ذال ء بوئیں دروشم ء گندگ ء بدیں گپانی اشننگ ء گوں آچہ زہر ء ترگی
 بوت۔ وتی کارانی کنگ ء ہم سمائے نہ بوت۔

”درآ، چہ منی لوگ ء۔ بروغرق بو، سرآپ! شتل! چلنڈ!“

نبتین ء پیر ذال تیلانک دات ء پداوت بان ء توک ء شت ء وتی درسین
 زہران ء بان ء وپتگیں اکی ء سرء درشانت انت۔

”من سہبگینوں تراپاد کنگ ء اوں۔ تو بست نہ کنے۔ پادا۔ زوت پادا، شیطان!“

نبتین ء وپتگیں اکی ء راجامپٹ ء شہماتاں مان بست۔

اکی اے ناگتیں ارش ء سرء بہہ ء بکرڈی زوت پادا تک۔ آئی بہمانگی وتی مات

ء راجارات۔ چہ چامپٹ ء شہماتاں آئی چم ارسیک اتنت۔

”اے پیلک ء بزور، بروئشی ء لوگ ء دان بیار۔ پادا، زوت کن“

اکی وتی چماں لتاران ء پادا تک۔ آئی پیلک زرت ء چہ لوگ ء درآ تک۔

ارسانی پہک کنگ ء دروازگ ءدپ ء اوشتات تہ نبتین ء کوکاری گشت۔

”واتری ء ٹپالی ء کر ء الم مانتر۔ بلکیں کا گدے اتلگ“

کوہپیں بنگ ء وتی شتلیں بچکند اندیم کنان ء گشت۔ ”نبتین! تو برزیں کمپان

ءبمبہیں بانکے بے۔ راست گشاں تو عیش کن ءے۔ وتی نام ءے بے یال کن ءے۔ قادر شیخ
وتی لوگیاں سک دوست داریت“

”خدا بہ کنت تئی زبان ہشک بات۔ تئی پسلگے در میا ہات۔ ترا شو مگے گرات۔“
نبتین ءگوں زور ءپادان ءترا پینان ءگشت۔

کو پوگوں بے تواری ءچکندان ءپادا تک۔ آسر پدات کہ اول سر ءہر کس
ہے پیم کنت۔ آچہ لچ ءمیار ءمریت۔ پدا ڈرسیں زہراں رزان ءمٹانی سر ءدر کنت۔
وت پیر ذال ءراہم بازیں زاہ ءذکت اشکنگ کپتگ ات۔ پدا میزاں میزان ءاے زہر
ایر ما دبیت ءآچو دلوتانی وڑالا ہو بنت ءپدایک روچے بے تواری ءآئی پدان گران ء
آئی پشت ءکابنت ءوتی لوگ ءنہ چار انت۔

آئی ءشری ءزانگ ات کہ ہر کسے ءکہ وتی شریں ذات ءزریات ءسر ء،
وتی عزت ءشرپ ءسر ءوتی وپاداری ءسر ءہمنکہ نازانت آیک روچے لہتیں تنگہ ءسہتانی
شہم ء، لہتیں زڑانی بز مش ءء قادر شیخ ءماڑی ءآسرائیانی دست کپگ ءرند ہر چیز ء
شموشیت۔ وتی لچ ءمیار، شان ءپاداری ءوشی ءآسرائی ءتیزیں رشت ءتہا کاہ ءبوچانی
بے کاریں ٹالانی وڑاباز ڈوریل دینت۔

ساگی ءمات ءیکبرے پدا اندری چکندان

”ہرچی تئی دپ ءکیت، تو بگش۔ بے راست گشیں ترا گندیں منی دل

ترکیت۔ اے وڑیں ٹہلیں ورنائی یے چہ وتی دستاں برباد کنگ ءے“

”کو پو! تو روے کہ اناں؟ وتی مرد، وتی جنک، وتی بچک ڈرس وارت

انت۔ انگت ترا آرام نیت۔ تئی وڑیں کلپیں بے ہڈئ بے بھہ و گندگ ہم گناہے۔
نون بنتین عزہروتی پورانی سرء ات۔

ساگی و مات جنوزامے ات۔ آئی مرد، آئی بچک، آئی جنک دُرس مرتگ
انت۔ سالانی دنزانی تھا آہانی یات و گیر ہم دنزین انت۔ پیر ذال و دُرس شمشک
انت۔ بلے چہ وتی شتلی و مانجائی و آراہر و ہد انچیں ایلنگ اُشکنگ کپتگ ات کہ اے
پر آئی ہیلے ات۔

آ داران و تو ارگیجان و دیم و شت۔ ”شرزان و یاہراب“ بلے ہرچی یے کہ
تراگشک ات آ دُرس تئی دیم و آیان انت۔ من و گشک ات کہ تئی ناہدانوں نہ و اترا
یت۔ تو دیست! و اترا ت؟ یکبرے در ملک و گوات کسے و لکیت پدا پیرانہ کنت۔
در چک و دار و یک کسانیں ٹکرے پیر ذال گوش بن و آئی ہتر مال کت بلے آ ہشکلیں
زمین و کپت آرانہ لگت ات۔

”یک برے پدا بہ جیڑھ! ہیال کن بنتین! ورنائی بس یکبرے کیت انت۔
رند و پشومانی و آ پیرانہ کنت۔ قادر شیخ و سے جنین انت۔ تو آ سینانی بانک بے ندے۔
نون تو بیچار بہ کن“ اے بری پیر ذال و وتی کندگ و رانچ نہ داشت۔ آئی کلپیں و پ و
کر چکیں دیم و سر و گو سگیں و ہدانی بازیں گناہ گیش در ابوت انت۔

”پلینڈ“ بد دست و ستگی، بے غیرت!.....“ بنتین نرنڈان ات۔ اے کسی و
بنتین و نہ تہنا سہب ہراب گت بلکیں آئی تیوگیں روچ ہم زوال کنا بئنت۔ بنتین در و پیر
گاہ و اتک۔ آئی ذیکیں دُرشکیں دان در کت انت۔ ہما دارک کہ آئی پیر ذال و نیمگ و

شائنگ ات، چست کت ء گوں ہمائی دانانی سرینگ ء گلائیش بوت۔

”چے گے نثار؟“۔ شرتی ء چہ مزنیں لوگ ء آیان ء گوں مہرے جُست کُت۔ نبتین ء
کمپان ء ہوار آئی سانگبندانی یک مزنیں لوگے ات۔ شرتی سیادی ء حساب ء نبتین ء
دُکچ ات۔

”ہماشو میں شتلیں کو مپوانت!!“ انگت نبتین ء گٹ چنگیں لنٹ یک کرار ء
انتت ء دیم تہارات۔ آئی برنجان ء یک گوزے زور ء دوردات انت۔ شر ء ساپ کتگیں
برنجان ء یک درپے ء گت۔

”ہومن ہم آرادیتگ ات۔ نثار! تو یکروچے اے شو میں کو مپو ء کو مپ ء
پروشے گڈاچرے سلکت ء چٹے“۔

”مرچی من آئی نیمگ ء دارے شائنگ بلے شری ء مان نیاتگ“۔ نبتین بان
ء روان ء گشان ات۔ ”شرتی منی گہار! مرچی تو گوں من کتے دز کمک بے تہ تیوگیں دان
ساپ بنت۔ بس یک دستے ء ہمراہ داری لوٹیت۔ چودھری ء لوگ ء دان ء ساپ کنان
راہ دیاں تہ من ء ہم پہ ورگ ء کتے رسیت“۔ نبتین ء بزرگی گشت۔

”چیامن ء پشل کنے۔ سد براں گشتگوں ء ہر کدی من پکار بباں۔ من ء بہ
لوٹ“۔ شرتی ء پادا آیان ء گشت۔

نبتین ء گو رادان ء ساپ کنگ ء واستاجتائیں جاھے نیست ات۔ بس یک
چار پنچ گواز ء دراجیں بانے ات کہ آ نبتین ء نیام ء لٹے مان گیتگ ات ء دو بہراں کتگ
ات۔ یک گورے چُل، ڈیکی ء گوں دان ساپ کنگ ء از باب ء مرگانی ڈب ات تہ

دومی نیمگ ء پھو اب ء واستا جا گہ گیشینگ بوتگ ات۔ بے دو بہرانی تہ ء چہ در ء آگ ء
 واستادروازگ جتا جتا انت۔

نبتین ڈیکی ء پٹہ ء سراجشا دگشا د ء پاد جنان ات۔ دھکا دھک ء توار ء گوں آئی
 پادا نچو گشا دگشا د ء سُر ان اتنت کہ آہانی سر ء چماں اوشت زرت گت نہ گت۔ آتھتگ
 ء سر ء سُر تگ ات گڈ اداں بان ء تہا چاریں کنڈاں شنک بوہان بوتگ اتنت۔ شرتی ء
 واستا آہان ء جم کنگ ء ہوار گجگ ء پداکل ء تہ ء دور دیگ گران کپان ات۔ بے
 آپدا ہم دلوشی کنان ات۔

”قادر شیخ گنو کے ونہ انت۔ آئی ء چیزے دی تگ کہ ترا پسند کتگ۔ راست
 گشاں تئی بالادا نچو برہد ار انت کہ دل بس پہ چارگ ء ء گشیت۔“ ء اے راستے ات۔
 نبتین، ناھدا ء جن! وہدے گشت تہ انچو در ابوت کہ آئی پاد زیمیر ء تاران
 سُرینگ ء انت۔ آئی بدن سنگ ترا شے ء ازم ء بے بہائیں درورے ات۔ زیبائیں
 باسک سُبک ء پُر ء پُر یں بانڈ میں سینگ ء گول گولیں لنگ!

چہ شرتی ء دپ ء گلا یگی گپانی اُشکنگ ء گوں آئی پادگیش گشا د ء سُر اں بوت
 انت۔ کھدر ء بزیں گدانی تہا ہم آئی بالاد ء نکش گیشنگ اتنت۔ آئی سینگ ء لنگ پہ
 دا بے سُر ان اتنت۔ دھکا دھک ء توار ء گوں ڈیکی ء آہن ء لگگانی چوں چوں ء توار یک
 کش ء آگ ء ات چو کہ آپادانی نرمی ء نازر کی ء ز بہر غم ء توک ء اُفار کشگ ء ات۔
 شرتی ء دم برتگ ات بے نبتین ء پادانی سُر ء پُر بر جاہ ات۔

”گہار یک دمانے تو و بدار“۔ آئی نبتین ء را گلا یگی وڑے چارت۔

نبتین ۽ پاواوشتات اُنت۔ آئی لونجانیں ساد۽ راچہ دوئیں دستاں گپت۽
 داشت۔ آوت ہم ھیسک بوتگ ات۔ آئی دیم ۽ سر۽ ھیدانی کسان کسانیں ترمپ
 چومر وارینگ ۽ ترپگ ۽ اتنت۔ ایشانی ڈلگ ۽ چوپگ ۽ ایوک ۽ پادانی سرگ الم نہ انت
 بلکیں تیوگیں بدن ۽ زور جنگ لوٹیت۔ نبتین ۽ بدن ساد۽ سر۽ کمان ۽ وژادرنگ ات۔
 آئی ۽ وتی سرزیک ۽ ایریں سیڑھی ۽ سر۽ تکہ داتگ ات۔ چہ گل ۽ تہا برنج درکنان ۽
 شرتی ۽ نبتین ۽ گلاگی چم شانت انت۔

”قادر شیخ ۽ کچین باز شرا انت! اے بری آئی شریں مرواردے درچنگ بلے
 نشار تو کتے انان ۽ یو!“

نبتین ۽ بچکند ات۔ تیوگیں روچ ۽ مرچی آولی بر۽ بچکند تگ ات۔ چہ
 بچکند ۽ آئی چہ ھید ۽ تریں دیم ۽ شہم زرت۔

”تو وتی ہم ھیال ۽ گو ربو! روچ پہ روچ شربت ۽ ڈول ۽ وشتام بوہان ۽
 من اشکگ قادر شیخ سورنہ کتگیں جنک شرتی پسند کنت۔“

شرتی ۽ انگت سورنہ بوتگ ات۔ چہ لچ ۽ آئی دیم سہر تر ات۔ آئی سر جہل
 گت ۽ زوت زوت ۽ برنج درکنان ۽ زہر ۽ گشت ۽۔

”اونہہ..... آبد ذات منی دیم ۽ بیت، آئی من دیم ۽ جل دیاں۔“

شرتی ۽ زہر ۽ سرا نبتین ۽ کند ات۔ آئی ساد۽ سر۽ چہ وتی زور سست
 گردینت۔ دوئیں تہتگاں تو ارے جت ۽ زمین ۽ سر۽ شکون دیم کپت انت۔

”باریں چیا اکی ۽ اینکہ دیر گت۔“ نبتین چہ پل ۽ در اتک ۽ راہ ۽ چاراں

بوت۔ پداواتر ات ء برنجاں جتا کناں بوت۔ سپاہیں برنج آئی جتاہیں گونی یے ء مان
گت انت ء چہ آہانی تھا کیا سے وتی مزدوری ء درگت۔ پداپر شگیں ٹوٹا ء شالی دگہ
درپے ء مان گیتک انت۔

ہے وہداں اکی میزاں میزان ء پاداں گران ء لوگ ء پترت۔ آچوگناہگارے ء وتی مات
ء دیم ء اوشتات۔ پیلک پہک ء پہک ہو رک ات۔ نبتین ء راگشے و ساہ ء ایل دات۔
”تودان نیارتگ؟“

”انّاں اماں۔ بازار ء یک چکی یے لگت اتگ۔ مردم گشتت ماوتی داناں ہمودا
ساپ کناں۔“

اکی ء مات ء نیمگ ء چارات ء بے توار بوت۔

”توٹپالی ء گور ء شتے؟“

”آگشگ ء ات، انچیں کاگد، زر کاگد ہیج نیاتگ!“

”دشتر!“۔ نبتین اے گیاں ہر روج اشننگ ء ات بلے مرچی آئی ء رااے

گپاں غمانی جہلانکاں دورداتگ ات۔ اکی ء پیلک یک گور ء ایرکت ء کل ء چے پنچگے
برنج درکت ء ورگ ء لگ ات۔ چہ گزن ء آئی لاپ ء دردے ء ستگ ات۔

”اماں! تو سہی ءے۔ منشی ء لوگ ء دُرس گشگ ء اتنت کہ مشین ء دان ء ساپ

کنگ ء چے دان چوشیر ء اسپیت بنت۔“ اکی برنج ء جاہان ات، گشت ءے۔

اگاں دگہ یک روچے بوتیں ابید جست ء پنچگے دان درکنگ ء سر ء آئی اکی ء

راردے گشتگ ات بلے مرچی نبتین گوں مہر ء آئی سر ء دست ء سمارگ ء ات۔

”توک ء تیج ء تہا کتے تڑپشیں دان ایرانت۔ برو بہ ورے ء ڈبی ء تہا کے سہر میں پپل
مان۔ بلے بچار کمین بزور!“ نبتین ء گوں مہرے گشت۔

اکی گوں وشى ء تچان ء شت ء پلے آرت ء۔ آبرانڈہ ء نشت ء برنج وراں
بوت۔ نبتین غمیگ ء نشگ ات، آراچارگ ء ات کہ سہی غریب ء مفت خد اشہمات
وارت۔

”نہ زانان منی ناھد ء رچے بوتگ؟ یک کا گدے ہم نبشتہ ء نہ کتگ ء نہ کہ
زڑے راہ داتگ ء۔ آساری ء ہم میل ء شتگ ات بلے کدی ہم چوش نہ بوتگ ات۔
آلم ء گتے بیت“

ہر روج ء پیم ء مرچی ہم غم چکاریں خیالاں آرا مانپتا تگ ات۔
وہدے نبتین ء سور بوتگ ات آئی عمر دوازده سال ات۔ نوں آئی عمر پست ء
چار سال انت۔ اے وہداں چنت براں آئی مرد میل ء شتگ ات۔ برے دو سال ء
واستا، برے سے سال ء واستا برے سالے ء آپدا اتلگ ات۔ مدام آئی کا گد ء کراچ
اتلگ اتنت۔ ہر وہد ء زڑے راہ داتگ ات ء پدا یک روچے آوت گوں رنگ رنگیں
گد، وشبوئیں ٹیل، شرّیں سا بون ء دو می گپڑے سامانانی پتجی ء لوگ ء اتلگ ات ء نبتین
ء دنیاچہ و شیاں چکار بوتگ ات۔

بلے اے بری و یک کا گدے ہم نیا تلگ ات۔ ہما سال ء میتگ ء دلوتانی تہا
نا جوڑی یے کپتگ ات، آہما سال ء شتگ ات۔ اے وہداں آرا سے سال سرجم بوتگ
ات۔ نہ کہ آوت اتلگ ات ء نہ کہ کا گد ء زڑے راہ ء داتگ ات۔ کسے ء گوں دپی

کلوھے ہم نیا تلگ ات۔

وسوسانی شینکاں نبتین ء دماغ انگر کتگ ات۔ ”آ بیمار تہ نہ انت یا چو.....“ آئی چہ اشی ء
دیمتر فکر گت نہ گت۔

”دگہ اے وڑیں آ وڑیں گتے مہ بیت من و مراں۔ من ء اے پی میں ہرا ہیں گپ
دل ء آرگ نہ لوٹیت۔“ باریں چہ گجا کو مپیں پیر ذال ء چپینڈیں دیم آئی ہیال ء کپت ء
کسان کسانیں ہرا ہیں کر مکانی وڑا آئی گپ نبتین ء دماغ ء چونڈان بوت انت۔
”تئی مردنوں نہ واتریت، یکبرے ہر کس ء درملک ء گوأت بہ لکیت آ بیرانہ
کت۔“

”انآں، انآں۔ من کدی اے نہ منآں۔ منی ناہد االم ء واتریت۔ آ من ء
شمشت نہ کنت آچہ درساں جتانت۔“ آئی وتی سردوئیں دستانی دلاں زرت۔
بلے آئی اے گپ چہ دگہ لہتیں مردماں ہم اشلنگ ات کہ درملکاں رو کیں
اگاں جینے ء دست ء بہ کپیت تہ آچر آئی دام ء کدی درنیت۔ آ اینکہ ناسر پد و نہ ات۔
آ اے سر پدات کہ مہلوک و ہدے اے وڑیں گپ جن انت گڈا آ ہانی تہاکے راستی ہم
است۔ وت آئی میتگ ء رئیس الدین ء درور است ات۔ آ ہم میل ء ناہد ات۔
یکبرے کہ شت پداواترے نہ گت۔ زر ء آ دیم گینی بدنیں وش ملگورانی دنیاے
آبادات۔ ء رئیس الدین انچیں یک گینی بدنے ء دام ء کپتگ ات۔

باہمن چاری میتگ ء تہا یکیں رئیس الدین ء انچو کتگ ات بلے آ دیم ء میتگ
پیال گھاٹ ء اے ڈو لیس بازیں مردم اتنت۔ باریں چنکہ درملک ء شت انت ء وتی

لوگ، جاگہ ء چک چلا زگاں شمشنگ اتنت۔ نبتین ء گوں وتی چماں چنکہ جنیں آ دمان ء تیوگیں زند ء وتی جودانی راہ ء چارگ ء ء گریوگ ء پٹرینگ ء دیستگ ات۔

بلے نوں جاوہر بدل بوتگ اتنت۔ پاکستان جوڑ بوہگ ء پداے درسان ء موکل کاگد (اجازت نامہ) گرگ ء واستا کلکتہ ء روگ کپتگ ات۔ کلکتہ نوں ہندوستان ء شہرے ات۔ اودے روگ ء ہاتر ابازیں جہد کنگ کپتگ ات۔

زرڈیگ لوتگ ات تہ ویزا ء پاسپورٹ جوڑ بوتگ اتنت۔ پے ہاتر انوں گیشتریں مردم کشارکاری ء دلگوش اتنت۔ آہاں دلوٹ داشتگ ات، تگرد گوپتگ ات ء دگہ ہے تیمیں کسان کسانیں کارکتگ ات۔ آ انگت ہم وتی کوہنیں سفرانی یاداں گیر آران اتنت ء دور پاندیں ملکانی قصہاں اُشکنائینگ ء اتنت۔ ایشانی تہا لہتیں وت جوڑ یتنگین اتنت بلے باز انچیں قصہ ہم است ات کہ نہ لوٹگ ء ابید ہم نبتین ء باورکتگ اتنت۔ بلے کدم! ساہ ء ارواہ ء دوست تریں، آئی برہداریں ناہدا! کہ آئی دروشم نبتین ء دل ء نندوک ات، آرادام گریوایینگ ات ءے۔ آچوش بوت نہ کنت۔ آراباورات کہ مردم ہرچی بہ گش انت بلے کدم آرادروہ ات نہ کنت۔ آ من ء چتور شمشت کنت؟ آئی ارواہ ء باریں چنکہ زرانی تہا سرتگی ء رند نبتین توارجتگ ات ء آراوتی کتگ ات۔ گڈانوں آ آراچے پیمیل دات کنت؟ مردم دروگ بندانت۔ کدم کدی ہم درآدیں ملکہ ء مہرنگانی ملگورانی بندیک نہ بیت بل کہ ستر آچو جاتو ء مردانی رند ء بہ کپ انت۔

رئیس الدین ء وتی پت ء واستا کتے زر راہ داتگ ات ء ہمرائی ء یک عکسے ہم۔ عکس ء

گندگ ء گوں نبتین ء راتو رنگ ات۔ ذال ء سہر میں بدن آئی پوشا کانی تہا ہم در ات۔
 آئی پا دچہ گپیاں باز برز ہم لوچ اتنت ء آستونک و نیست ات۔ آوت رئیس الدین ء
 سر ء انچو جگگ ات کہ پچیں جگگ ء چے آئی سینگ ء کپ در ات۔ نبتین ء نادوستی ء زہر ء
 دیم تر ینت۔

”بے شرم بے حیا! وتی جان ء ہیچ انا نے نیست۔ اَخ تھو۔ رئیس الدین ء را
 اینکہ دور ء پہ سورنگ ء ہمے چلنڈ دست کپتگ۔“ بے آئی ماما نگی ء یکبرے پدا آلا چار
 کتگ ات ء آ عکس ء سر ء یکبرے پدا جگگ ات۔
 ”آئی پا داں چونیں شر میں کوش انت بے آئی چمانی تہا لچ نیست۔ توبہ
 آ کجام ناہودگ بیت کہ اے کسبیانی ہا تر اوتی لوگ ء تباہ کن انت۔“

نبتین ء گپانی اشننگ ء کدم ء چکنڈ ات۔ آئی ہیال کت کہ اگاں ناہدا ہانی
 دلاں وش کنوکیں اے ذال بولاں نبتین بہ گندیت ء آہانی ہما ڈر میں سر ء پُر ء کتیاں بہ گندیت
 کہ آ اے میلانی مردمانی ہا تر ء وش کنگ ء کن انت اش تہ ہیرانی ء دلپدروی ء مریت۔
 رئیس الدین ء برات ز تک ء وہدے عکس زرت ء شت تہ کدم ء وش وش ء گشت۔

”نبتین! اے جنین اینکہ بدیں مردم نہ انت کہ تو سر پدے۔“ آیک چک ء پا د
 اتک چو کہ آ را چیزے ء ڈنگے جگگ۔

آجیرگ ء بوت۔ کدم ء چوش چیا گشت؟ زانہ راستی آہے پری رنگاں
 شرزانت۔ قربان ء لوگی حشمتی گشیت۔ ”اے ڈر میں مردین یکیں ناہ ء سر ء بن انت۔
 کے بزانت کہ لوگ ء چے ڈن آ چے کن انت۔ آہانی دلاں چے است کس نزانت۔“

راستین ء لوٹ ءے گڈامن ء آہانی سرءُ تھے ہم باور نہ کنت۔“

نبتین ء سرترگ ء بوت۔ حشمتی ء ہرچی کہ گشت، آ راستے؟ کدم ء حشمتی ء مرد

قربان دوئیں یکیں میل ء سرءُ بوتگ اتنت۔ زانہ کدم ہم آ درستانی وڑاگوں ہے پری

رنگاں مہر ء دوستی کنت؟ اناں، اناں، منی ناھدا چرے درستاں جتا انت۔ آئی وتی دل ء

تسلّا دیگ لوٹ ات۔ کدم شری ء سرءُ نبتین ء مونجاء غمیگیں دیم ء چارگ ء ات۔

آ اندری بچکند ان ات۔

”من اے کدی گشت کہ آ ڈرسی ڈرس فرشتہ انت۔ من وائے گشگ ء اتاں کہ

آ اینکہ بدنہ انت کہ اینکہ تو آہاں سر پدے!“

”اناں آ باز بدیں مردم انت، چلڑ، چلنڈ، کسی..... ہراب۔ گندگ، اوھ اوھ اوھ!“

”شتر انت با! آ ڈرسی ڈرس ہراب انت۔ وش ءے نا؟!“ کدم ء نبتین ء راوتی باسکانی

حصار ء آ ورت ء گشت۔

”توچہ آہاں گستا بے نہ؟ راست بگش! تو آہانی کر ء نہ روئے۔ اے مڈمانی

گو راباریں چونیں چونیں تاسید، سھر ء جا تو است بیت“ نبتین ء وت ء راگیشینان ء

جست گت۔ ”ہمو!“ یک برے کدم ء کسانیں پسے دات بلے آئی لفظانی سرءُ انگت ہم

کلپیں بچکندے گوازی ء ات۔

نبتین ء کدم ء رادیت۔ آئی ڈرسیں شک ء وسوس آپ بوت انت۔ آ سر پد

ات کہ آدم ء وڑا مرچی ہم کدم ءھیالان یک یک جیڑھے دیست کنت بلے پدا ہم

آ یکبرے جست ء ابیدھر سندنہ بوت۔

”تو راست لٹھے نا؟“

”تئی سوگند! یک گپے ہم دروگ نہ انت!“ کدم ءِ گوں باز دلجھی ءِ پسه دات۔
گڈا آ چوشپ نمب ءِ تر مپ ءِ وڑا کہ چہ تاک ءِ شتریت ءِ زمین ءِ گٹ ءِ کپیت، کدم ءِ
گٹ ءِ کپت۔ کدم ءِ سینگ ءِ سرءِ آ آرام ءِ جلگہاں بیگوواہ بوت۔ آرا کدم ءِ یک یک
گپے ءِ سرءِ باور بوت۔

”منی دل ءِ دلبر! تو چرے جنیناں باز دور بو، باز دور! اے باز چالاک بنت،
ریپنگ ءِ سک زبر بنت“
کدم ءِ آراوتی مھکمیں باسکاں زرتگ ات۔ آئی سرءِ راسماران ءِ گشت ءِ
ہسو، منی دلبر، ہسو!“

نبتین سُبک سُبک ءِ کو مپو ءِ راڈ وباراں بوت۔ ”کم بخت، کم ذات، بہ مرات!،
کرم کپات بے سیت، حرام ءِ چکت، ناہودگ! چوگشے کو مپو ءِ سیادی گوں شیطان ءِ
انت“۔ آئی فیصلہ کتگ ات کہ نوں کدی کو مپو ءِ آئی لوگ ءِ وتی پادان ءِ ایرکت تہ چہ
روپگ ءِ آئی ءِ ردے کشیت ءِ اگاں آئی چہ وتی دپ ءِ گپے جت تہ آئی دپ ءِ چہ سمات ءِ
پُر کنت ءِ پدا کو مپو ءِ کو مپ ءِ وڑا آئی دپ ءِ کنت۔

یاتاں ردبتگ ات ءِ آئی رند گیر اتنت۔ نبتین باز کسان ات وہدے آئی مات
مُرت۔ آئی پت ءِ دومی سورنہ گت ءِ گوں باز ہب ءِ دوستی ءِ وتی لاڑکیں جنک ءِ رارودینت۔
آئی لوگ ءِ دگہ کسے ونیست ات۔ پمشکہ لوگ ءِ سرءِ سرجمیں بانکی نبتین بیگ ات۔

یک روچے آوتی لوگ ءِ پشتی نیمگ ءِ ساگ سندگ ءِ شت تہ آئی ہے تاکانی

تہا سُر پُرے مارت۔ آئی سرچست گت۔ ناھدا ماجل ءِ بیچ کدم بچکندگ ءِ ات۔
 آنیامی کد ءِ زرنگ، تَمر دءُ جان سلا متیں ورنائے ات۔ آئی باز یبدا ریں گد پوشنگ
 ات۔ آئی وتی تَمر دیں باسک سینگ ءِ سرءُ داشتگ اتنت۔ یکیں نگاہ ءِ نبتین ءِ مزن
 مزین سیاہیں چماں آئی سرجمیں بالاد دیتگ ات۔ آپہ روگ ءِ گشت تہ کدم آئی راہ ءِ
 سرءُ اوشتات ءُ چہ کلپی ءِ سہوتے جت۔

ہیرامتی، ہیرامتی

ہیرامتی دلبرمنی

ہیرامتی سرگپتگاں

سرگپتگاں شہر ءِ رواں

ٹیکسی بیاراں چے پہ تو

مروارد ءِ ہارے بیت

(یا) سہر مہرگ ءِ سیہ ڈوری یے

(یا) نیلین ءِ اسپیت ڈوری یے

پہ گردن ءِ آسکی تئی

مہرگ گشے چوتنگہ انت

شہم انت، تئی براہ ءِ گیش کن انت

ہیرامتی، ہیرامتی

دریاءِ پراہیں کندہ ءِ

بوجیگ ء من تیلان وتی

اوژناگ کنان ء من رواں

شہراں مس دُور ء دور سریں

چونیں بے لُج ء تَرِن ء ات اے ناھدا ماجل ء بچ!

چوں گوں بے لُجی آئی وتی باسکان ء تالان کتگ ات ء اوشتا تگ ات ء بچکند

بچکند ء سوت جناں ات۔ آرا کتے ہم لُجے نہ گت۔

نبتین ء باز لُج بوت۔ آئی لوٹ ات کہ وڑے نہ وڑے بہ تچ ایت بلے کدم

وقابی نگاہاں ء برھداریں بچکندانی دیم ء آئی گام چست نہ بوت انت۔ چوڈز ء ڈنگے ء

وڑا آئی راہ ء سر ء اوشتا تگ ات۔

چمان ء بَرز نہ گت ء نبتین ء بچست گت۔

”توچے لوٹ ءے؟“

دمانے اجکہ ہم نہ بوت ء دپ ء پُر ء گشت ءے

”گوں تو سُر کنگ لوٹاں۔“

توبہ، توبہ، چونیں بے شرمے ات اے کدم۔ آئی دپ ء کہ ہرچی اتک، درے

کت۔ نبتین چہ لُج ء سہر تَرِن ات ء سر ء تا پاداں آ درہگ ء بوت۔ درہوکیں گاماں آ دیم ء

شت۔

”ترا کتے ہم لُج نہ کنت!“ بس آئی دپ ء ہم نکہ در اتک۔

کدم دپ نہ اوشت ء گشو کے ات ء چوڈنگے ء وڑا بچ مچار۔ بُندر ء و آ باز

شریفیں بچکے ات آئی نبتین ء را دیمتر ء روگ ء راہ دات۔ و ہدے آکے دیمتر ء شت
گذا آئی چو دا بہاں بے سمائی گشت۔

”کجام گپ ء لچ؟!“

نبتین ء آئی گپ ء ہیچ پسونہ دات۔ آتچان ء لوگ ء تہ ء پترت ء موت ء را گندل
ء سر ء دورے دات۔ آئی دل انچو گشاد ء جنگ ء ات کہ شرّی ء سر ء گوں آئی حساب
بوتگ اتنت۔ چہ لچ ء ترس ء آئی تیوگیں بالاد درگ ء ات بلے اے ترس ء تہا یک ملارے
ہم است ات۔ یک نزانتیں و شیں تائمے است ات۔ آاے دُرس ء شرّہم مارگ ء ات۔
”کجام گپ ء لچ؟!“

”لچ ء مانا انت تئی سر، سر پد بوتے!“ آدل ء توک ء ءوش ء کندگ ء ات۔
”اوشنگ اوشنگ ء سہوت جوڑکنگ، تو چووزان ءے بلے لچ ء گپ ء نہ زان ءے۔ چوں
وت ء ناسر پدکنگ ات کدم ء۔ مانجا، شتل گے!!“

ناھد اما جل ء ہیچ راست کہ اینکہ ناسر پد نہ ات۔ آئی ء شرّی ء زانتگ ات کہ
نبتین ء دل ء چے است؟ دومی روج ء سہب سہب ء آ نبتین ء پت ء گورا اتک ء
اینکو رآ نکورے دراج دراجیں گپاں گلایش بوت۔

نبتین بان ء نشنگ ات۔ آزانگ ء ات کہ کدم اودا چیا اتلگ۔

”شرّ، گپ جن گوں منی پت ء۔ من دُرس ء زاناں کہ تو ادا چیا اتلگ ءے؟۔
آئی وتی دل ء تہا کدم ء راز کتڈ بینت ء آئی پدا سرکش ات۔

کدم اسپتیں پشک ء سبز ء سیاہیں لنگی یے تہا ات۔ آئی وتی سر ء را شرّی ء ٹیل

مشگ ات ءمودرستگ اتنت۔ گٹ ءسہریں دزمالے لونجان ات کہ اے دُرس آرا
 شردپ کپتگ اتنت۔ آئی تمردیں باسک پشک ء آستینکاں چے دَرائی کنان اتنت۔
 نبتین ء را آ باز دوست بوت بلے دمان دمان ء آوتیھیال ء سرءنچ ات ء درہگ ء
 بوت۔ نبتین ء پت چلیم ء آپ کنگ ء چل ء شت تہ کدم ء ہماکچی کہ کت آئیھیال ء
 گوں نبتین مرچی ہم گرٹیت۔

آئی بان ء تہا سرکش ات ء زوت زوت ء دو گوری نبتین ء گٹ ء دوردات ء
 وش وش ء گشت ء۔

”من شہر ء شتاں، چموداں تئی واستا آرتگ انت“۔

نبتین چہ لچ ء گٹے مُرت۔ آئی تک ہم گٹ نہ ء نہ کہ ہموداننگ آرا سجت ء
 ات۔ آئی چمان ء نژگٹ ء یک کنڈے ءوت ء راپترینت۔ آئی لرزان ء گشت۔
 ”تران لچ نہ کنت!“

”کجام گپ ء لچ؟“۔ کدم ء مرچی ہم پداہما کلپیں پیم ء گشت۔

برانڈہ ء نبتین ء پت ء توارات۔ ”نبتین! جنک درء بیا۔ کدم منی دوست ء نچ انت۔ چہ
 ایٹی ء موجری؟ اے و من ء چونچ ء دوست انت“۔

لوگ ء تہ ء نشنگیں نبتین ء کٹے نلگی درشانت۔ کدم چونیں چر بٹے ات کہ آئی
 آئی پت ء راوتی دام ء چمگ ء آرتگ ات۔

آئی وتی گٹ ء کپتگیں گوری دیست انت۔ اے دوئیں وپہک ء پہک ہماوڑ
 اتنت کہ کدم ء وتی سوت ء تہا گشتگ ات۔ آئی تہا اسپتیں ڈورے ات نیلیں مہرگ۔

دومی ء سہریں کسان کسانیں مہرگ ء سیاہیں ڈور۔ آئی تیوگیں بدن چہ ہید ء تر بوت۔
 آئی زوت ہے دوئیں گوری وتی پیتی ء دوردات انت ء گڈاکے ایمن بوت ء کدم ء
 گپانی گوشدارگ ء بوت۔

ناھد اما جل ء نیچ ہمنکہ بے شرم دپ نہ اوشت ء شتلی ات ہمنکہ وتی گپ ء سر ء
 اوشتوک کہ آئی کمہیں روچانی تہا سور ء تیاری گت ء گوں شانے ء نبتین ء لوگ ء سالونکی
 سر بوت۔

کدم ء دیم ء کنزان ء نبتین ء گوش ء سک سک گت۔
 ”نبتین من ء لچ ء مانا ء بکش گوں!“

نبتین نوں ساری ء تیمیں ہزو کے نہ ات۔ آئی سر جہل ء پستہ دات۔
 ”توچونیں مردے ءے کہ لچ ء مانا ء زانگ لوٹ ءے!“

”بکش نا، راست بکش من نہ زاناں!“۔ کدم چوش کہ آئی گوش ء پتریت۔
 منتے ء وڑا گشت ءے۔

”وہدے کہ جنک لچ کنت تہ آوتی دوستدار ء گشگ لوٹیت کہ تو من ء ہم
 دوست بے۔ سر پد بوت ءے! نبتین ء دلجمی پستہ گردینت۔

کدم یک دمانے دپ پچی ء چوداہ ء وڑا آئی نیمگ ء چارگ ء ات۔ ء پدا
 یکدم آئی نبتین ء راوتی باسکاں زرت۔

”لج ایشی ء گشت!“۔ آئی نبتین ء نیم واز تگیں لٹانی سر ء وتی برانزیں لٹ
 پیوست کت انت۔

ایش ات نبتین ء کدم! گڈا آچیا دومی مردمانی ہے گیاں باور بہ کنت کہ آ پھجر
پھجر نیت۔ آچتور آرا شمو شیت۔ سالان درملکان بہ گردیت، آ آخر کہ ہمائی کر ء
کیت۔ نبتین چہ دل ء ستک ات کہ ایوک ء ہمائی کدم انت، ہمائی جند ء ناھدا۔
بلے نوں نبتین چے بہ کنت؟

بازار ءے یکے نہ سے سے مشین منڈنگ اتنت۔ اول سرء چودھری ، پال ءے
 پدانشی۔ سے نمیں خاندانانی دانان ءے نبتین ءے ساپ کنگ ات بلے نوں و آدریں وتی
 دانان مشین ءے ساپ کنگ ءے اتنت۔ کسے ءے رانبتین ءے کارپکار نہ ات۔ آاے ڈر میں لوگاں
 خدا بزانت باریں چکے گشتاں شت بلے چہ ہر نیمگ ءے آاڈر ءے دران میں پسہ رستگ ات۔
 چہ گو سگ میں دو سالان آئی دان ساپ کنگ ات ءے وتی ءے اکی ءے لاپ والینگ ات۔ بلے
 نوں چے بیت؟ آ یو کیس و ہد ءے بابت ءے گمان کنان ءے آ باز ٹرس ءے لرز بوت۔

چریشی ساری ہر کدی کہ کدم میل ءے شنگ ات تہ ہمک سے ماہ یا شش ماہ ءے یک
 شل ءے آئی زر راہ داتگ ات۔ اے زر دو میں مات ءے چک ءے رابس بوتگ اتنت۔ بلکیں
 نبتین ءے دست داشتگ ات ءے کمو کدرے انگت سر آرتگ ات۔ اے بری کدم ءے نبتین ءے
 راگیشتر زر راہ دات ءے گشت۔

”اے تئی شش ماہانی واستانت پرچا کہ من نزانان کدی میل ءے کارریت۔
 مروچاں چو پیش ءے پیم ءے آ مردم نہ لوٹ انت ءے پد ابازیں چہ ہندوستان ءے کار ءے شوہاز ءے
 اتگ انت۔ شش ماہاں پد من الم ءے پتو زر راہ دیاں۔“

شش ماہ گو ست پد اسالے گو ست۔ نبتین باز پریشان نہ بوت۔ ہمازر کہ کدم
 ءے پے شش ماہاں داتگ اتنت۔ نبتین ءے وتی گزر ءے بست ءے تاں سالے ءے گز رینت انت۔ اے
 نیام ءے کدم ءے نہ کا گدے اتک ءے نہ کہ زر۔ نوں نبتین ءے پریشانی گیش بوہان بوت انت۔

یک گورے و آ پہ کدم ء غمیگ ات ء دومی نیمگ ء پہ وت ء پہ اکی ء۔ اے نیام ء آئی
 بازیں کارکتگ ات۔ آئی مرگ رودینت۔ تگرد ء ساچی گوپت۔ بلے اصلیں کارکہ
 چر آئی آئی لاپ در اتک آ دان ء پہک ء ساپ کنگ یگ ات۔ آئی منانی حساب ء
 دان پہ ساپ کنگ ء زمانداری زرت انت ء ساپ کنگ ء پد لوگاں رینت انت۔ کدی
 کدی آراکے ء پیش ء کل راہ دات انت ء تگرد ء ساچی ء گو پگ ء گشت۔ اے کاران ء
 نبتین ء سبک سبک ء وتی تب ء وڑاکت انت چیا کہ اے کار ء تھا آرا کتر زر رستگ
 ات۔ نبتین یکبرے پد اپال ء لوگی ء گو راشنت۔

”من تراچہ مشین ء گیش ساپ ء شتر تر داناں کنان ء دیاں۔ تو من ء موہ و
 بدے۔ زر ہم کتر بدے بلے کم ء چے کم یک منے دان و بدے کہ ہے ثواب ء مالاپ
 ء والیناں“..... آئی منت گت۔

پال ء نثار ء رانبتین ء سر ء بڑگ بوت۔ ”اے و ہد ء و من تراچ دات نہ کنان
 چیا کہ ڈرسیں امبار پُر انت۔ اگاں دان ساپ بہ کنانیناں ہم گڈا گجا ایرے کنان؟ البت
 من ترا دیم ء ماہ ء دان دیاں۔“

”بلے من یکیں ماہ ء چے بہ کنان؟“۔ نبتین ء غم چکاریں تو ارے ء سبک سبک
 ء گشت۔ اتوں و آئی کر ء نیم کیاس ء کساس ء برنج نیست ات۔ آئی پت ء مرگ ء
 رابازیں سال گو ستگ ات۔ آوتی سانگبندانی لوگ ء روگ ء مدام لپرزگ ء دوچنگ
 ات۔ بل کہ آہانی لوگ وت ماں وت ء ڈکتگ اتنت بلے آ باز سٹوئیں مردم اتنت۔
 آئی زانتگ ات کہ اگاں آکے کمک ء کن انت گڈاتاں مدتے آرا گیر کار انت ء آئی

گپ ء ہر جاہ کن انت۔ البت شرتی ء برے برے وتی کشان ء لمب کمو برنج بستگ ء
چیروکانی آرتگ ات۔ نبتین ء راے وڑ دوست نہ بوت۔ گشت ات ء

”شرتی! تو منی واستا دزی چیا کن ء؟“

”واہ، ایسی ء دزی نہ گشت! تو منی نشار ء۔ تئی واستا من اینکہ ہم مہ کناں۔
من چو آہانی تہمیں دلے چہ گجا شو ہازاں؟“ شرتی ء آئی گپان ء کندگ کندگانی تہ ء
گو ازینت ات۔ بلے نبتین اے کندگ ء تہا گوں آئی گوں نہ کپتگ ات۔ ہراہیں
کارے ء کنگ ء مارگ ء آئی دل گبار بوتگ ات۔

پال زمیندار ء کمپان ء چہ ہماراہ کہ آئی لوگ ء شتگ ات۔ آئی گنڈے ء سرء
یک مزنیں ہوٹگے است ات۔ اے ہوٹگ چودھری ء خاندان بیگ ات۔ مرچی آئی
تہا بازیں پل سرپتگ اتنت۔ اسپتیں پل ء سبزیں تا کاں ہوٹگ ء لر دین آپ ء را اندیم
کتگ ات۔ نبتین ء وتی ساڑھی بزرگت ء تاں دُور ء آپ ء توک ء شت۔ آئی گوں وتی
دستاں بازیں پلے چت۔ یک کسانیں نازر کیں بوٹگے ء را آئی گوں وتی دناناں جات تہ
آئی تام آراباز دوست بوت۔ چہ سباہ ء آئی ہیج نہ وارنگ ات۔ سہی آئی رزان
ششت ء کمو برنج جم کتگ ات۔ آہان ء آئی گراست ء اکی ء را وارینت انت۔ اکی
وہدے ورگ ء نشت تہ آئی لوٹ ات کہ مات ہم گوں بہ کپیت بلے نبتین ء نیمون کت۔
”توانوں اے برنجاں بہ ور، من تاں نیمروچ ء دگر کاراں۔ پدا من تو دوئیں
نندیں ہوری ء ورین اش!“

بلے چک سرپداں کہ مات راست گشتگ ء نہ انت۔ پہے ہا ترا آسرتہیں

دیگر عَماتِ عزیزِ یکِ نیا تک۔ تہاری عَمانِ شاگِ آوتی لوگِ اَتک، تگر دے گزِ ینتِ عِ
 سرِ عِ وِ پت۔ پالِ عِ لوگِ عِ روگِ عِ وِ ہدِ عِ نبتینِ عِ چمِ وِ پتگیں اِکیِ عِ سرِ عِ کپتِ انتِ تہ
 آئیِ دلِ عِ دردِ پاداِ تک۔ یکیںِ روچِ عِ اِکیِ عِ شوکیںِ دیمِ نزاِ تلگِ ات۔ سہبِ عِ بگر
 تانوںِ آئیِ ہے چتکیںِ بزِ نجاںِ ابیدِ گہِ بچِ نہِ وارِ تکِ ات۔ چہِ ایشیِ سرِ آِ کدیِ گزِ نگِ نہ
 بوتگِ ات۔ نبتینِ عِ زندگیِ عِ اےِ اولیِ برِ عِ چوشِ بوتگِ ات۔ وتیِ پتِ عِ لوگِ عِ پداِ کدمِ عِ
 لوگِ عِ دوئیںِ جاہاںِ آئیِ لاپِ سیرِ بوتگِ ات۔ بلےِ گوِ سگیںِ دوِ سالوںِ آہمنکہِ براں
 گزِ ن لاپِ وِ پتگِ ات کہِ چوگشےِ نوںِ سیریِ عِ ورگِ پہِ آئیِ وا بےِ یاھیالےِ ات۔

نبتینِ اَنچو کہِ لوگِ عِ پترت۔ بڑنِ عِ یکِ شلےِ عِ آئیِ بالادِ عِ رااِ مبارزات۔ قادر
 شیخِ کدمِ عِ نا کوِ عِ گوِ رانشگِ اتِ عِ چلیمِ کشگِ عِ ات۔ چہِ آہانیِ برانڈِ عِ نبتینِ عِ لوگِ پہک
 دراات۔ آاشتاپیِ عِ توکِ عِ پترت۔

آئیِ چلِ روکِ گتِ عِ ہماپلِ عِ بوٹگِ پہِ لہڑِ دیگِ عِ ایرِ گتِ انت۔ پداِ آئیِ چہ
 قربانِ عِ لوگیِ حشمتیِ عِ دو سہریںِ مرچِ پیچِ گپتِ عِ آوِرت۔ آئیِ ایشانِ عِ چپتِ عِ دیگِ عِ
 گتِ انت۔ پداماتِ عِ چکِ نشتِ انتِ ہمیشانِ عِ وارتِ انت۔

نبتینِ عِ مرگِ عِ بٹانِ عِ چینکِ دات۔ نوںِ آہانیِ کساسِ ہمِ کمِ گشتگِ ات۔
 آدوینانیِ یکِ یکِ جتکےِ سراتلگِ ات۔ بلےِ یکِ کشیںِ شدِ لاپیِ عِ ابیدِ ہمِ نبتینِ آہانیِ بہا کنگ
 عِ سا جونہِ ات۔ آئیِ آہانِ عِ ڈبِ عِ بند گتِ عِ درِ عِ ماںِ تہارو کیِ عِ اتکِ عِ برانڈِ عِ نشت۔

”نبتین، چنے او نبتین! کجائے تو؟“ تہاری عِ کو مپوِ عِ تو ار چو بومِ عِ شو میںِ بھگِ عِ
 نبتینِ عِ دماغِ عِ کپت۔ آوتی تیوگیںِ بالادِ عِ سارتِ مارگِ عِ ات۔

”جئے تو ادا تہاری ء نشتگ ء چے کنگ ء ءے؟ شتر، من گمان کتگ ات کہ
گاسٹیل نیست انت۔ انچوش انت نا؟!“ انچوسما کپگ ء ات کہ پیر ذال زوت نبتین ء را
وتی دوستی ء باور کنا اینگ لوٹیت۔

”بلے منی جنک! تو من ء در آمدے چیا سر پدے؟! تو من ء بکشتیں کہ لوگ ء
گاسٹیل نیست انت۔“ آئی گلگ ء رنگ ء وتی گپ جت چو کہ چہ نبتین ء روہ ء دم نہ
دیگ ء آ را باز تورنگ۔ لٹ ء رایگ گو را ایر کنان ء آ نبتین ء سک نزیک ء کنزان ء
اتک۔ نبتین بے تواری ء جیرگ ء ات کہ پیر ذال ء دیم ء پروشاں یا آئی کو مپ ء۔

”ہما کہ من اشلگ مرچی تئی لوگ ء چل روک نہ بوتگ؛ چہ ہما و ہد ء من ہمنکہ
دردیگاں، غمیگاں، کہ ترا چے بکشاں؟ ہے جیرگ ء اوں کہ باریں منی دوئیں چکت چون
انت؟ پے واستا من تچان تچان ء تئی گو راتلگاں۔“

تہارو کی ء کو مپو ء سیاہیں دیم گندگ نہ بوت بلے چہ آئی تو اء در ابوت کہ
آ گر یوگ ء شتلی میں جہدے کنگ ء انت۔

”تو منی واستا در آمدے ونہے ء نہ کہ اکی دگہ کسے۔ سیادی ء وتئی مات منی گہار
ء حساب انت۔ آئی ہر دیں کہ من ء دیستگ ات وش بوتگ ات۔ اے وڑا کدم و منی
ذامات بوت۔ راست گشگ ء اوں نا!“

پیر ذال ء تو اء تہا نام گپتیں پلگی دروشمے است ات۔ نبتین ء کدی گوں آئی
وتی سیادی درانہ گت بلکیں مدام چہ آئی گستا بوت ء آ را ہے گپ سک تورنگ ات۔

”اناں، من ایشی دیم ء نہ پروشاں۔ ایشی کو مپ ء ہم کار نہ داراں۔ اے

تہاری ءِ ایشی گردن ءِ چلگے کناں تہ مدام ءِ واستا اے بد ذات“۔ نبتین وتی دل ءِ
توک ءِ یک سوڑ گے ءِ رسگ لوٹگ ات۔

”تووت وتی ءِ اکی ءِ اے ہال کتگ۔ چتکہ براں من تئی کمک ءِ جہد کتگ بلے توچہ من
انچوہز کن ءِ چو کہ من تئی بدواہاں۔ انگت پمن چیزے چیزے شان ءِ!“
کوپو ءِ یک گز نچے نبتین ءِ نیمگ ءِ شہاران ءِ گشت۔

”ایشی تہادو ءِ نیم کیاں برنج، دوہیک، کمو پیاز ءِ مسالہ انت۔ منی کر ءِ ہرچی
است ات پہ تو آرت انت ءِ ہاں، موداں جنگلی اے وشبو ہیں ٹیل ہم۔“
آئی یک شیشگے نبتین ءِ نیمگ ءِ شہاران ءِ گشت۔

ناگت ءِ کوپو مارگ ءِ لگت ات کہ نبتین و بیج گوشدارگ ءِ نہ انت۔ آئی و بیج
چیزے ءِ رادست نہ جت۔ آ بے تو ارشنگ ات باریں کجام پگر ءِ گڑ تیاں تہا ات۔
”توبہ، اے چلنڈیں پیر ذال ءِ نوکیں مندرے۔“
نبتین ءِ ہیال گت۔

”تو اگاں سور کنگ نہ لوٹ ءِ مہ کن بلے چوش و گت کن ءِ کہ دروازگ ءِ
توک ءِ بند کن ءِ وسپ ءِ گڈا کسے تئی چارگ ءِ چوں کیت کہ توک ءِ شپ بند جتگ،
..... یا، نا۔ اے وڑا تئی مرد، تئی سور، تئی عزت دُرس تئی گو رابنت ءِ کسے ترا گئے ہم گشت نہ
کت۔“۔ نبتین انگت ہم بے تو ارات۔ آئی دماغ ءِ تہالو ڈ ءِ تو پانے چست بوہان ات۔
پیر ذال ءِ جہل بوہان ءِ نبتین ءِ دیم ءِ چارگ ءِ جہد گت۔ آ چارگ لوٹگ ءِ ات کہ نبتین ءِ
دیم باریں چے گشیت۔

”انشی دروازگ ء توک ء بندمہ کن۔ شپ ء دومی پاس ء قادر شیخ.....“

زور ء سر ء یک لگتے آئی سرین ء لگت ات۔ پیر ذال ء ساہ پہ دمانے ء چوگشے
و بند بوت۔ آ تر بز گراں ء چہ برزیں جاہ ء ماں پیر گاہ ء کپت۔ ”آو، آو، گشت
ئے۔ بچین ے مردماں بچین ے!“ پیر ذال ء چیہال جت۔

”چے بوت؟ کے ء جت؟“۔ مہلوک چہ چاریں نیمگاں تچان ء اتک انت۔
قربان، آئی ذال، شرتی ء آئی پت ء دومی دگہ ہساہگ اتک ء نچ بوت انت۔
پیر ذال ء کز ء در چک ء نیمگ ء دست شہارت کہ اودا ابید تہاری ء ہج نیست
ات۔ ”بلے ترا جت کے ء؟“ قربان ء دیم ء آیان ء جت گت۔

نوں پیر ذال پاد اتلگ ء اوشتا تگ ات۔ وتی لٹ ء رازوران ء آئی وتی
زہر قربان ء سر ء در شانت انت۔

”کے گشگ ء انت؟ ترا کے ء جتگ؟ ادا اوشتگ اوشتگ ء گپ کن ے۔
اگاں مردے ے گڈا دیم ء کنز! آ تہاروکی ء برو وتی مردی ء پیشدار۔ جت ء پرس رند ء
بہ کن!“ آئی پدا کز ء بزیں ساہگ ء تہاری ء نیمگ ء دست ٹال کت۔

”آ خراودا چے است؟“۔ شرتی ء پت ء دیم ء نان یلدا تگ اتنت ء اتلگ
ات۔ آ باز ابا شکوات۔

گشگ ء اوں کہ اودا جنگلی تو لگے است!“ من چہ اوداں گوزگ ء اتوں کہ
آ گوں من زور ء لگت ات۔ آئی منی سر ء دو در کتگ ات۔ چوش و شکر انت کہ من
سنتاں۔ اگاں نہ آئی من ء گتگ ات۔

کسے چراگے آورت ءُ درسیں مردماں لٹ زرت جنگلی تو لگ ءُ چارگ ءُ
شت انت۔ کو مپو ءُ وتی گد چند اتنت ءُ لٹ ءُ چک دیان ءُ شت۔

ساگی ءُ مات ز مانگ ءُ بنا میں ذالے ات۔ آئی باریں چکھ لوگ روتگ اتنت ءُ چکھ
جنینانی لُج ءُ سودا کتگ ات۔ بازیں جنیناں لُج ءُ شرپ ءُ راہا کاں ہوار گیتگ ات۔ گوں
آئی ذات ءُ مدام یک نہ یک تر سنا کیں قصہ بستگ ات بلے تاں روج ءُ مرچی آئی کسے ءُ
راہم رزوانہ کتگ ات۔ آئی جانی دژ مناں ہم زانگ ات کہ آہانی رازاں آ گوں وت ءُ
قبر ءُ بارت۔ سدانی راز آئی سینگ ءُ توک ءُ کل اتنت۔ بلے کدی ہم آئی بے ہیال کائی
ہم آہان ءُ زبان ءُ نیارت۔ پہ ہما ترا آئی وتی درسیں کار گوں باز سوب مند ءُ گگیں
پیمے کتگ اتنت۔

نظرہ ءُ چے در آتک پیر ذال ءُ گینے گشت ءُ کندات ءُ۔ آزندگ سلامت
بے بٹپ ءُ در آگ ءُ بازوش ات۔ یک کسانیں سہ ورگے ءُ آئی جوڑ یتگیں رد ءُ بندیں
کار شنگینت انت۔ سالانی گتہ کاری ءُ آرا بازیں چیز در برا یتگ اتنت۔ آئی زانگ
ات کہ پرے کار ءُ واستا و دار ءُ سگت باز لوٹیت۔ آئی باریں چکھ سر متاہیں ذالانی سر جہل
کتگ اتنت ءُ آہانی سُنٹ جہل ءُ آرتگ اتنت۔ پدا ہم آئی کدی سگت ءُ او پار ءُ چے
دست نہ کش ات۔

ناگت ءُ لٹ چہ کو مپو ءُ دست ءُ در آتک ءُ زمین ءُ کپت۔ بزنج ءُ ہما گر نچ کہ
آئی نبتین ءُ راد اتگ ات تچک ءُ آرا لگ ات۔ پدا پیاز، مسالہ، ہیک ءُ مرچ یک یک ءُ
نبتین ءُ پیر ذال ءُ نیمگ ءُ شانناں کت انت۔ تہاروکی ءُ پیر ذال ءُ ہرچی زرت گت،

آہانی ء زوت زوت زرت۔ برنجان ء آئی چو برباد بوہک ء دیست تہ آئی دل شک۔
 پداہم آئی بازیں برنجے چہ لاکوٹاں چت۔ ٹیل ء شیشگ زمین ء سرء کپک ء گوں نکت
 نکت بوتگ ات۔ ٹیل ہا کاں ہوار بوتگ ات۔ پیر ذال ء ہرچی ٹیل ءے چہ وتی دستانی
 مُشگ ء، دیم دست ء موداں مشت کت انت مشت انت۔ پدا آئی لٹ زرت ء تہاری ء
 وتی راہ ء ہورت چاران ء رہادگ بوت۔

تہاری ء کدم ء دیم روزناہ بوت۔ آبل کہ ہمکنہ پریشان بہ بیت، تیوگیں روج
 ء بل ہرچکہ سکی بہ سکتیت، ذمبل ء جنجالاں بہ بیت بلے شپ ء نوکیں اُمیت ء واہگانی ء
 مارگانی پیم ء کدم ء دروشم آئی ء چے درساں شمو شائینیت۔

باریں اے دیم ء تہا کجام کرامت ء جادوات کہ نبتین تیوگیں روج ء ژندی ء
 جنجالان ء شمشت۔ تانکہ آراوتی گزن ہم یات نہ بوت۔ سے سال پڑیں گو سنگ کہ آئی
 وتی ناہدا گڈی برء دیستگ ات۔ بلے مرچی اے سیاہیں شپ ء آ آئی ء راوتی
 باز نیک ء مارگ ء ات۔ آراثری ء جوانی ء دیستگ ات ءے۔ ہما آئی تہردیں باسک!
 دلکشیں رُوہ ء سرء سمبہینگیں سبکیں بچکند۔

نبتین ء اکی ء راوتی گیش نیک ء آورت ء آئی سرء راوتی سینگ ء سرء
 ایرکت ء آرازور ء پرتگ۔ واب ء تہا اکی گوں مات ء لچ ات ءوش واب بوت بلے نبتین
 آئی کش ء آگاہ ات۔ آئی ہیال دور باز دور کدم ء شوہازگ ء اتنت۔ آباریں کجام زرء
 اندیم بوتگ ات۔ آئی اُشکگ ات کہ اے زران ء ہچ ہڈ ء سیمسر نیست۔ کس نزانت
 اے تاں گجا گجا سربنت۔ اہشانی سرء روکیں میل مزن مزین شہرانی وڑا شاہگان ء بُرز

بنت۔ قادر شیخ و کمپان و چے باز مزن و برز کہ آسمان بالادیں گورمانی سر و گوں آرام و
اوژناگ بنت۔

جیراں جیران و آئی دماغ و چہ حیرانی و دم برتگ ات۔ آئی ناھدا ہم انچیں
مزنیں میلے و سوار بیت و آئی مزنیں مشیناں ہلا نین ایت۔ آئی توک و منڈ تگلیں
ازباباں سُرین ایت۔ بازیں بنناں اینگو و نگو دست جنت۔ نبتین و اے واہگ ات کہ
آیک رندے کدم و راے دُرسیں کارانی کنگ و بہ گندیت۔ آئی زانگ لوٹگ ات کہ
آئی کدم چتور چشیں بلاہیں میلے اینکہ مزنیں زرے و تہا برز و بالادیں گورمانی نیام و
ہلا نین ایت۔ آئی ہر پیم کہ جیرتگ ات اے گپ آئی سر و چے سر پر گوٹگ اتنت۔

وہدے آکسان ات تہ یک برے وتی پت و ہمرائی و یک آگبوٹے (اسٹیمر)
و آنت ات و کیاں و آنیمگ و وتی نا کو و لوگ و شتگ ات۔ کیاں و آپ تان ہمکنہ پراہ
ات کہ تاں چمانی کارکنگ و حد و آپ و بس آپ ات۔ اینکہ آپ کہ آئی دیت تہ آئی
سرترگ و لگت ات و آئی وتی دیم پت و گٹ و اندیم کتگ ات۔ وہدے کیاں و پیمینے
بلاہیں زرے و دیم و یک کسانیں بارگیں شہمو کیں ہوٹگے درابوت تہ دریا و دراجی پراہی
باریں چتکہ مزن بیت۔

نبتین و دل و چو کہ کاٹارے مان اتک۔ آئی ناھدا انچیں زرے و نہ کپتگ و نہ
بڈتگ؟ کے بزانت اے برزیں تر سینو کیں گورماں کہ آسمان و لیب انت کدم و میل نہ
پروشتگ؟ آئی زانگ ات کہ زرے تہا شتر و چے شتر تریں اوژناگ گر ہم اوژناگ گت نہ کنت۔
اننا، اننا! من و اے وڑیں گپ دل و آرگ نہ لوٹیت۔“ نبتین و وتی دستانی

رحل ءِ سرءِ وتی دیم ایرکت بلے و ہدی کہ شپ ءِ آئی پہ و اب ءِ وت ءِ را شہار دات تہ اے
ھیالاں آرا چپ ءِ چاگرد کتگ ات کہ آئی وت ءِ راج گونگ ءِ گیشینت نہ گت۔ انا گت
ءِ نبتین جہہ سرات۔ یک چیزے پل ءِ راژ پگ ءِ سرینگ ءِ ات۔ بلکیں پیشی یے، بلے
ہے و ہد ءِ کسے ءِ پل ءِ رادوبراں ژا مبلینت۔ پدا کسے ءِ پاد برمش بوت انت ءِ پدا کیے ءِ
چو کہ پل ءِ راتیلانک دات۔

کو پیو ءِ گشتگ ات کہ شپ ءِ دروازگ ءِ مہ بند۔ دومی پاس ءِ قادر شیخ..... نبتین
نوں سرجم ءِ شیوارات۔ آپادا تک نشت۔ آئی تیر گشاد گشاد ءِ چست گت کہ آرا آئی
مدام وتی سرون ءِ ایرکتگ ات ءِ وپتگ ات۔ پدا گشت ءِ۔
”اے کجام بدمعاش انت؟“

درءِ کے دیر ءِ پد بے تواری ءِ مانشانت۔ پل ءِ ژا مبلینگ ءِ تو ارہم بند بوت۔
آرا اے گپ ءِ ستک بوت کہ اے قربان انت۔ اودا چہ لہتیں روچاں آمارگ ءِ ات کہ
قربان آراد لما نگیں تیے ءِ چاریت۔ چہ انون ءِ ساری شپ ءِ تہاری ءِ بازیں براں آئی
پرے لوگ ءِ سراپ کتگ ات۔ پدا آئی مارت کہ کسے پل ءِ کش ءِ روان رواں تاں
دروازگ ءِ رستگ ءِ نون دروازگ ءِ تیلانک دیگ ءِ انت۔

”کجام بے لچ انت؟ لوگ ءِ جنین است دگرانی عزت ءِ دُمب ءِ کپتگ ءِ،
بوشت انوں چہ تیر ءِ اگاں تئی سر نہ پروشت منی نام ءِ دُور کن“ آچہ گندل ءِ پادا تک۔
دروازگ ءِ تچ گت۔ آ مردم چہ ہما سیاہیں شپ ءِ ہم گیش سیاہ ات۔ نبتین ءِ دیست کہ
یک مردے تہاری ءِ قادر شیخ ءِ کمپان ءِ نیمگ ءِ تچان ءِ روان انت۔

ناگت ء چہ ترس ء آئی جان ء پٹ پادا تک انت۔

اے تیمیں سیاہ ء بے تواریں شپے ء من دروازگ چیا پچ گت؟ اگاں آ مردک
ء من ء بہ گپتیں، من چون کتگ ات؟ اے تیمیں دلاوری چے کار ء؟ آئی زوت
دروازگ بندگت ء اتک ء نپادانی سر ء نشت۔ آ باز در ہنگ ء ات۔

بلے آئی ء تاں کدی ء چووتی عزت پہازت کتگ ات؟ ہوس، گزن ء شد،
مصیبت ء جنجالانی سیہ مار ہر نیمگ ء آئی ء گور ء پہ ورگ ء پیدا ک اتنت۔ آ ایوک ء بے
آسرا ات۔ آخر کاش ء اے پل ء ٹین ء دروازگ ء پشت ء اندیم بوہان ء آئی تا کدی
وت ء رار کینت کتگ ات۔ آئی گوں بیوسی ء سر جاہ ء سر ایر گت۔ شپ ء بے تواری
ء آئی ہڈ کگ ہیسکارگانی دروشم ء اتک انت ء ہما کوہنیں بے تواریں جُست آئی سینگ ء
سر ء ارس بوت ء رتک کہ

”زانہ منی ناہدا کدی لوگ ء وا تر نہ کنت؟“

(۳)

”نبتین! نبتین! تو کجائے نبتین؟“

باریں آواب ءتہا کے ءتوار پر جنگ ءات۔ آچہ واب ءجہہ سرات ء
پاداتک۔ آئی ءشری ءوتی چم لتارت انت۔ لم ء آوابے گندگ ءات۔
برز ء جنوکیں تہار دیمگیں بلب باریں چہ کدیگ ءمرتگ اتنت۔ تہاری ءسچ
چیزے بروبری ءمیم نہ بوہگ ءات۔ آئی چپ ءچاگرد ءبازیں مردمانی ردے گوں
چرنی ءوپتگ اتنت۔

کدم ءکبل ءتوک ءچے یک بیڑی یے درگت ءدروازگ ءکر ءاتک ء
گاٹ (پانپان) ءراتوارگت۔ چہ گاٹ ءلائین ءآئی وتی بیڑی روک کت ءیک
دراجیں دے زرت ءپداگندل ءتچک بوت۔

چہ گو سگیں سے سالان آئی مرچی اولی شپ ءنبتین ءراواب ءدیت ء
پدااشت۔ کدم ء آراشوہازگ ءجہدگت ءواب ءتہا آواز جناں بوت بلے آئی قسمت
ءشری کہ کش ءگور ءوپتگیں ہج مردے ءہم نہ اشکت۔

”باہمن چاری ءہم اے وہداں شپ بیت۔ بگندے نبتین گران واب بیت یا
چوش بوت کنت کہ منی پیم ء آہم واب ءجہہ سراتگ ءمن ءتوار پر جنگ ءانت ءاکی ء
منی دوستیں اکی، منی چمانی نور، بگندے آہم وتی مات ءتوار ءاشکنگ ءپادکیت۔“

کدم ءپدا بیڑی ءبلاہیں دے زرت۔ تگرد ءنماز جاہ کہ آئی پشک ءپتاگ
ات، میزان میزان ءآئی پشک ءکیسگ ءتہا چے نبتین ءکاگدرگت۔

اے کاگد سے سالاں ساری ترنبشته بوتگ ات۔ بازیں براں دست ء کنگ ء چے آئی
 رنگ لکشنگ ات ء آئی تو کی بہرا نچوہرا ب ات کہ لبز کساس وانگ ء وڑانہ اتنت۔ پداہم
 کدم ء تیوگیں روج ء یکبرے لم اے کاگد درکتگ ات ء وننگ ات۔ ایشی وانگ ء نہ
 وانگ ء مانا ویک ات چیا کہ کاگد ء یک یک سطرے آئی دماغ ء نقش ات۔ آ اے ہم
 سرپدات کہ کجام لبز کجام سطرے کجام جاگہ ء انت۔ آئی کر ء پلاسٹک ء یک کسانیں
 ٹکرے است ات کہ آئی مدام کاگد گوں دلگوش ء ہمیشی تھا ایرکتگ ات۔ تیوگیں روج ء
 اے کاگد آئی پشک ء تو کی کیسگ ء گوں آئی بدن ء لچنگ ات۔ شپ ء آئی پشک
 درکتگ ات ء سرجاہ ء کش ء سرون ء ایرکتگ ات۔ اے پیم ء کدم ء راگوں اے کاگد ء
 نزکی ء یک ایمنی ء وشی یے دست کپتگ ات۔

بلے برے برے اے ایمنی ء وشی بیگواہ بوتگ ات ء دلپروشی ء بیوسی ء چے آرا
 آیوکیں وہد ء ودارکنگ کپتگ ات۔

بان ء توک ء تہاری ات۔ دُور ء روکیں یک مزنیں روژنائی یے (فلش
 لائٹ) ء لہتیں سہریں رندسُر ان ء تاب وراں بان ء توک ء اتک انت۔ کدم ء چہ ہے
 روژنائی ء وتی چمان ء سک دات ء کاگد شری ء چارت ء پدا بندگت ء کیسگ ء گت۔
 انچوانچو آئی آجو بوہگ ء روج نژ یک بوہان اتنت نبتین ء یات ء تہا ہمنکہ گیشی
 آیاں بوتگ ات۔ بگندے ہے یات ء راگر ء ودارکنگ ء واستا آئی دم پہ ساعت کاگد
 وننگ ات۔

سے سال گوزگ ء پدہم آئی نزاننگ ات کہ اے دُرس چتور بوت۔ آئی وتی

دماغِ سرءِ ہمنکہ زوردات آہمنکہ نجات۔ ہچ گپ تچکیں وڑے آئی دیم آ نیا تک۔
 ”راون پورٹ“ بازیں بندناں سامان ایرکنان آ نون کیدار پورء اوشتا تک
 ات۔ میل آ اصلیں نام روہن پورٹ ات بلے ہندی ناہداہاں آ رامیزان میزان آ
 راون پورٹ کتگ ات۔

کدم آ اے میل آ سرء ساری ہم دوہراں کارکتگ ات۔ آچریشی شتر
 سرپدات۔ آئی واہگ ات کہ اے بری ہم آہداں کار بہ کنت۔ آ نزیک آ اوشتا تگیں
 زرء تہازند آ سر پراں مارگ آت کہ ہریش آئی کر آتک آ گشت آ۔

”اے میل تاں باندا نیمروچ آ کندہ آ کیت۔ بریں اینکہ دیر آ من تو جبار آ
 گندیں“ جبار راون پورٹ آ کوہنیں مالے ات۔ کدم آ آئی عمر آ دومی ناہداہاں ہر وہد جبار
 مسر زانت آ آئی عزت گت۔

بازیں دگہ ناہدا بوجیگ آ سوار بوجگ آ اتنت۔ کدم آ ہریش ہم اتک ایٹی
 تہانشت انت گوں۔ بوجیگ رواں بوت۔ اے ڈرستیں ناہدا وتی کوہن کوہنیں سنگت آ
 دوستانی دپ کپگ آ روگ آ اتنت۔ آ بازوش اتنت۔ وت ماں وت آ گپ آ مسکراکنان
 آ اے تاں راون پورٹ آ سر بوت انت۔ آ زر آ اوشتا تک ات۔ چاگردوشدلی آ مہریگ
 ات۔ آ گوں یکے دومی آ باز مہر آ ہلے دچار کپان اتنت۔

اے مردم کہ چہ میل آ ایراتک آ بوجیگ آ سوار بوت انت تہ مالم جبار آ کدم آ رایک
 کسانیں پوست آ پیکٹے دات آ گشت۔

”اشی آ ہیال کن، تیاب آ ایرکائے، من چہ تو زوران آ!“

بلے تیاب ء کٹم انسپکٹر ء اردلی ہری کشن ہرچی گندگ ء ات۔ بوجیگ انچوکہ
تیاب ء سربوت ء کدم جہل ء ایراتک ہری کشن ء آراگٹ ء گپت ء یک
گنڈے ء برت ء گشت۔

”وتی دست ء گھڑی ء تیج کن!“

ہری کشن اگاں توازہ کنگ ء ات تے اے یک گونگیں بے وڑیں توازھے ات۔
کدم سرپد بوہگ ء نہ ات کہ آگپ ء مانا ء چے بزوریت۔ گو سگیں سال ء وہدے
آراون پورٹ ء کارکنگ ء ات تے آئی چہ ہانگ کانگ ء اے گھڑی بہازرتگ ات۔ اے
گھڑی ء واستا آرا خاصیں کارے ونیست ات بلے اے گھڑی آرادوست ات، پے
واستازرتگ اتے۔ نوں و آرادوست ات۔ آحیران ات کہ ہری کشن ء را آئی گھڑی
چوزوت پرچہ دوست بوتگ۔

”کجام گھڑی؟“۔ کدم ء نہ پہمگی وڑے درائنت۔

”دُڑا! اینکہ گپ مہ کن!“ ہری کشن ء زور زور ء گشت۔ آئی کدم ء گٹ گیش
زور ء داشت آ کدم ء را ایربرگی نگاہاں چارگ ء ات۔

ہری کشن ء کدم ء رایک عجیبیں کش ء چیلے ء دورداتگ ات۔ آ باز باز حیران
ات۔ آ ہری کشن چارگ ء وڑے را ہم دگہ پیے مارگ ء ات۔

”شرانت من ہے پہماں کہ ہما پیکٹ کہ تئی کیسگ ء انت۔ آ من نہ دیتگ۔

نوں ہرچی کہ تئی دست ء انت آرا من ء چیروکائی بدے۔ اے پیم ء مے دوینانی
کار شربیت۔“ ہری کشن ء وتی گیاں ء سبک تریں وڑے ء گشت۔ آ گوں کدم ء یک

سوڑ گے ء رسگ ء واہگد ارات۔

کدم ء انچو کہ موہ رست آئی وتی گٹ چہ ہری کشن ء پیچ گرا نینت ء تو ازہی

وڑے گشت ء۔

”برو برو! گھڑی اینکہ ارزان ء دست نہ کپ انت۔ چوبہ کن تو منی گھڑی ء

بزور ء من تی گہار ء.....؟“

ہری کشن ء وہدے وتی گہار ء نام اشکت گڈاز ہر ء پُر بوت۔ آئی لوٹ ات

کہ پدا کدم ء دست ء بیاریت بلے کدم اے بری دست ء نیا تک۔

کدم ء دست ء نیا ہگ ء ہری کشن چہ زہر ء گنو ک بوت۔ آئی چہ وتی کیسگ ء

قلم تراشگی چاقو درکت ء کدم ء سر ء دو رکت۔

نوں کدم شیوار بوتگ ات۔ آئی وتی گرانز گوات داتگ اتنت۔ آچہ ہری کشن ء

دوبراں رکت ات ء وت ء را اینگو آنگو بُرت۔ پدادوئیں یکے دومی ء گوں گلایش بوت

انت بلے آونبتین ء کدم ات۔ آئی باسک درچک ء بُندانی وڑ ء مھکم، ترند ء مھر اتنت۔

ہری کشن آئی دست ء کپت گڈاشل بوت تانکہ آئی دست ء چاقو ہم چہ پنچگ ء بُن ء

کپت۔

گپ ء ہر ہراب بوہان ات۔ دُرسیں مردم بوجیگ ء ایر کپت ء یک یک ء

اینگو آنگوشت انت۔ بس ہریش گوں بیوسی ء اوشتا تک ات۔ آزانگ ء نہ ات کہ آچے

بہ کنت۔ کدم ء گوں شیواری کپتگیں چاقو چست گت ء یکیں دمان ء تہا گوں وتی تچکیں

باہر ء آئی چاقو ہری کشن ء بُد ء گت دات۔ ہری کشن ء پشک ء بُد ء سر ء یک مزنیں

سُہریں داگے ودی بوت بلے آپروش ءِ منگ تیار نہ بوت۔ ٹپٹی بوہگ ءِ ابید آگوں کدم ءِ لچنگ ات ءِ آسر ءِ پٹ اتنت۔

کدم ءِ ہری کشن دویناں اے گمان نیست ات کہ گپ اینکہ دراج روت۔
ہے سر ءِ پٹی ءِ پیکٹ چہ کدم ءِ کیسگ ءِ دراکپت۔ ہے وہداں بدن ءِ کارکنوکیں پولیس
اتک انت۔ آہاں کپتگیں پیکٹ چست گت ءِ چاقوچہ ہری کشن ءِ بڈ ءِ ہرجت ءِ
درگت۔ نوں کدم پولیس ءِ دزگیر کتگ ات۔ عدالت ءِ آئی سرءِ مقدمہ ہلاکینگ بوت۔
کدم ءِ سرءِ سے بہتام اتنت۔ ناجائیں چیزانی شکپی، وتی کارءِ کنوکیں مردے ءِ کارءِ
تہادست مانگی ءِ سہمی اے کہ آئی گوں چاقو ءِ ہماوہداں ہری کشن ءِ سرءِ ارش کت کہ
آگوں بازایمانداری ءِ وتی کارءِ کنگ ءِ ات۔

کدم ءِ راعدالت ءِ سے سال ءِ کیز گوں سکلیں کارءِ ءِ یک ہزارنگد ملام کنگ ءِ
حکم دات۔ ملام نہ دیگ ءِ صورت ءِ دگہ سالے ءِ سکلیں کیز ءِ سزادیک بوتگ ات۔
قانونی زانتکاراں گشتگ ات کہ عدالت ءِ پد کدم ءِ لہا ذاری کتگ۔
اے تیمیں مزینیں ڈوہ (جرم) ءِ سزا انگت گیشتر بوہگ لوتگ ات۔

کدم ءِ نیت ءِ بابت ءِ کجام وڑیں ہیالے دارگ بے نپ ات۔ بوت کنت کہ
آئی ہری کشن ءِ راگشتگ لوتگ ات بلے عدالت ءِ اے ڈوہ ءِ راڈالچار کتگ ات ءِ اے
پیم ءِ سزاکم ءِ سبک بوتگ ات۔ نوں کدم ءِ لوٹ ات کہ خدائے درگاہ ءِ پہر حمد لیں منصف ءِ
دعابہ کنت۔

بلے زانتکارانی چرے گیاں کدم ءِ چے تسلا رستگ ات۔ آو مرگ ءِ ات۔

یک نہ کتگیں نادو دیں کارے پُشیں مزنیں سزاءِ آحقدار نہ ات۔
 ءُ مرچی آئی سزاءِ گڈی روج ات۔ آئی ءُ آجوائی ءِ نیام ءِ ایوک ءِ ہے نیمروج

ءُ ہے شپ ات۔ چر آئی پد کدم آرات ات۔

آئی دل پہ ہج کارے ءِ سا جونہ ات۔ چہ سبہ ءِ آئی دہ سیر ڈال چو پگ بندات
 کنگ ات۔ چہ آئی پد آئی نیام ءِ کتے ساسارت۔ پداکار ءِ بندات کنگ ءِ واستا سے
 گھنیاں تو ارکت بلے کدم ءِ تنی و ہدی یک سیرے ڈال نہ چُتگ ات۔

مرچی آچکی ءِ ڈلوک ءِ بازگران مارگ ءِ ات۔ چکی ءِ یک ءُ دو گشت ءِ پد آئی
 باسک شل بوت انت۔ انچو درابوتگ ات کہ آ آراسرینت نہ کنت۔ آوتی جاہ ءِ بے توار
 سر جہل نٹگ ات۔ باریں آئی ہیالانی شائل گجا گجا بال ءِ اتنت۔

سے سال بوتگ ات و ہدے نبتین ءِ گڈی کا گد آرارستگ ات۔
 پدا و بکندے آئی کا گد ہم نبشتہ نہ کت۔ اگاں کنگ ات گدا کے بزانت کدی؟
 بندی جاہ ءِ آگ ءِ پد آئی نبتین ءِ راج کا گد نبشتہ نہ کت۔ آسر پد ات کہ
 باہمن چاری پیس میں کسانیں میتگے ءِ علی پور زندان ءِ نشان جتیں (مہر لگو کیس) کا گدرسیت
 تہ باریں چے چے گشگ بیت۔ مردم وڑ وڑیں گپ کن انت۔ آئی بند بوہگ ءِ بابت ءِ
 وڑ وڑیں گمان کن انت، قصہ ساز انت ءُ آہانی تہا آءُ گیشتر میار بار کنگ بیت۔ اے
 دُرسیں گپ نبتین ءِ گوشاں کپ انت تہ باریں آئی چے حال بیت۔ کدم ءُ نہ لوٹ ات کہ
 نبتین ءِ گرتی گیش بہ بنت۔

نبتین ءِ وانگ ءُ نبشتہ و نزانگ ات بلے آئی لفافہ ءُ رادیم ءُ پشت کنگ ات تہ

دگہ گونگیں نشان و دیتگ ات۔ آئی دلکش نہ بوہگ ء ابید ہم مردماں کہ ہرچی بہ گشتیں آرا
 باور کنگ کپتگ ات۔ آئی بھیسہ ہا کانی باہوٹ بوتگ ات۔ آئی ماں میتگ ء کسے ء رادیم
 پیش داشت نہ کتگ ات۔ ہے گپ ات کہ کدم ء وتی واہگان ء گوں باز مشکلے ء گٹ گر
 کتگ ات۔

گاٹ ادا اودا گردگ ء ات۔ وہد گو زان ات۔ کتے دیر ء آرا تیوگیں روج ء کار
 ہلاس کنگی اتنت۔ کدم ء زوت زوت ڈلوک ترینت کھر رر..... ء ہمروچی تو آئی گوشاں
 گوں مہرے پترتگ ات۔ آئی مھکمیں باسکانی زور ء چے چکی ء تاہیں ڈلوک سُر اں بوت
 انت۔

ڈال ء دانگ پُرشان بوہان ء شنگ دُشانگ بوت اُنت ، بلے نا..... یک
 نزانتیں ژندی یے آئی بدن ء ہمک بہر ء تہا جاگہ کنان ات۔ بازیں جہداں پدہم آئی
 چکی ء دستگ وتی دستاں زرت نہ گت۔ چوش و چد ء ساری کدی نہ بوتگ ات۔

بندی جاہ ء تیوگیں وہد ء آئی چکی ہلا ینت ات۔ بندگی چوناء و چرے ذمبل
 ء باز ترس ء لرز اتنت۔ وردنی چیزانی دُرشگ انچوگران ات کہ سلامت ء چے سلامت
 تریں مردم ء ہون ہم جُستگ اتنت۔ بلے کدم ء کدی اے ذمبل ء راماں نیارتگ ات۔
 آئی گوں وشی وتی بہر ء چیز دُرشگ اتنت۔

کدم ء دستانی کسانیں سُر ء پُرے ء چکی ء ڈلوک چوچنی ء ترتگ ات۔ آئی
 ایشی ء را انچوگشاد ترینتگ ات کہ آگندگ ہم نہ بوت انت۔ انچو در ابوتگ ات کہ آس ء
 دوا سپتیں گولہ گردگ ء انت کہ چیر ء دان گوں گشادی ء درشگ بوہگ ء انت۔ آئی جند ء

جان ہم جلی و چپ و چاگرد و چو پنی و گشتگ ات۔ یکیں برے گردشت و آئی وتی بہر و
 دان ہلاس کنگ اتنت گڈا آدر و شنگ ات و وتی ہید نے ہشک کنگ اتنت۔ دراج
 دراجیں ساہ نے زرتگ ات۔ بلے مرچی آچوش مارگ و ات کہ آئی بالاد و زور و ذکت و
 یک یک تر پیے کسے و پر تگ و در کنگ۔

آئی نزیک و سدھیر کار کنگ و ات۔ آچہ دیر و کدم و راجارگ و ات۔ آئی
 وتی کار سر جم کت۔ جمعدار و دست و ات انت و وت کدم و کر و اتک و گشت نے۔
 ”تو در و ساپیں گوات و دے سا سار۔ من زوت تی کاراں کنناں۔ مرچی و لوگ و یات
 ترا باز کاہنت نا!“

سدھیر ڈھا کہ و مندو کے ات۔ پاکستان جوڑ بوہگ و پدا کلکتہ و اتنگ و ت
 بلے انگت ہم آئی گالوار ڈھا کہ بیگ ات۔
 کدم و بچکند ات۔ چلی نے سدھیر و دست و ات و وت براندہ و اتک۔
 اے ڈر سیں و ہداں آئی ہما مردمانی کار کنگ اتنت و نوں آئی بار یگ ات کہ کسے آئی کمک
 و بہ کنت۔

آوتی آجوتی و گوں و اہے و دار و ات۔ یک یک گھنڈ و یک یک روچے آئی
 ہساب کنناں و گواہینت انت۔ بلے بہمانگی گپ ایش ات کہ مرچی و ہدے
 آدر آگ و ات تہ آئی کنت و چو گشے ساہ مان نیست ات۔ آئی ڈر سیں دل و شی، کند و
 کوپ گیمرتگ اتنت۔ آئی دماغ و بارگیش گران تر آن بوت۔ ماہیگ چو کہ آپ و
 در کیت پلپٹیت ہے پیم و کدم و تیوگیس روج گوں ز نزرگ و پلپنگ گواہینتگ ات۔ آرا

چنکھ رنج ء جنجال رستگ ات۔ آئی واستا سے میں سال سے نوکیں زند جوڑ بوتگ اتنت۔
 انچو در ابوگ ء ات ساری ء کہ آچہ بندی جاہ ء بہہ نہ چٹیت۔ آراے و باور نہ بوت کہ
 آدر ء در کیت، آجوی ء گینے کشیت بلے مرچی کہ آراے دُرس دست کچی ات تہ آئی
 ززرگ ء بے ایمنی پہک ہلاس بوتگ ات۔ ودار ء گیشی ء آئی مارگان ء سماراں سماران ء
 واب گیتگ ات۔ آیوکیں و ہدے ہمرائی ء دُرسیں غم ء گڑتی، جنجال ء پریشانی چو جن ء
 گورائی لچوک اتنت۔

نتین ء اکی باریں چون انت؟ و ہدے اے جنجال آئی سر ء کیت تہ کدم ء
 چیزے زروام زرت ء یہ نتین ء راہ دات انت۔ آئی ہیال کتگ ات کہ اے زرت نتین ء
 رالم دست کیتگ انت چیا کہ اے کار آئی چہ سالک صاحب ء کنائینگ ات کہ آدرسیں
 ناہد اہانی سروکی ء مستری ء کنگ ء ات۔ آ باز ایماندار ء ذمہ واریں مردے ات۔ آئی
 کدی ہراہیں کارے ء دست مان نہ گیتگ ات۔ پہے ہا ترا دُرسیں ناہد اہانی بھیہ ء
 باور آئی سر ء برجم ات ء آدم اے مردمانی کار ء اتگ ات۔

بلے اے زرانی سر ء نتین ء گیش ء گیش شش ماہاں گزراں کتیں۔ چریشی پد
 آئی چے کتگ ات؟ باریں آئی وتی ء اکی ء لاپ چتوروالینگ؟!
 کدم ء دل گت بوت۔ آئی ہرویں کہ انچیں گپ دل ء آرت انت
 گڈا باز نلیگ بوتگ ات۔ آئی دماغ ء کار ہم یلدا تگ ات۔

باندا و ہدے کہ من درکایاں، من چے کناں؟ آئی ہیال گت کہ کجام میلے ء سر ء
 کار ء بندات کنگ ء پیش نتین ء اکی ء چاراں کایاں بلے پدا دمان ء آئی وتی دماغ ء چے

اےھیال درگت۔

وسوساں آرایک برے پدا انگزاں کتگ ات۔ نبتین ء گو را من ہور کیس
دستاں چتور بہ رواں؟ آئی واستا من بیج نہ برت تہ آپتکہ غمیگ بیت ء ہمکنہ روچاں کہ من
لوگ ء ننداں، چے وراں؟ آرا اینکہ بازیں جیر ہاںی گیشواری نہ سچک ء ات۔ چکی ء
گرانیں ڈلوکانی ڈول ء اے جیر ہاں آئی دماغ چکپروش کتگ ات۔

باریں کدی ء چے سدھیر آئی کش ء اتلگ ء نشتگ ات۔ ”برو جمعدار ء راوتی
کار ء حساب ء بدئے“۔ کدم ء دیم ء منتی میں ارساں گوں کسانیں بچکندے شہم ات۔
سدھیر ء ہم سبکیں بچکندے درشانت۔ آئی بچکند ء تہا یکیں وہداں درد، اُمیت وشی ء
باریں دگہ بازیں نہ دیتگیں چے چے ہوارا ت۔ اے تیمیں بچکند گیشتر ہما وہداں ودی
کن انت کہ بندی وتی یک سنگتے ء را خدا حافظ گش انت۔

ء دو می سہب ء چکی ء سر ء ڈرسیں بندریگانی دیم ء ہما بچکند شنگت ات۔ اُمیت
وشی ء غم چکاریں بچکند! ژند ء پندیں اے بچکندیں وہد ء تہا باریں چکہ ودار ء ہال احوال
اندیم اتنت۔ کدم ڈرساں گوں یک یک ء گلایش بوت ء پدا اشتاپ ء ڈن ء دراتک۔
آسے سالاں گوں ایشاں بوتگ ات۔ آہانی وشی ء غمانی بہرے بوتگ ات۔ آہانی گڑتیانی
شریدار بوتگ ات بلے اے وہداں نوں ایشانی نیام ء دم توس بوہگ ء ات۔ آڈرس پہ آئی
درآ مددرا بوہگ ء اتنت، درآ مد!

(۴)

ہر گورا آپ ات ء بس آپ۔ تانکہ چہماں کارگت آپ ات، انچو درابوہگ ء
 ات چو کہ تیوگیس دنیا آپ ء توک ء بڈتگ ء ہے آپ ء سر ء روٹنڈا چوبٹ ء چکت ء
 اوژناگ کنان انت۔

اے سامان کشیں میل چہ یک بند نے ء دیم پہ دومی بدن ء گوں گشاد ء سفر
 کنگ ء ات۔ سامان سرگیجگ ء ایرگیجگ ء کتے وہدگت ات ء روٹنڈا ء پداوتی گردشت
 بندات گت۔ برے برے وچوشھیال اتک کہ اے میل جاگے ء ندریت ہم ء بس انچو
 گردان گردان ء مدام گردیت۔

انجن ء بان ء کدم کہ آ اودے کستریں کاردارات، ریلنگ ء تگہ ات۔ آواب ء
 سرجم نہ بوہگ ء سبب ء وت ء راباز ژند ء ژول مارگ ء ات۔ آئی چم سہر ترنگ اتنت ء
 یک کش ء دیروا گھسوج (کمپاس) ء سکت اتنت۔ آئی سوچن لرزات ء گوں تیزی ء
 راستیں نیمگ ء شت۔ آئی

تچی ء کدم ہم دمانے اوبینگ بوت۔ انچو آئی دیم ء سر ء ناوشی یے درابوت ء پدا دمان ء
 گار بوت۔

انجن ء بان باز گرم ات۔ چہ گرمی ء آئی تیوگیس بدن سچگ ء ات۔ ہیدانی
 ترمپ چہ آئی موداں چوہور ء رچان اتنت ء ہید ء لکیر پیشانی ء تاں سینگ ء روان
 اتنت۔ اے سوریں آپ آئی چمانی تہاشت تہ اودا سوچ و دی بوت۔ کدم ء چہ کیسگ ء
 دزمال کشت ء پیشانی ء ہید پہک کت انت ء چرے جہدم ء در اتک۔ در ء کتے سارتی

ات۔

آئی چم میل ء گھڑی ء کپت انت ء زہر ء کنت آئی جان ء رگ رگ ء پترت۔
 ابیدگہ سبے ء آئی ہے ریلنگ ء رادو سے ٹکر جت۔ آسن ء سکئیں چیز ء را آئی پاد لگت
 ات ء پداوتی جاہ ء سر بوت انت۔ نوں پادانی بدل ء آئی وتی دست کار بست انت ء وتی
 پنجگ ء سر جمیس زور ء گوں آئی آسن ء دراجیس شاہ ء رازوردیگ بندات کت بلے آچہ
 وتی جاہ ء نہ سرات۔

خدا بہ بہمیت اے انجینئر ء اے کپتان ء۔ اے کار بیران، دُورھ باز، کم
 ذات!..... تھتگ ء دومی نیمگ ء آئی وتی استاد منوالم آگ ء دیست۔ آرا کہ دیست
 نئے کدم ء زہر گیش بوت۔ کپتان ء پیرک، بُن پیرک، بزاں آئی کماشانی لڑ ء کسے ہم
 سرنیاتک کہ کدم ء گوں ذاہ ء بد آہان ء نہ سُشت۔

آئی زہر گرگ ء سبب راست ء بروبرات۔ اے وہد آئی ادا بوگ ء نہ ات بلے
 آرا اے کار سزاء ء صورت ء سر ء کپتگ ات۔ سزاء ء سبب ہم باز کسان ء گمان کتگیں
 یا فرضی یے ات۔ چار روچ ساری کدم گوں وتی دومی کتر انجینئر ء مان اتلگ ات۔
 کپتان ء انجینئر ء آرا سزادات ء سے شپانی واستا آئی ء را اے گیشیں کار گپت ء اے
 سزاچہ مرچیک ء بندات ات۔

انجن ء بان ء تہا ہما ٹیل کار (آکل مین) ء سپا کنوک (کلینر) اتنت کدم
 آدرستانی سروک ات۔ آئی روہ ء دم ہم گوں درساں شرّات۔ اے مردمان ء آ باز
 دوست ات۔ اے سزاء ء سر ء انجن ء بان ء تہادل تیر کہی یے تالان ات۔ ہے سبب ء

کپتان ءرازبان کنگ کپتنگ ات کہ کدم ءسزاء کتر کنت ءپہ یک شپے ء کنت ءے۔
 سہب بوہگ ءباز دیر بوتگ ات بلے تاں اے وہداں کپتان درانہ بوت۔ یکے
 ءسزاردات ءپدا تیوگیس شپ ء آگا ہی ات ءپدا گرمی وتی جوش ء کہ جہندم ہم ہید بہ
 بیت۔ ء کپتان تاں دور دور ء بیگواہ ات کہ بیاتکس د کدم آجوائے ءکتیں۔
 اے دُرسیں گپانی سبب ء آئی زہر ء کنت گیش ودنگ ات۔

اے مزنیں مردم بس وتی گپ ءسر ء کنگ ءزان انت۔ کسان کسانیں ردی
 ءسر ء ذابانی در ہداں گوار انت۔ ذاہ ءآہانی زبان ء انچور پیچ کن انت چوکہ تزی ء دانگانی
 سر ء اللہ، رسول ء نام۔ ہوک، لدیگ، شوم شانزده ء انچو گشاد ء گش انت چوکہ تزی
 دانگ چہ موردانگاں شتراں بہ بنت۔

”منی چکت! تو اینکہ دیراں کے ءر ابد ءبل کنگ ءے“؟ متو مالم ء بخت گت۔

”ہما ہوک ء چکت ءرا!“

”پلگ ء انت؟ چیا؟.....“

”کپتان ہک! آؤ چوش بزاں کہ ہلاس بوہگ ء انت۔ برو بہ گندے پلگ ء

انت کم تالہ!“

”تیوگیس شپ ء وارت۔ رند ء وہے ہال بیت.....“

ورگ ءات ء بد ذات ء من ء اے ہم گشت کہ منی تب شر نہ انت.....

”آدروگ ء بندگ ء نہ انت۔ چو بیمار ء پیم ء انت۔ بیچارگ دل ء غمیگ انت ء اے میل

ء تہا غم ء ویکس علاج انت کہ بہ ور، بہ ور“۔

کپتان ہک ۽ پریشانی چے ات۔ ہک ۽ واستا ہرز ہرے کہ کدم ۽ دل ۽ ات
 آ دریا ۽ گو رماں ہوار بوت انت۔ آوت ہم گیشتر غمیگ بوتگ ات۔ آہمنکہ غم جت ۽
 پرد بوتگ ات کہ زہر ۽ کنت ۽ تمردیں بالادے بوتگ ات۔ اے وڑیں وہداں آئی نہ
 گوں کسے ۽ گپ گت ۽ نہ کسے ۽ نزیک ۽ شت۔ آچہ وتی کار ۽ ہم سوکیگ بوتگ
 ات۔ زند ۽ تہا اولی براں آئی سر ۽ غم ۽ پریشانی ۽ انچیں بلاہیں ارشے بوتگ ات۔ ہر دیں
 کہ دور ماں باہمن چاری ۽ وتی غریبی کسانیں بنگی وڑیں گو نڈیں لوگ ۽ آریات اتلگ
 ات کہ آئی دیم ۽ کتر ۽ برزیں در چکے شتنگ ۽ شتنگ اوشتا تگ ات ۽ آئی برانڈہ ۽ برزیں
 ڈیکلی ۽ سر ۽ ہر روج نبتین کسانیں ہوٹگ ۽ جان شودیت ۽ گوں مہرے وتی دراجیس ریشمی
 مودانی آپاں درنزاں بیت تہ آراباز درد بوتگ ات ۽ آراباز باز تورنگ ات۔

اے وہداں مئے میل ۳۷ درجہ زربار ۲۰ درجہ روج در اتک ۽ نیمگ ۽ سفر کنگ

۽ انت۔ کدم ۽ متو مالم ۽ بے تواریں جت ۽ پتہ دات۔

متو ۽ میلانی سر ۽ تاں سی سالان کار کتگ ات۔ آئی وتی کتر ۽ سر ۽ مہروانیں
 چے شانت۔ آئی دیم چہ وشی ۽ روژناہ بوت۔ اے کدم ۽ وکار نہ ات کہ روٹنڈا ۽ راہ ۽ بہ گج
 ایت۔ اے کار کدم ۽ بدواہ دومی انجینئر نیگ ات کہ آانجن ۽ بان ۽ سروک ات۔ کدم ۽ کار
 بس ہے بان ۽ تہا کسان کسانیں گپانی دلگوش، ٹیل، گریس ۽ ساپ کنوکانی کار ۽ دلگوش
 کنگ ات۔ بلے اے کار انچوارزان ات چو کہ کاگد ۽ سر ۽ لنکک جنگ۔ بلے چہ متو مالم ۽
 آئی بازیں رپک ۽ ہنر گوں واہگ ۽ ہبے ہیل کنگ ۽ ات۔ بس ہما پیم ۽ کہ متو ۽ چہ وتی
 استاد ۽ ہیل گپتگ اتنت کہ نوں و آئی ارواہ آسمان ۽ کنت ۽ ۽ کپتگ ات۔

منو ۽ انچوگوں تہمیات ۽ ہورت چاری ۽ ھیل زرتگ ات۔ بازیں وہد کہ گوستگ
 ات گڈا آئی چکاس دات ۽ سند گپت۔ نوں آئی نیت ات کہ روٹنڈا پیمیں مزنیں میلے ۽
 بدل ۽ یک کسانیں میلے ۽ کار بہ کنت۔ آئی کار زانتی عزت ہم دیگ بیت ۽ آئی کار ۽
 تہاد گرے دست ہم مان نہ گچیت۔ کدم ۽ ہم ہے واہگ ات کہ چکاس بہ دنت ۽ سند بہ
 گپت ۽ پدا کسان کسانیں میلانی سر ۽ ہما کہ کمیں پنڈاں روئت، کار بہ کنت۔ یکے وائے
 پیمیں میلاں آئی عزت ہم گیش بیت ۽ پدا آچہ وتی لوگ ۽ اینکہ مزنیں وہدے دور ہم نہ
 بیت۔

پے ہا تراہر وہدے کہ آانجن ۽ بان ۽ تہات گھسوج (کپاس) ۽ دوئی چیزاں
 دلگوش کت تانکہ بیچ وڑیں سر پدی ۽ زانتے چہ آئی اندیم مہ بیت۔

منو ۽ کدم ۽ بڈ ۽ سر ۽ دوبراں سبک سبکیں شہمات جت ۽ وش بوت ۽ گشت ۽
 ”شباباش کدم! شاباش! اگاں تئی کار ھیل کنگ ۽ وڑہے پیم بوت تہ تو زوت چہ وتی استاد ۽
 ہم دیم دروے ۽ پدا انچو دیم ۽ رواں بے کہ ترا کسے اول داشت نہ کنت“

اے وڑیں مہر گونا پیں تو سپ ۽ پدا وتی زانت کار ۽ سر پدیں ناہدا ۽ زبان ۽ کدم
 ۽ کہ اشکت تہ آئی دیم چہ وشئی ۽ پراہ شت۔ آئی تیوگیں شپ ۽ ژندی ۽ وتی کینگ شمشت
 انت۔ میل ۽ جہلی نیمگ ۽ آپ ۽ چولانی گھر گھر ۽ سر ۽ پُر، پنکھانی یک کشیں گھوں گھوں
 کہ آپ ۽ تل دیان ۽ دیم ۽ رواں ات انجن ۽ گڑ گڑ ۽ توار، اے دُرس آرا بازوشیں
 مارشت دیگ ۽ اتنت۔ میل ۽ دریا ۽ توار کہ مدام آئی ساری ۽ یک ڈول مارت انت نوں
 چہ آہاں کدم پیرزگ نہ بوت وش بوت۔ آئی مارتگ ات کہ اے دُرسیں توار، اے جاک ۽

بے گو میں مشین دُرس آئی یک بہرے انت ءُ چہ ایشاں ابید بہ گندے آزندگ مہ
مانیت۔

وشی ءُ شاد ءِ اے مارشت پہ کدم ءُ باز نوک ات۔ ءُ بگندے ہمک ناھدا ہما و ہداں انجیں
جاوریے تہا کیت کہ آئی کار ءُ بہ گل ءُ یے یا آرا شر بہ گش ءُ۔

”بیا کدم دگہ چیز ھیل گر“! متو ءُ کدم ءُ را ہما نقشہ ءُ نزیک ءُ آ ورت کہ آئی سر ءُ
میلانی بازیں راہ جوڑ کنگ بوتگ اتنت۔ اے نقشہ ءُ دنیا ءُ تما میں دریا ءُ آہانی سر ءُ آ یو کیں
بندنان ءُ پشتدارگ بوتگ اتنت۔ سہریں رنگ ءُ بارگیں ءُ زنڈیں رند ءُ لکیرانی کمک ءُ
توگیں نقشہ ءُ سر ءُ دریا ءُ میان استمانی راہ جوڑ کنگ بوتگ اتنت۔

”تو کدی ساری ءُ چہ اے راہ ءُ نہ گو سنگ ءُ۔ تو مدام عدن ءُ راہ ءُ سفر کنگ۔
نوں ماکپ ٹاؤن ءُ نیمگ ءُ روگ ءُ نیں۔ چہ ہمے راہ ءُ واسکوڈی گا ماچہ دُرساں ساری
ہندوستان ءُ پترنگ ات“۔ کدم باز ھب ءُ گوشدارگ ءُ ات چیا کہ اے گپ پہ آئی ءُ
نوک اتنت۔ منوگپ کنان ات۔

”انگریز ہندوستان ءُ معدن ءُ دولتاں لٹگ ءُ واہگدار ات۔ آہاں مے سھر،
گوہر قیمتی، مروار د ءُ دگہ چیز ان ءُ پچ گرگ لوٹگ ات۔ ہمے واستا آہان ءُ پہ ہندوستان ءُ
شوہاز ءُ دریا ءُ راھے دریگیگی ات۔ چہ دُرساں ساری واسکوڈی گا ما ءُ اے سفر چہ آ چاری
مزینیں بوجیکے ءُ گت۔

”آ چاری مزینیں بوجیکے ءُ؟“ کدم ءُ بہمانگی جُست گت۔

”دگہ چے؟ آ و ہداں اے وڑیں مزینیں میل گجا بوتگ۔ اے دُرس و باز رند ءُ در

اتلگ انت.....

”یک آ چاری بوجیگے ء اینکہ دراجیس ء نہ دیتگیں راہانی سفر! حیران بیت
مردم۔ آہاں انچکا ہم نہ ترس اتگ!“ کدم ء حیرانی ء کمی نہ بوت۔

”چونیس ترس؟ اے وہا مردم اتنت کہ ہندوستان ء دولت ء ہال اش اشکگ
ات تہ جو پہ ء گنوک بوتگ اتنت ء جو پہی مردم ء راوتی کار ء کنگ ء ترس ء نیم کدی نہ
بیت۔“

”گڈا وے ملک ء تنگ ء نگرہ ء بلا ہیں کہن ء کا نجر بوتگ انت! چوں نا کو متو؟“

کدم ء ارمانی جست گت۔ متو ء گوں کدم ء گپ ء کنڈات۔

”تیوگیں ملک ء سھر ء نگرہ بازات۔ شدر ء مرورد ہم بے کساس ات۔ ہج

مردم ہم پہ ایشاں گزنگ ء ہدوک نہ ات۔“

کدم ء دپ چہ حیرانی ء تچ کپتگ ات۔ ملک ء دولت ء بازی، درملکیانی

آہگ، آہانی شیواری ء دلیری ء قصہ، اے دُرس پہ آئی دگہ دنیا یے گپ اتنت۔

بلے واسکوڈی گاما انچیں بوجیگے ء اتک ء مئے ملک ء رائٹ ات ء شت۔ چہ

آئی پداے قصہ و باز براں بوت ء اے رسم و تاں اتون ء لہتیں سال ساری ترسہر جم ء برجم

ات۔ انگریز اتوں تاں ذی ء مئے دولت ء گوں دوئیں دستاں روپگ ء ات۔“

”ہسو، ماپہ ہمے ہا ترانوں اینکہ غریباں..... ہو؟ نا کو متو؟“

پتہ دیگ ء بدل ء متو بے توار ء وتی ریشاں مرزگ ء ات۔ نوں آئی چم نقشہ ء

سک اتنت ء آدگہ گرانیں پگرے ء تہا ات۔

”ناکو! چے گپ ے؟“۔ بلے منو ے بیچ پتہ نہ دات۔ آ انگت ہم نقشہ ے چاران
ات بلکیں آوتی وطن ے لکتگیں وشھالیں گو سگیں عہد ے گیر آرگ ے ات۔

”زانہ ما پداوتی برو بر ے برھداریں گو سگیں عہد ے وا ترینت کناں؟“۔ آئی
بڑنی جُست گت۔ پداکے بے تواری ے پدا آئی نقشہ ے لکتگیں سارتیں شیشگ ے سرالنگک
ایرگت ے گشت۔

”اے وہد ے ما ۲۰ درجہ روج دراتک ے سفرنگ ے ے میں۔ وہدے ے میل ۱۸ ڈگری ے کیت
گڈاراستیں نیمگ ے تاب وراں کنت ے ما کیپ ٹاؤن ے بدن ے نگرہیں۔ چہ اودا ماتچکائی ے
اوقیانوس ے مزن زر (بحر) ے گوزیں۔ توچہ اے جاہ ے اوقیانوس ے مزن زر ے دیست کن ے۔
اے زر افریقہ ے امریکہ ے نیاجین ے انت۔ ایسی آپ ے راباز تر سناک گشگ بوتگ۔“

کدم کہ آ روج دراتکی بنگال ے کسانیں میتگ باہمن چاری ے نندوک ات۔
آئی چہ چارده سال ے عمر ے دریاوردی پہوت ے گچین کتگ ات ے چہ شانزده سالوں جلگہیں
دریا ے نیلیں جہلانکیاں گردشت ے ات کہ آ برز ے بالادیں تر سناکیں گورمانی اے سوریں
آپ ے ہوار کپتگ ات۔ چو کہ زمین ے لمبے ے آپ ے ہوارگار بہ بیت۔

ہما کدم کہ اے وہداں باز دلگوش ے چاڑ ے گوں نقشہ ے سر ے جلگت ات ے آ راشتری
ے چارگ ے ات۔

ناکو منو ے دو وار نقشہ ے شیشگ ے سر ے لنگک ایرگت۔

”اے امریکہ انت۔ ایسی ے راہم یورپ ے جہہ مننداں ڈرگیتک۔ اولی مردم
کہ آ امریکہ ے رست آ کو لمبس ات۔ بُن اصل ے آ ہم ہندوستان ے شوہاز ے در کپتگ ات

بلے گرداں گرداں آئی سر امریکہ ء کپت۔

کرم ء چم بہہ ء کڑی نمیں بوت انت۔

”ہو! اے ہما امریکہ انت، زرباری ء گور پچانی، دو بہراں بہر۔ مئے زمین ء

زبرو ستیں ٹگر۔ اوواں ہم ماسے جاہاں داراں۔ پداچہ نیو پورٹ ء کہ آرا تو چہ اے جاہ ء

ویست کن ءے، ماتچک ء دیم پہ اوقیانوس ء مزن زر ء رواں ہاں ء چہ آئی پدا مالک ء

مستریں شہر ء دارا للافہ ء ہتر اں۔ ادا ماول سر ء سیتو منٹ پورٹ ء داراں۔

متو اے بابت ء باز سر پدا ت۔ آتچک ء ابیدا ویننگ ء راست ء راست کشتان

ات۔ بلے باریں چے گئے ات کہ آئی تاں اے وہدی ساؤ تھر ہمپٹن ء رابرو بریں وڑے

گشت نہ گت۔ آئی برام سیتو منٹ یا ہے ہمیں دگہ نامے گشت۔

کستریں انجینئر ء انجن ء بان ء سرکش ات ء چیزے گشت۔ متو ء مورک یک

دماں ء مج ات۔ آئی وتی دیم دومی نیمگ ء ترینت۔

نوں گھسوج (کمپاس) ء سوچن میزان میزان ء سرگ ء ات۔ روٹڈاوتی دیم ء

ترینان ات ء بلا ہیں تا بے ورگ ء ات۔ متو ء موٹر ء ہٹن جت ء کارندہ ء را اشارھے گت۔

پدا دیم ء لگو کیس از باب ء مشینانی سر ء جک ات۔ پدا آئی گوں کدم ء گشت۔

”تو تیوگیس شپ ء آگاہ بوتگ ءے، برویک گلا سے شیر بہ ور ء کے ورسپ۔“

کدم رواں بوت بلے سیڑھیاں ایرا یان ء آیکدم اوشتات۔ آاے سر پدا

بوہگ لوٹگ ات کہ کپتان ء پریشانی چے انت؟ اے تیوگیس وہد ء آئی لوٹ ات کہ کجام

ہم وڑے چہ متو ء جُست بہ گپت کہ کپتان ہک چیغامیگ انت۔ بلے ابید چہ جہداں آتاں

اے وہدی اے جست گرگ ء بے سوب ات۔ منونہ ایوک ء کار ء درجہ ء کساس ء چہ آئی
 مسترات بلکیں آئی ء چے عمر ء ہم باز مسترات۔ کدم ء پت ناھدا اما جل ء گوں آئی باز
 نزیکیں ء کوہنیں سنگتی یے ات۔ ہے سبب ء کدم ء آئی باز عزت گت ء آ رانا کوگشت۔ منو
 ہم گوں آئی باز دوستیں وڑے دچار کپت۔ آئی گشتگ ات کہ کدم منی مرتگیں دوست ء
 نشانی انت۔ آدوئیں یکیں کیبن ء تہا و پت انت۔ بلے آہانی نیام ء مزنی کسانی ء عزت ء
 شرب ء دلگوش داری بر جاہ ات۔

”ناکو! پک صاحب چیا پریشان انت؟“

چہ کدم ء دپ ء اے گپ چوٹ ء در اتک۔

منو ء یک دگہ پیہیں کند گے جت۔ ”ڈربن ء آرا کا گدے رستگ کہ تئی لوگی باز

ناجوڑ انت ء ہسپتال ء انت“۔ آپدا انجن ء نیمگ ء شت ء وت سر ء وت نرنڈاں بوت۔

”لوگی!؟ اونہہ! اے گنوک گڈا مردے کہ لوگی ء واستا پریشان انت!“

کدم آہتہ آہتہ سیڑھیاں ایر آیان جہل ء اتک۔ آھیال کنگ ء ات، ناکو

منو ء ہک ء بابت ء باز باز بے دودیں گئے کتگ۔ مردم گواھے سیاھے بہ بیت یا سہر گے

شر بہ بیت یا ہراب..... ہروڑا لوگی و آئی لوگی انت۔ آ کجام رنگ ء نسلے ء بہ بیت لوگی ء

ناجوڑی ء الم ء غمیگ بیت۔ اے بابت ء ما یک رہندے چوں گیشینت کناں۔ آ رامنو ء

گپ باز نہ وش بوت انت۔ آئی دل ء کپتان ہک سہرگیں مردے، ہاکے۔ پہے واستا

آراوتی لوگی ء ناجوڑی ء پریشان بوہگ ء حق نیست۔ بہ گندے آ انچیں مارشتے دارگ ء

سچ ء نہ انت۔ بلے اے وچکھ نا انصافی ء گئے۔ کدم ء رامنو ء گپ تھے ہم دوست نہ

بوت انت۔

نوں روج باز برز بوتگ ات۔ کدم وتی کسانیں بندیں بان ۽ روگ ۽ بدل ۽
تچکیں پچیں تہتگانی سر ۽ اتک۔

”دنیا ۽ راجہ پتر چہ جنگاں، دریا ۽ ہشکان ۽ گنگ ۽ پروش ورگ ۽، انسان ۽
تباہی ۽ انسان ۽ مزن شانی ۽ قصہاں چے پُر ۽ چکار انت۔ اے راس اُمید انت۔ ایشی
اہمیت باز انت، جغرافیہ ۽ تہا ۽ راجد پتر ۽ تہا“۔ روچے کدم ۽ ہم راجد پتر ۽ اے زانت چہ
منو ۽ در برگی ۽ چہ آئی زانت کار بوگی ات۔ آنو کیس ۽ کسانیں ناھد اہان ۽ ہمے وڑا میلانی
کار ۽ رپکاں سوج دنت۔ انچو ہمے پیم کہ منو آ راسر پدکنان ات۔

اے راس اُمید کہ ادا واسکوڈی گاما اتک تہ چہ وشی ۽ چہال جنان ۽ گشت
ئے ”آ انت، دیم ۽ ہندوستان انت۔“

بلے اے وہداں ۳۴ درجہ برزادی حساب ۱۸ ۽ ۱۹ درجہ تچکی حساب ۽ سفر
کنان ۽ کدم ۽ دماغ ۽ یکیں گپ نشگ ات۔ دُور باز دور یک کسانیں میتگے است
اوداں ہک ساہگے ۽ نبتین پہ آئی ودار ۽ انت۔ ہمے لوگ ۽ گوئڈیں دنیا ۽ تہا نبتین ۽ مہر ۽
اکی ۽ پُر کیفیں کندگ شنز انت۔

روٹڈ اسامان زوریں میلے ات بلے آئی سر بر ۽ ولہیتس کپنانی تہا مسافر ہم مان
ات۔ اے گیشتر کم گشادیں ہندوستانی ۽ پاکستانی اتنت ۽ افریقہ ۽ بندناں پوریاگری ۽
گوں وتی گزران ۽ کنان اتنت۔ چو کہ اے کم گشاد اتنت پہ ہمے ہا تر اسامان زوریں
میلاں سفر کنگ آہاں ارزاں کپتگ ات۔ اے دراجیں سفر ۽ آ دُرس گوں کدم ۽ درستی

راستی بوت انت۔ کدی کسے ءے ماشے گراست گڈا آئی چه درساں ساری کدم ءے
راوارینت۔ کدی کسے ءے آرا کوکاری گوانک جت۔

”کدم لالا! بیالے چپاتی ءے گڑ ءے تام ءے پخش گوں!“

اے مہر ءے تہاد گہ ہج گونگیں دروھے یا گتے نیست ات۔ آہانی گوانک مہر ءے ہل ءے

براسداری ءے چکار اتنت۔

سر بر ءے عرشہ ءے تھت گانی سر ءے اے مسافر گوں وتی چکت ءے چلا زگاں انچو سفر کنگ ءے اتنت چوک

اے آہانی ہر رو چگیں کار ءے زند بہ بیت۔ ایٹی تہا آہانی لوگی راہ ءے دود برو بر اتنت۔ آہانی

مہر چکاریں واہگانی تہا زکی مارگ بوتگ ات۔ آہانی نیام ءے آرا لوگ ءے تہمیں مہرے

رستگ ات۔ برے برے آئی انچو مارت کہ آنتین ءے کسانیں جہان ءے تہا مہرانی سمین ءے

خماران انت۔

بلے کدم ءے آئی ہمراہ یک کش ءے آپ ءے تہا سفر ءے اتنت۔ آہانی زند ءے تہا زمین ءے

سر ءے اوشتگ ءے باز کمتر موھے اتلگ ات۔ آاینکہ بازیں مردمانی تہا بوگ ءے ابید ہم پہک

ایوک اتنت۔ وتی ساہانی ایوکیں دیپان، اے مردم تر سناکیں ءے ایر بروکیں گورمانی سر ءے

دریا ءے باہوٹ اتنت۔

زمین ءے جہہ مند، زمین ءے چے گستا اے ناھد اہانی مارشتاں کدی سر پد نہ بوت

انت کہ پہ زمین ءے بے حساب بے ہسابیں مہراں گوناپ داتگیں بالاد ءے گوں گردگ ءے

انت۔ گوں ہاک ءے آہانی تزکی مہکم ءے نہ پر شوک بیت۔

سکلیں زمین ءے سر ءے نندو کانی کسانیں لز میں مہرے آہاں کثیت۔ اے پہ مہر ءے

ہوشامی انت ء مہر ء کسانیں گو رموشے ء اے چوکسانیں چکت ء انچوگل بنت کہ نہ زان
انت آئی پتہ ء ماچے بہ کناں۔

عبدالعزیز کہ مڈغاسکر ء پوریاگری ء ات گوں وتی چکت ء چلا نکاں کیپ ٹاؤن
ء روگ ء ات۔ آئی لوگی ء کدم ء راوتی برات کتگ ات ء آئی آرا "نشار" گشتگ
ات۔

"ماکیپ ٹاؤن ء میل ء یل دیاں۔ پدازندگی بوت بلکیں دپ بہ کپیں"۔
عبدالعزیز ء گشت۔

"ماپدا دچار کپیں!"..... کدم گوں بھیسہ ء گشتگ ء ات۔ آناہدایے ات ء
ناہدا و دما سفر کن انت۔ آلم ء اے راہاں پدا گو زیت۔ پدا آئی عبدالعزیز ء لوگی ء
رادیمی کت۔

"منی گہارچے گشتیت؟"۔ کدم ء وشدلی ء درسان ء وتی متو گر کتگ ات۔
آہر و ہد ء مسکراہ کنان ات۔

عبدالعزیز ء لوگی ء یک گز نچے پچ کت ء چہ آئی تہا مزنیں زرشودیں ماہیگے
کش ات ء پہ کدم ء ٹال کت۔

"اے منی لوگی باز سوگا ہیں ذالے۔ آئی ترا برات گشتگ تانکہ آئی ہشکیں
ماہیگ شری ء گرا دگ بہ بیت!"

عزیز ء لوگی کہ آئی ء دیم ء کپ آئی سریگ ء اندیم کتگ ات عزیز ء راجارت
پدا کدم ء راماہیگ ورگ ء سلاہ جت۔ کدم ء دمان ء ہو کت۔

اے گیشینگ بوت کہ ماہیگ کدم ء اسٹوپ ء سرء جوڑ کنگ بیت چیا کہ کبین ء
توک ء آئی گزادگ وش ترء ارزان ترات۔ گوں آمدماں زوت آگ ء کول ء گوں
کدم چہ اوداں پاوا تک ء کپتان ء ھلکہ ء پترت۔

برزء تھتگاتی سرء کدم جیرگ ء ات کہ انسان ء فطرت ہم دگہ دگہ پیم انت۔
مردم تیوگیس عمرء بلکیس چہ نسلاں درمکال گوازین انت بلے دودمان ء راجی ہیلاں وتی
دلاں دارانت، چوتی ساہاں پہاز انت ء آہانی ابدمانی ء واستاجہدکن انت۔
کپتان ہک وتی کبین ء ڈن ء یک کرسی یے سراندوک ات آئی ہیال میل، دریا ء سفرء
چے گیش دگہ جاھے ء بتگ بتگ ء گردان ات۔

نزیک ء رسگ ء گوں کدم ء دیست کہ آگر یوگ ء انت۔ آئی انارکاں ارس
شیپ گران اتنت۔ کدم ء واہگ ات کہ ہک آرابہ گندیت۔ آنزیک ء اتک دیم ء
اوشتات۔ اگاں دگہ وہدے بوتیں تہ ہک ء اے کارہراب ء نلیگ مارتگ ات بلے مرچی
آقانون ء دودانی بندگی ء چے گستا یک دگہ دنیا یے ء ابا شکو ابا شکوات کہ اودا چہ وت ء
کسترینانی بازیں ردی ڈالچار کنگ بنت۔

کپتان ہک ء آرادمان ء دیست۔ آئی چمانی مشک ء دپ بتگ ات۔ ارس
رچان ء آئی آستینکاں نمب کنان اتنت۔ آئی وتی دیم دستانی دلاں اندیم گت۔

کدم چوبیوس ء اوشتا تگ ات۔ آنہ زانگ ء ات کہ اے وہداں چے بہ
کنت۔ یکدم کپتان ء بور بور ء گریت۔ آئی تواریوں ہیسکارگاں بدل بوتگ ات۔
چوکسانیں چکے ء آئی وتی سرکرشی ء تکہ دات ء چچی دیم بوت۔ آئی تیوگیس بالاد چوگونی

یے پتا تک عید رات۔ آنچوتاب گتگ ات چوکہ آمز نیں دردے ء توک ء بہ بیت۔
 ہیسکارانی نیم ء آ باز گتگ ء ات کہ کدم ء آ شری ء گوشاں نہ کپت
 انت۔ ”کدم! منی لوگی، منی شریں روزی! تاں اے وہداں بلکیں آئی من ء ایوک ء مل
 داتگ ء آدمی دنیا ء شتگ۔“

کدم آ رادلبڈی دیان ات

”واجہ تو نا امیت چیا بے۔ تئی ملک ء شریں ڈاکٹر است، شریں درمان
 است۔ تو شری ء چے شریں علاج کنائینت کنے۔ ترا زء ہم نیستی ء نہ گتگ۔ تئی
 لوگی ء الم ء علاج بوہگ ء انت۔ آزوت جوڑ بیت۔ نوں تووت ء ایرجیگ مہ کن۔“
 بلے کپتان ء را اے دلبدی ء ہج کار نہ گت۔ آئی انچویک کش ء گریوان
 گریوان ء گشت

”انناں! آنہ رکیت۔ آمریت۔ من وت آئی کشوکاں۔ آئی مرگ ء ذمہ
 دارمناں..... اُف، منی روزی..... چونیں شریں جنکے ات۔ من آ را گشت“
 ”واجہ! تو چیا آ را گتگ، آنہ مرگ، آ زندگ انت!“
 ”چے گشت؟ زندگ انت؟“۔ کپتان ء جُست گت۔
 ”ہمو۔ آ زندگ انت“۔ کدم ء تو ارچہ بھیسہ ء چکارا ات۔

”انناں کدم انناں۔ روزی زندگ بوت نہ کنت۔ آ یگ ء ساری من گوں آئی بلا ہیں دپ
 جا کے کتگ ات۔ نوں آمریت“۔ کپتان ہک ء وتی سرگوں زور ء کرشی ء پشت ء جت ء
 پدا گریواں بوت۔

بلکیں دگہ و ہدے بوتیں ء کدم ء ہک ء را گر یوگ ء بہ دیتیں تہ بازوش بوتگ
 ات۔ آراے گپ ہج باور بوہگ ء نہ ات کہ اے ولجہ کار ہم ہے ڈول ء گر یونت۔ آئی
 بس ہمیشاں ء حکم دیگ ء، کوکار ء جاگ ء نہر دیگ ء دیستگ ات۔ آئی دل ء ایشانی
 سینگاں انسانانی ہمیں دل نہ بیت۔ اے سنٹ گوں نوداں بدتہیں ٹولی ایوک ء کارگرگ
 زانت بلے انسان ء مارگ ء بزناں نہ زانت۔ کپتان ء راچو غمیگ ء بیوسی ء گریوان ء
 دیست تہ آئی دل گت بوت۔ آئی بازیں ولجہ کارے دیستگ ات بلے اے وہ آئی
 نوکیں ء پردکنوکیں گتے ات۔

مرچی آئی ہک ء راے وڑا گریوان ء دیستگ ہم بلے آراچ وشی نہ رستگ۔
 آئی دل ء تہا مہر ء ہمدردی ء مارشت ودی بوت انت۔ آانچو مارگ ء ات کہ ہک ہم آئی
 وڑا ایوکیں ناہد ایے کہ چہ وتی دوستیناں گسر کپتگ ء اے جلگہیں دریا ء شاہگانیں سینگ
 ء اے کش ء آکش روان انت۔ آئیھیالانی بزہ ء نبتین ء نزیک ء یک دگہ برہداریں
 شینے ودی بوہان ات۔ انچیں معصومیں دلبریں شینے کہ آچونبتین ء ایوک ء غمیگ ات۔
 اے شین آئی کدی نہ دیستگ ات ء نہ آئی شکل ء کدی گندیت بلے مرچی آاے دُرس ء
 گوں وت ء باز نزیک ء چا رتکینے گندگ ء ات۔ نبتین ء آئی شکلائی تہا مزنیں یک تہمی ء
 ہمرنگی یے است ات۔ بس یک شکلے کتے کوردیمگ ات چو کہ مجانی پشت ء نیم درابوتگیں
 روچ ء مرمرانکیں دیم کہ چا رگ ء ابید ہم چودوردور ء چودر آمد ء بہ بیت۔

کپتان بلکیں تیوگیں شپ ء نہ وپتگ ات۔ یک کشیں آگاہی ء ورگ ء سبب ء
 آئی کوس گوات اتنت، چم گران اتنت۔ انچاہیں روچاں ہم آئی دیم چوسہریں ٹماثر ء

بوتگ بے مرچی انچو درابوت چوکہ کسے ء سہری یے مُشتگ۔ ہک جان ء پُریں مردے
ات بے مرچی آئی بالادہم گشے آپ بوتگ ات۔

کدم ء آئی سرء باز بڑگ بوت۔ آہک کپتان ء کرشی ء گیش نزیک ء اتک ء
دلبدی دیان ء سُبک سُبک ء گشت ء۔

”واجہ! تو و پورا چو چکھاں گریوگ ء ء۔ اے وڑیں وہداں مردانی گریوگ ء
پریشان بوہگ شتریں دودے نہ انت۔ من ء سرجمی ء باورات کہ ما انچو کیپ تاؤن ء بہ
پُتراں، تراوتی لوگی ء بابت ء شتریں ہالے اسیت“۔

کپتان ہک ناگت ء انچو پادا تک چوکہ آراکے ء بجلی ء آزیگیں تارے
اپرداشت۔ آچہ بلاہیں پد رھگے ء پد پد امیل ء جہان ء سر بوتگ ات۔ ہموداں کہ
کسترینانی گپ جنگ رہندانی چت ات۔ وتی کر چکیں پشک ء دامن ء وتی سرین ء
پتہ ء توک ء مان گیجان ء آئی کدم ء رازوک روک ء ہورتی ء چارت چوکہ آئی ناگتیں
توک ء دور کنگ ء آنہ وش انت۔ پدا آوتی پاداں زور زور ء دریاں ء کبین ء توک ء
شت ء زور ء دروازگ ء بندگت۔ کدم چہ اے ناگتیں بدلی ء اجگہ بوت۔ کپتان ء
چوش پادا آگ ء روگ آئی دگہ وڑ مار ات۔ آئی وتی دیم دور آسمان ء نیمگ ء شانت۔
نیلیں آسمان گوں دریا ء امباز بوہان ات۔ آپ ء رنگ جاھے اسپیت، جاھے سیاہ،
جاھے سرگیں ء جاھے سیہ سبز ء نیل ات۔ دریا ء سینگ ء روتج ء ساہگ ء اے لئیب لائق
ء ندرہ ات۔

(۵)

”ناکو تو من ء پہل کن!“ کدم ء تنکلیں کا گد ء تہا پتا تگلیں کسانیں پیکٹ وا تر

ینان ء گشت۔

”گوں من چوش بوت نہ کنت“۔

برات ز تک ء اے اناں ء منوسک لپرز ات۔ چہ کست ء زہر ء آئی دیم سہر ء

سبز تر ات۔ آئی کتیں تر ندیں ڈو لے گشت۔

”من ترا چو چکی چارتگ ء تو سنی اینکسیں کسانیں کارے نہ کن ء۔ من چہ تو

اے کار ء مفت ء کنائنگ نہ لوٹاں۔ ترا ایشی واستا برو بریں زر ء دیاں“۔ لپرزگی ء آئی

گپ تہل بوہان اتنت۔

”من ء بیچ زر مر نہ لوٹیت! تو من ء اے گناہ ء تہا چیا ہوار گیجگ لوٹ ءے؟“

”گناہ؟! چتور باریں؟“ منو اے پتہ ء سر ء بہمتگ ات بلے گشت ء۔

”اے گناہے نہ انت تہ چی یے؟“ کدم چو ضدی چکت ء وڑاوتی گپ ء سر ء

اوشتا تگ ات۔ آئی پدا تچک ء تچک گشت۔

”بچارنا کو! اے شر میں گتے نہ انت۔ تو ایشی ء کا چاک کنان ء چہ بدن ء در ء

برگ لوٹ ءے، چمکہ ہرا ہیں گتے!“

منو چو و انچیں ناہد اے نہ ات۔ آچہ سالان دریا ء شاہگانیاں گشتگ ات چو کہ

دریا آئی دست ء چیزے۔ دریا ء دراہیں چیر ء اندیمیں راز آئی دیم ء در اتنت۔ آئی میل

ء تہا جائیں ء نا جائیں ہروڑیں پپارانی بابت ء زانتگ ات ء اے تیوگیں کار ء بار آہانی

ہر روچکیں زندہ بہرے اتنت۔ آئی دریا توک ءِ دُرسیں سکتانی ءِ نزیکیں مردمانی
مارشت ءِ واہگان ءِ چونشتگیں کا گدے ءِ شری ءِ ونگ ات۔

”ایشی تہاچے ہرابی انت۔ ما کہ ادا شپ روچ ہید شلنچاں۔ وتی لوگ یل
داتگ انت ءِ جہان ءِ ادا او دا چوسر بتگاں گرداں گڈا مارا اتچکیں کسانیں چیزے برگ ءِ
ہم حق نیست؟ تئی تہمیں مردم باز پہوال انت ءِ مدام چہ سوب ءِ دور بنت۔“

”شر انت من پہوالیاں۔ ہر شیواریں کسے اے کار ءِ کنگ لوٹیت بہ کنت ءے۔
من چہ ایشی دور ءِ گستا شراں!“۔ کدم ءِ پہک ءِ پہک جواب داتگ ات ءِ آچیا چومہ کنت
آئی یکبرے پہ نزا نکاری مالم جبار ءِ واستا سے سال بندگی ءِ تام چتگ ات۔ زند ءِ اے
سلتیں ءِ ناگتیں ویل آئی چوں شمشت کتگ ات۔ ہماروچی ہم آسر پد بوتیں کہ جبار ءِ پیکٹ
ءِ تہاچے چیز انت تہ آدوستی ءِ لہا ز داری ءِ ہم چوش مان نہ گیشتگ ات۔ کدم وتی جاہ ءِ وتی
گپانی سر ءِ اوشتا تگ ات۔ متو ءِ زہر ءِ کست ودان اتنت۔ آئی مدام انچیں مردمان ءِ
کار دیا ینتگ ات کہ آہانی سر ءِ آرا سر جم ءِ بھیہ ات ءِ ہمے مردم چیریں کاراں آئی دز کمک
بوتگ اتنت۔ بلے کدم ات کہ وتی جا ءِ میھ ات ءِ متو ءِ بزانتیں گڈا آرا ہچبر وتی ہمرائی ءِ
نیارتگ ات ءے۔ آوتی اندر ءِ بش بش وراں ات۔

”ما جل منی دوستے ات ہم ءِ ہمراھے ات ہم! تو ہمائی بچ ءے! من ترا چو وتی
چکاں سر پدباں۔ تو ووزان ءے کہ پہاے جاگہ ءِ چتکہ مردم منی واز مندگ اتنت بلے من
ترا وتیگے گت ءِ ادا آورت ءِ نوں تو منی اتچکیں کسانیں کارے نہ کن ءے۔ یک کسانیں
پیکٹے تو وتی کیسگ ءِ دور دے ءِ منی پشت ءِ پاداں گران ءِ کائے۔ تراچے بیت؟ انگت تو

ماراپنت دیگ ءے! تراکے لُج بہ بیت!“ منو ء را باز تو رگ ءات کہ آئی کدم ء یمیں نیم
گنو کے چیا وتی ہمراہ گت۔

کدم بے تو ء ء اوشتوک پادانی چیر ء لگو کیس تھتگاں حساب ء ات۔ آئی
زانگ ات کہ میل ء تہ ء سو ہو ء سر پدیں ناھدا چیر چیر ء چے چے کن انت۔ منو ء کہ اینکس
مز میں پگا ء لوگے شر کتگ ات ء یک چکے ء راتاں چارده ء وانینگ ات ء دومی ء را با پار ء
کار ء سکت داتگ ات اے دُرس ہے کار ء برکت ات۔ روٹڈا ء چل مستر (بٹلر) کبیر ء
گو را کلکتہ وڑیں شھرے ء سے لوگ اتنت کہ آئی باڑہ ء سر اداتگ اتنت بلے کدم اے جو پہ
ء کپک نہ لوٹگ ء ات۔ آرا گوں وتی پت ء کتگیں کمول باز باز گیر آگ ء ات۔

اے ہما و ہدانی گپ انت و ہدے کدم میل ء سر ء اولی بر ء پہ کار ء اتگ ات ء
آئی پت ہم میل ء کار کنگ ء ات۔ آ نماز ء تگرد ء سر ء نشتگیں وتی پت ء نزیک ء نندوک
ات۔ نماز ء پد آئی پت ء آرا گشتگ ات۔

”منی نیچ! دیم ء گوں قبلہ ء بہ کن، من ء کنول بہ دے کہ حرام ء یک گبرے ہم
زورے ء نہ کہ دگہ ناجائیں کارے کنے چیا کہ حرام ء برورد کدی بر ء یور نہ کنت۔“
پداناھدا اما جل ء دعاء و استاد دست چست کتگ اتنت۔ دعاء ہلاسی ء آئی تگرد پینگ
ات ء کدم ء را گشتگ ات۔

”دل ء بہ کن کہ تو کدی چشیں کارے ء دست مان گیتک، چہ ہماروچ ء نہ تو
منی چک نامن تئی پت!“

”شرانت، شرانت، برو نیم مال تئی، نوں وش ءے نا؟“

منو آئی بے تواری ء را نیمیں رز الیک ات ء وتی دانک دور دات۔
 ”توورنایے۔ تئی دل ہم الم ء چود گرانی وڑا سئیل ء گردشے لوٹیت۔ ہر دیں زڑے
 چیزے پکار بہ بیت، چہ من چوٹ ء بہ لوٹ۔ من کدی اناں نہ کناں“۔ آئی کدم ء بد ء را
 کتے لتارت۔ وتی زانت ء رد ء آئی گپ ء را گیشینگ ات۔ آپا داتک ء روان بوت۔
 کبیں ء دروازگ ء سر بوہگ ء پد آئی کدم ء را چم گت۔

”ناکومن ترا گشتگ ات کہ گوں من اے کار نہ بیت، ناکہ من ء چہ ایشتی دگہ
 بہرے لوٹیت۔ تو پر چہ سر پد نہ بے“۔

کدم ء گوں زہر ء گنت گشت بلے تاں آو ہد ء منو ء کبیں ء دروازگ بند کتگ
 ات ء در ء شتگ ات۔ کدم ء گپ بندیں دروازگ ء دچا رکپت ء پداپہ ہمانی واترات۔
 اے میلانی مردم ہم دگہ تہرین انت۔ تانکہ دریا ء انت میل ء پہازگ ء سفر ء
 ذمہ واریاں مزن لیک انت۔ آہان ء بس یکے غمے کہ میل گوں وشی ء تیاب ء سربہ
 بیت۔ نیلیں زر ء شاہگانی ء تر ند ء بشوشگلیں گورمانی برزی آہان ء گیش نترس، گیش
 منوک، گیش سو ہو ء گیش زانتکار کنت۔ آہانی باسکانی تمر دیں زور میل ہلا ینگ ء تو پانانی
 دیم ء دارگ ء کے ہم شل نہ بنت۔

بلے یکبرے آہانی پاد کہ زمین ء بہ کپ انت پدا اے ایمن ء شر پداریں ناہدا
 چو آسک ء سید ء تر دان کن انت۔ زمین ء مہربان ء نرمیں ہو اچہ آہاں ہمک سوڑگ ء
 ذکت ء تچ گپت۔ راست ء رد، شر ء بد، آاے درساں شמוש انت۔ چو آسی نیں بالی
 مرگے ء آپ ء شاہگانیں سینگ ء گوں بے تاہیری ء بارگین ء بوریں زمین ء لمبگے

شوہازاں بنت۔

انچو کہ میل گوں ژندء پندیں بالادے ء کجام بدن ء پتریت ناہد اچوش بیت
کہ گنوک بنت۔ آ بس یک گتے دل ء دار آنت کہ زمین ء ہشکلیں کندھ آہان ء لوٹگ ء
انت۔ آ انچو گنوک بنت چوہما بندی نیں جناور ء کہ گشے آہان ء سالانی سال جنگل ء
گیابان ء آ جو نیں زند نہ رستگ۔ زمین ء آئی نعمتانی سر ء چو نوک نوکیں شکار ء وتی پنجگاں
ایر دینت۔

گوں زمین ء وتی نزیکی ء آ ہمک قربانی دیگ ء ساڑی انت۔ کمئیں روچانی
تہا آ بے کسا میں ہسابے زمین ء دنیا ء تاماں پشنگ لوٹ انت۔ ہزار واہگ، بے
کسا میں لوٹ آہانی دلاں چٹول جن انت۔ بلے اینکہ دراجیس و ہدے ء جم بوتگیں لوٹ
ء واہگاں آ سر جم ہم گت نہ کن انت ء اے ناہد اپدا ہے پیم وتی دلانی تہا گلزمین ء مہر ء
گیر آران ء دیم ء رونت، یک دگہ ء نو کتریں کندھے ء شوہاز ء۔

روٹنڈا انچو کہ تیاب ء اتک میل ء تہا چو کہ مہشر بوت۔ چہ درستاں ساری
ایر آ یوکانی تہا کپتان ہک ات ء آئی رند ء آئی دوستیں کارند ہانی ٹولی۔

کدم ء راجان شودگ ء گد ء بدلی ء کتے دیر بوت۔ و ہدے آ میل ء ایر اتک تہ
گندیت کہ کپتان چو گنوک ء ناچ کنگ ء انت ء کدم ء راجا ریں نیمگاں درگیجک بوہگ ء
انت۔ ہک ء ایر آ یگ ء گوں وتی لوگی ء بابت ء ہال اھوال گپنگ ات۔ چہ لوگ ء
کا گدے اتلگ ات کہ روزی وش بوتگ ء نوں ہسپتال ء چے وتی لوگ ء سر بوتگ۔ ہک ء
دگ ء سر ء ناچ بندات کنگ ات۔ ناچ کنان کنان ء آئی کدم ء امبازاں وتی دست دور

دات اُنت۔

”کدم! تو پہک راست گشت۔ تی گپ راست بوت انت۔ منی روزی نون

جوڑ انت۔“

پدا آئی کدم ء کیسگ ء لہتیں زڑ مانگیجان ء گشت۔

”کدم! مرچی نون مامیل ء مردمانی شپ انت۔ برو سئیل کن، تر ء گرد کن۔

نون من شتاں۔ منی بتک منی راھچا ربیت۔“

چہ ایشی سر کہ کدم ء دپ ء گتے دریت۔ ہک ء آئی دست یل دات اُنت ء دور

اوشتا تگیں یک سہرگیں جینے ء گوں تاب ءے وارت ء اندیم بوت۔

کدم ء و استا اے جاگہ نوک ات۔ بلے ماحول ء چاگرد ہما پیم ء دیستگینے ات کہ

آئی اے دگہ بندناں دیستگ ات۔ ہما چماں جک جنوکیں روژنائی! ہما کوکار ء سلی! ہما تگ

ء تاج، جنکانی وڑ وڑیں کتی ء اشارہ، کندگ، دلا ر ء دکاندارانی چرپ زبانی! ہے جاورال

آئی ہانک کانگ، عدن، سنگا پور ء دگہ بازیں بندناں دیستگ ات۔ انچیں وشی، انچیں

تزیکی کہ مردم ء راگنوک بہ کنت، بدن ء تھا آس مان بہ داریت۔ چہ تلسی ء تر شاپی ء اے

پیمیں سامان ڈرسیں بندنائی سر ء دریاء اے جہہ منندانی شد ء گار کنگ ء است اتنت۔

دریاء برز برزیں گورمانی تہا مارگ ء گیشی ء آئی زہر ء نشان انچو مزنیں کسا سے

مان۔ آئی تو از زہر گرگ ء یک مزنیں چہا لے ات۔ مستیں دریاء شور ء تہا زور ء بے

کسا میں درشان..... ء زورا کی ء اے لیب ء بنی آدم ء رایک کشیں جُہد، ذمبل ء پے دیم

پے دیمی ء سا جو کتگ ات۔ شپ روچ دریاء تھا اے نندوک دیم پے دیم بوہگ ء اے

مارشت ۽ واستا سکین ۽ رامدام مارت انت ۽ گوں بازگیگ ۽ دُ شری دریا ۽ سینگ ۽ تہا ہم
 وتی دل ۽ کرت انت۔ پدایک روچے زمین ۽ بارگیں لبے چونکدھے دیم ۽ اتک۔ ناھدا
 بازیں روچانی جم بوتگیں زور ۽ ذکت ۽ مارگ ۽ ژندیاں گوں شل بوت ۽ زمین ۽ کپت
 انت۔ زمین ۽ گوں لبیس ۽ مہر ۽ تنگیں اے مردمانی داستاوتی امباز شانت انت۔ آہانی
 ذکت ۽ توکل ۽ راساعتے ۽ واستا سماراں سماراں واب گیتک ۽ مہر ۽ دوستی ۽ ہوشامی کیں
 ناھدا گلزمین ۽ گٹ ۽ چوکسانیں چکت ۽ وابینگ بوت انت۔

بندن ۽ چاگردمان دمان ۽ بدل بوت۔ زمین ۽ سرانشتگیں آہروچی کیں
 پکاریں مردم اے بشوشگاں دیست انت، مورکاں مجینت انت۔ آہاں اے سمانیست ات
 کہ اے بیچارگ دریا ۽ شاہگانی ۽ تہاچہ ماہاں بندگیگ انت۔ آزندگانی ۽ زمین ۽
 نماھداریں ہواری ۽ چے وشنود بوہگ ۽ پہ کجام ھب ۽ ھل ۽ اتلگ اتنت۔ چوپہوال
 آپ ۽ تہا ادا اودا سرتگ گردان ۽ زمین ۽ مہر میں و شبوع ۽ ہا ترا اے مردم چکھ بے تاہیر
 اتنت۔ آہانی مارگانی گیشی ۽ تہا دریا ۽ افار، توپان ۽ چہال دُرس پیوست ۽ ہوار اتنت۔

ادا کدم ۽ ہیچ پجارو کے نیست ات۔ آئی وتی دل ۽ تب ۽ ورگ وارت۔ نوں
 آوشکیں تے ۽ وش وش ۽ چاہ ۽ گٹاں گلماں ات۔ آئی پادسکیں زمین ۽ سکت اتنت۔
 چاریں کنڈاں زمین ۽ جہہ مند اتنت۔ جاک دُسلئی، ۽ گرم گرمیں وردن ۽ گیشی! دومی
 ناھدا ہانی وژا آہم ایمن ۽ بزہم ات۔ دلجمی ۽ چاہ واران ات۔ سگریٹ ۽ دوت ژندیں
 پیے ۽ چہ آئی دپ ۽ در آگ ۽ ات۔ آچاریں نیمگاں شنگیں براہ ۽ نما ۽ روژنا ہی ۽ چے
 گوناپ داتگیں کندگاں گوں ھلے گوش داران ات۔ آچو کہ ملارانی تہا ات۔ وش ۽ شادمانی

ءملار۔ گلزمین ءمہرء آراد لجمیں پیے وتی اندرء ہوار گیتلگ ات۔

منونا کواگاں چے پیر بوتگ ات۔ بلے عیش ءوشی ءرا امبازاں زورگ ءمدام
 چہ درساں ساری ات۔ آئی کر ءسھر گیس جنکے نشگ ات۔ آ دور دور یک کنڈے ء
 نندوک بےرورگ ء اتنت۔ جنک یک دمانے ہم اوشت نہ زوراں گوں جم ء جوش وتی
 گپان ات۔ پد پدا آئی وتی سرمٹو ء کوپگ سرء ایرگت۔ ناگت ء منو ء سرء مودانی اسپتیں
 یلہیں کالکے ء آئی دلگوش وتی نیمگ ء چک ات۔ آئی گوں مہرے دست ء سرء آہان مرز
 ات ء پداننگ ء شمگ ء چے آہان ء رنداں ءے کت۔ اے پیم ء آ انچولیب ء ات
 چوکہ گونڈوے شرے لیبو کے ء دلگوش بیت۔ منو چوبے ساہیں بٹے ء ابیددگہ زہر ء نہ وشی
 یے آئی لیبوک جوڑ بوتگ ات۔ دمانے ء پد جنک ء آئی ریش دست ء زرت انت ء
 چوبیدہ ء کاہ ء بوچ ء آہان ء لتاراں بوت۔ پدا آئی ریش گپت ء منو ء راوتی نیمگ ء زورء
 چک ات۔ آئی سرء چوتاب واریں لیبو کے ء آئی نیمگ ء تاب وارت۔ ناگت ء آئی
 گوں لہمیں کشگے ء آئی ریش مل دات انت ء منو ء سر زورء کرشی ء پشت ء لگ ات۔
 اے بری منو ء یک کوکارے گت ء آچہ آئی ء دور ء گستا بوت۔ بلے آئی چمانی تہ ء وشی ء
 لذت درپش ات۔ نوں جنک منو ء گٹ ء نشت۔ آ آئی ریشان ء وتی لنککانی گولائی ء
 پتاہان ات ء انچوگوں جم ء جوش گپ ء ات۔

کدم، منو ء آئی سھر گیس جنک ء گوں حیرانی ء چارگ ء ات۔ دوئیں نسلانی
 حساب ء چہ یکے دومی ء چٹ جتا اتنت۔ عمر ء فرق ء ابید آہانی زبان ہم دگرا اتنت۔ بلے
 دوئیناں چکمہ ارزانی ء شیواری ء اے دوریان ء پشت چند کتگ ات۔ زبان ء یک نہ

بوہگ آہانی جذبہ ء مارگانی درشان ء دیم ء کتے ہم اڑاندے نہ ات۔ آنچیں زبانی ء
گپ ء اتنت کہ آرا بندنانی زبان گشگ بوت گت ات۔ ء آراہمک ناہدا ء بدن ء
کار ء روزی گروکیں ہمک جنین ء گشگ ء پوہ بوتگ ات۔ اے ناہدا باریں چہ چکے
وہداں انچو بندناں ایرکپ انت ء ہے زبان ء گپ کن انت۔ آہانی ہے ادارکی
دوستدار ہم ہے زبان ء گوں آہاں وش اتک ء بیابخیر گرت انت۔

منو کہ آ باز دور بنگال ء یک کسانیں متگے ء نندوک ات کہ اودا میگھنا تچیت۔
آئی سبر پوتیں دوست کہ آ کیپ ٹاؤن ء نندوک ات، گوں یکے دومی ء ہے زبان ء گپ
جنان اتنت۔

شپ کہ انچو پلاں بوت انچو روژنایانی شہم گیش بوہان بوت انت۔ دمکانی
تہاناہدا ہانی برز ء بلاہ ء بے پرواہیں ٹہک شننگ اتنت۔ کدم ء دیست کہ روٹنڈا ء دومی
انجیر ڈی سلو ایک سبزکیں جنکے ء گوں دمک ء گڈسری تا بے ء بیگواہ بوت۔

یک شر پوٹاکیں سھریں مردے منو ء میز ء کر ء اتک اوشتات۔ دویناں
یکے دومی ء راکتے اشارہ گت۔ کتے بے تواریں گپ بوت انت، انچو کہ بندنانی دود
انت۔ پدا آ مردم کینے ء پشتی نیمگ ء شت۔ منو ء یک دگہ بوتلے لوٹا کینت۔ وتی ہمراہ ء
گوش ء نسک سکے گت بلکن ء شپ گوازیگ ء بابت ء! جنک ء سرپہ ”ہمو“ سرینت۔
منو کہ ام ء کر ء اتک۔

”منی جب! پہ یکہ، دانے منی گپ ء گوشدار!“ آئی گوں باز مہر گشت۔

آئی کدم ء رازرت ہمانیمگ ء شت۔ کہ اودا شر پوٹاکیں سھرگیں مرد شنگ

آت۔ اے کتے پچیں ء بے تواریں جاھے آت۔ ظاہر ء چہ ریسٹوران ء جتادرات بلے
آئی یک بہرے آت۔ لہتیں کسان کسانیں کمرہ گوں برانڈہ ء جوڑ بوتگ اتنت ء کمرہ ء
تہا سبکیں روزناھی یے آت۔

منو ء یک کمرھے ء پردہ چست کت ء کدم ء رازرت ء ہمائی تہا پترت۔
ہما سھرگیں مردک توک ء نندوک ات۔ منو ء وتی اوور کوٹ ء دوئیں کیسگاں چے دومزن
مزنیں پیکٹ درکت ء پدازوت کدم ء کیسگ ء دست ءے مان کت، ہما تنکیں کاگد ء
پتا تکیں سبزیں پیکٹ درکت کہ آ کدم ء میل ء تہا دست نہ گپتگ ات۔ چہ حیرانی ء کدم ء
دپ پچ کپت۔ منو ء سے یں پیکٹ ہے مرد ء نیمگ ء ٹال کت انت۔ آئی اے زرت ء
زرانی یک گر نچے منو ء رادات ء اشتاپی دراتک۔

”ناکو! اے جی یے“؟ تو اے پیکٹ کدی منی کیسگ ء دات؟ اگاں من گرگ
بوتیناں گڈا چے بوتگ ات؟ کدم ء بامبری کہ کم تر ات تہ چہ زہر ء گشت ءے۔
”شش..... خاموش..... آہستہ گپ جن“۔ منو ء آرا کمرہ ء چے ڈن تیلانک
دات۔ ”بہ چار منی بیچ من دو کمرہ شرکنائینگ۔ اے منی انت ء ایٹی کش ء تی انت۔ تو برو
توک ء بہ چارے“۔ اے گشگ ء گوں منو ء پردہ دُور کت۔ توک ء یک کسانیں
کمرھے ء تہا پراہیں پلنگے ء سر ء ساپ ء برو بریں گندلے پچ ات۔

منو ء کدم ء راہہ گپ جنگ ء ہیج وار نہ دات ء گپ ء دیم ء بران
بوت۔ ”تو ادا کجام وہدے ہم اتک کن ءے۔ اے کمرہ تیوگیں شپ ء واستاتینگ انت۔
اے تو چون لچ پر چا کنگ ءے؟“۔ آئی کدم ء راسہر تران ء کنگ ء گشت۔ ”مانا کو ء

برات زتکاں، گڈاچے بوت؟ است انت ماوہے یکیں آپ ءِ جہہ مند۔ مئے نیام ءِ لُج
 ءِ میار چتوریں؟!؟

آنوں شرّ روژنائی ءِ چیر ءِ اتلگ اتنت۔ منو ءِ چہ بازیں زرّانی گر نچ ءِ کتے زرّ
 گیشینت ءِ کدم ءِ کیسگ ءِ گت دات انت۔ چہ ایشی سر کہ آئی گے جتیں، آ اشتاپی ءِ شت
 ءِ وتی میز ءِ نشت۔

کدم ءِ چہ دگرانی دپ ءِ منو ءِ اندیم ءِ چیریں کارانی بابت ءِ بازیں گپ اُشلگ
 اتنت بلے مرچی گوں وتی چماں گندگ ءِ پد آ راے باور بوہگ ءِ نہ ات کہ آئی پت ءِ
 کوہنیں سنگت چوش کنت۔ کدم ءِ آئی عزت گوں دل ءِ ھین ءِ کتگ ات۔ آ ایوک ءِ عمر ءِ
 چہ آئی مسترنہ ات بلکیں کار، تہمیات ءِ زانت ءِ ہم چہ آئی دوچار دست دیم ءِ ات۔ آئی
 واہگ ات کہ چہ منو ءِ بازیں چیز در بارت۔ منو ءِ رادریا ءِ یک یک چیزے بابت ءِ
 زانتکاری است ات۔ میل ءِ تہہ ءِ تو کی از باب ءِ انجن ءِ کارانی بابت ءِ ہم آ سر پد ات۔
 روٹڈا ءِ انجن ءِ سر ءِ ادا آئی وتی دست ایرکت اودا میل آئی گتئی ءِ اشارہ ءِ ملان بوت۔
 ایش ات کدم ءِ پت ءِ کوہنیں سنگت ءِ دوست منو! ہنر زانت، سر پد، سوگہ! بلے مرچی آخر
 اے چے پیم ءِ بوت۔ آ دمان ءِ گوں وتی مزن ءِ برزیں بالاد ءِ کدم ءِ چم ءِ دل ءِ تہا
 انچو جہل بلکیں سک جہل کپت۔ آئی میز انگت ہورک ات۔ گوں بڑن آ گرشی ءِ سر ءِ
 نشت۔ آئی اے بابت ءِ ہمنکہ کہ جیڑھ ات، آئی بہمانگی دلپروشی، دلپردی ہمنکہ گیش
 بوہان بوت۔ نا کو منو ءِ زرّ دات ءِ جنک زرت ءِ وتی کمرہ ءِ شت۔ جنک نوں تیرتگ ات
 ءِ بے توارات۔

تلو ۽ نر یک ۽ همودا ساز گر و برکتی زیملاں شنگان اتنت۔ یک جینے وہلی ۽
اوشتاگ ات۔ آئی منو ۽ راکدم ۽ کیسگ ۽ تہازرگت دیگ ۽ دیسگ ات۔ چہ
ہما و ہداں آئی چم یک کش ۽ کدم ۽ سکت اتنت۔ آئی چمانی تہا یک و شیں جلشکے ات۔ کدم
۽ سرچست گت تہ آئی چم گوں کدم ۽ چماں ڈک اتنت۔ جنک ۽ چماں رڑنے اتک۔
آہانی تہا یک در ۽ درائیں لوٹے شہمگ ۽ ات۔ آئی سہریں گلابی لفظانی سر ۽
دنیا جہان ۽ بے کسائیں ارمان سر ۽ کپ ۽ اتنت۔ کدم جہہ سر ات۔ جنک ۽ بے
تواریں دیم ۽ چم بندنانی گالوار ۽ گپ کنان اتنت۔ آئی کدم ۽ لوٹک ۽ ودارہم نہ
گت۔ وت اتک ۽ کرشی یے گزان کنان ۽ کدم ۽ میز ۽ سر ۽ نشت گوں۔ پدا آئی گلا سے
آپ لوٹ ات۔ کدم ۽ بیس ۽ یک شیشکے لوٹا نینت۔ بیس ۽ ہلاس کنان ۽ آئی گشت۔
”من باز گزنگاں۔ منی و استانان بہ لوٹا نین!“

نان ورگ ۽ نیام ۽ جنک یک کش ۽ بدن ۽ گالوار ۽ گپ ۽ ات۔ آئی وت ۽
راکنزینت ۽ کدم ۽ گوں ہوار نشت۔ جنک ۽ وتی مکت کدم ۽ دست ۽ سر ۽ ایرگت۔
پدا آئی کدم ۽ پنجگانی تہا وتی باسکان ۽ لتارت۔ آئی باسک چو برف ۽ اسپیت ۽ چونیمگ
۽ نرم اتنت۔ کدم ۽ بالاد ۽ درگے زرت۔ جنک ۽ نر یکیں ہواری ۽ را آئی چو پلانی نازرکی
۽ مارت۔ نوں جنک ۽ وتی دست کدم ۽ دستاں ہوار گیتلگ اتنت۔ کدم یک دمانے جہہ
سرات بلے ابید سر ۽ پڑے وتی جاگہ ۽ نشت۔

جنک سبک ۽ گوں دلجمی ۽ نان ورگ ۽ ات۔ ورگ ۽ پدا آئی در آدیں
ناھد ۽ واستا چہ چماں منت واری درشاننت۔

ناگت ء جنک ء زور زور ء چوگنوک ء کنڈات۔ کندگ ء در ہد چہ آئی دپ ء
 شلان اتنت ء چہ بازیں کندگاں آنکگ بوہان ات۔ آئی دست ء یاد بلکیں آئی تیوگیں
 بالادشیک وراں ات ء پدا انچیں جاوے ء آئی وتی سرکدم ء کوپگ ء دور دات۔ آئی
 گردن ء جہل ء کالر ء چیر ء یک بٹنے پچ ات۔ کدم نہ پہمگ ء ات کہ اے چکانٹیں جنک
 چوگنوک ء چیا کندگ ء انت۔ گڈسراجنک ء پدا وتی کندگ داشت ء کدم ء چماں گوں
 وتی چم ڈکینت انت ء گشت۔

”تو گنگے نہ نا؟ چیزے..... گپے..... گشے نا، چیا؟“

یک برے پدا آ کندگانی در ہداں گو اران بوت۔

کندگ ء کہہ کہہ جنک بدن ء انچیں جنینانی کار ات۔ کدم ء رانا کو متو ء بیلی
 یات اتک کہ آتوں کے وہد ساری نشگ ات ء وت سر ء وت کندگ ء ات۔ متو ء
 ریشاں لیب کنگ ء ات ء آئی اسپتیں موداں مرزان ات۔ جنک انگت ہم کندگ ء
 ات۔ نوں بہ گندے چہ گیشیں سوک ء آئی وتی یک پادے کدم ء لنگ ء سر ء ایر کتگ
 ات۔ کدم بے تو ار ء نشگ ات ء گوں وتی چاہ واری ء مشکول ات۔

تیاب دپ ء سر جمیں چا گرد، جنکانی سبک سبکیں سک سک، آہانی کند ء کوپ،
 ڈرس کہ ہوار بوت انت کیفانی چا گردے ودی بوت۔ آئی ہون ء تہا برانز ودی بوت۔
 یک انچیں برانز ء تبدے آئی بالاد ء راسوچگ ء ات کہ پہ گپ گیشینگ نہ بوت۔ دریاء
 تہا سر بتگیں ہوشامی ارواہ نوں نرمی، ایمنی ء مہر ء شوہاز ء بدن ء پر کیفیں چا گردے ء
 واہگ ء بے کرار ء تلو سوک اتنت۔

کدم ءِ و اب کپتگیں اندری لوٹان ءِ جنک ءِ کندگ ءِ کہہ کہہ ءِ آئی نزیکی ءِ
 آس مان داشتگ ات۔ انچو در ءِ بوہگ ءِ ات کہ آنگت ہم دریا ءِ دپ پچیں برز برزیں
 گورمانی سر ءِ تردگ ءِ انت بلے جنک ءِ سُبک ءِ و شیں هواری ءِ آرازین ءِ دورداتگ
 ات۔ نوں آ کنداں کنداں ءِ نزر ءِ شُل منگ ات۔ آئی چه کدم ءِ آس کریم لوٹ
 ات۔ آس کریم اتک۔

”تو چونیں هشک ءِ شلیں مردیے! تو انگت ہم منی ہمراہداری ءِ نہ کنے!“۔
 آئی گوں کدم ءِ گلگ گت۔ کدم ءِ پوت ءِ ہم آس کریمے لوٹا نینت۔
 آس کریم و ران ءِ کدم هیال کنان ات کہ بگندے اے جنک من ءِ نوکیں
 ناھدایے سر پد بوہگ ءِ انت۔ چو کہ من اتوں اتوں دنیا ءِ سفر ءِ در اتلگوں ءِ یک ناسر پد ءِ
 نزا تکاری کلگی مردے اوں۔ پے ہے واستاتہ آ اے پیم کندگ ءِ انت۔
 ”آیسکریم بازوش انت۔ من دگہ یکے زوراں۔ اناں اناں..... مادوئیں دگہ
 یک یکے زوراں“۔ جنک ءِ گشت۔

دومی آس کریم ءِ ہلاس کنان ءِ جنک ءِ پدا کدم ءِ منت گپت بلے اے بری چه
 چماں اناں بلکیں چه دپ ءِ ءِ گشتے۔
 ”نوں ما کافی وراں“۔

آ کدم ءِ راہر چیز ءِ بابت ءِ انچو گشگ ءِ ات چو کہ آچه مدتاں آ رازانت۔
 آہانی نیام ءِ ہچ لچ ءِ میار ءِ دوری نیست ات۔ بگندے ہمک بدن ءِ ہے دود
 انت کہ اوداں در آمدانی در پتر ءِ مان پتر بیت۔ اودا پجآر، لہا ذواری ،

دلگوشداری ء لچ ہرچی ہرچی ء مانانہ بیت۔

اے دُرس چہ ہماروچ ء بندات بوتگ ات دہدیکہ دنیا ء راجد پتر ء اولی بر ء یک ناھدا یے
 ء زمین ء مہربانیں تیاب دیست ء وتی بوجیگ آ چارگت ء ژند و پند ء زمین ء ہشک ء
 کچتگ ات۔ چہ ہماروچ ء اے ژند پندیں مہر ء گزنگلیں ناھدا ہے پیم ء بندناں پتر انت ء
 اے جنین ہے ڈول ء وتی دریائی ادار کی مہمانانی سراں وتی سینگاں ایرکن انت ء آہانی
 دُریں ژندی، ایوکی ء غم ء دردان وتی اندر ء زور انت ء آہان ء سبک تر ء نوک بالاد ء نوک
 ساہ کن انت۔

آہانی بالاداں نرمی ء مہراں چکارکن انت ء چہ وت ء آسودگ بوہان ء اے
 ناھدا پدا دیمتری سفرے ء واستا تیار بنت ء درکابنت۔ ء اے جنیں آدم پدا دریا ء ژند ء
 ژدلیں جہہ نندے ء رھچا ربنت۔ میلیانی گور ء اے جنیں آدم پہ ہے ہا ترا تہ نامدار انت۔
 مہر ء تلو سنگیں ناھدا ء جنک ء اے نزیکی چہ مدام ء انچو بر جاہ انت۔ ناھدا کدم
 ء نازرک ء اسپتیں باسکانی اے جنک ء نزیکی ہم! مرچی اولی بر ء کدم ء ارواہ ء توک ء
 ناھدا پادا تلگ ات۔ آئی زندگی ء تہا اولی بر ء ہما تئن مارتگ ات کہ آراماں بندناں
 پتر وکیں دومی ناھدا از انت کنت۔

نوں انچو کہ شپ ء تہاروکی پلنگ ات۔ بدن ء ملار ہم انچو پلنگ ات۔
 ناھدا ء آہانی ہمراہیں جنک چہ بار ء ریسٹوراناناں دراتلگ ات ء ایمنیں جاھے شوہازان
 اتنت۔ ہرکس کہ نشنگ ات آہمنکہ ژند ء ژدل ات کہ آہانی تہا جاھے پادا آگ ء روگ ء
 یاترگ ء گردگے ء ذکت نوں نیست ات۔ آوتی ہمراہیں بیلانی کوپگاں سرا یرکتگ

اتنت ء گڈگ ء اتنت۔

جنک کدم ء گیش نزیک ء کنزان بوت ء آئی وتی دوئیں دست کدم ء گردن ء
لوپ گت انت۔ دومی جنکانی پیم ء آئی ہم اے واہگ ات کہ کدم وتی سرء آئی گت ء
ایر بہ کنت ء اے در آمدیں ناھدا آئی ہمکنہ نزیک ء پیت کہ آئی ء راسماراں سماران ء
واب بہ گچیت ء آئی تیوگیں ژندی ء درد ء دورانی بارء آپہ وت ء بہ زوریت۔

نوں کدم ء جنک ء راشتری ء سرء چارت۔ جنک ء زنڈ زنڈیں طلبگاریں
دیدگانی تہادر یا ء مزن مزنیں گورم چؤل جنان اتنت۔ آئی بدن ء ہر ہر بند، ہر ہر بوگ ء
تہا آذر ء مستی ء گندگ ء ات۔ کدم ء جنک ء بالاد ء تہادر یا ء شررنگی ء دل تہی مارت ء
آ آئی ء گشگ ء سرء وت سرء وت آئی نیمگ ء کشان کشان ء روان بوت چو کہ ہمک
ناھدا در یا ء توار ء سرء آئی نیمگ ء تچان بیت۔

کدم ء وتی سر جنک ء کوپگ ء ایرگت ء وتی لُنٹ آسہریں لَنٹانی سرء ایرگت
انت ء دُرسیں تہیل ء وشیں تنگ گلاٹ اتنت کہ آئی برانز ء لذت آئی ارواہ ء سر بوت۔
آہانی لُنٹ وت ماں وت ء انچومان گیشنگ اتنت چو کہ دو دریا یکے دومی ء گوں ہواری ء
واستا گشاد گشاد ء پہ یکے دومی ء بہ سر انت ء انچو ہوار بہ بنت کہ آہان ء جتا گندگ نہ
بوتگیں گتے بہ بیت۔

کدم ء دیم انگت جنک ء پُر ء پُر یں دلبریں باسکانی حصار ء ات۔ آئی سر کوپگ ء
سرء ات۔ آپادا تک۔ کدم ہم پادا تک۔ نوں آدوئیں اے سیہ تہاریں برانڈہ ء دیم ء
روان اتنت ہموداں کہ مرمرانکیں راژن ء کمرہ پہ آہاں ودار یگ ات۔ بلے..... نبتین!؟

باریں چہ گجانبتین ء شکل ء آئی دماغ ء تہادورگت۔ آیکپارگی اوشتات۔ آئی
 تترتگیس گام تچک بوت انت۔ جنک ابکھی آئی دیم ء چاران ات۔ تانکہ مرچی آئی اے
 پیس ناھدانہ دیستگ ات۔ آگرشی ء سرء نشت ء گوں ہمدردی ء جست ء گت۔
 ”تئی تب وش انت؟..... اے ناگت ء تراچے بوت؟“

ہماوہد ء چہ درء زوریں سیٹھانی توار بوت ء ہمراہی ء مزنیس بوٹانی زمین ء کپک
 ء ریپ راپ بوت۔ زور زور ء دروازگانی تیج ء بند بوہگ ء تواراں ہے وشیں ساعتانی
 چاگرد ء نرمی ء براھمداری گار ء بیگواہ گت۔ چاریں نیمگاں بگر بدار، تگ ء تاج ء
 چاگردے ودی بوت۔

بُن اصل ء سُھرگیس جنکاں، سیاہ ء بوریں گندی ناھداہانی چچی ء ہماقانون ء
 راپروشنگ ات کہ آئی ردء سیاہین ء سُھرین ء ہواری ء نزیکی ناجا ء ناروائیں گئے ات۔
 اگاں آہوار بہ بنت تہاے پیم ء قانون ء ذمہ وارانی ڈبہ بیت کہ آہان ء گوں ترنندی ء بہ
 دار انت۔ کیپ ٹاؤن ء بدن ء کہ ہرچی بوہگ ء ات۔ آقانون ء پہک ء پہک چپ
 ات۔ پہے ہاترا لیشی دارگ ء گار کنگ الم ات۔

جنک یک چک ء وتی جاہ ء چے پادا تک بلے کدم ء آرادست ء گیت ء
 نادینت۔ پدا آئی چہ وتی کیسگ ء ہماڈر سیں زرڈرگت انت کہ آراکتان ہک ء منوء
 داتگ اتنت ء دُرس جنک ء دست ء دات انت۔

جنک ء کسانیں دمانے جیڑھ ات۔ آئی تاں اے وہدی زرانی ہے گرنچ وتی
 دست ء داشتگ ات۔ درہوکیں دستاں آئی بس دونوٹ چہ ہمیشاں گیشینت ء وتی پُرس ء

مان گیتگ انت۔ آئی پداکدم ء راگوں دلگوش چارات۔ آئی چمانی تھے دریاء مزین
 مزینیں چولانی گچ ء کپ ایرنشگ اتنت۔ آئی چمانی توپان ایمن کشگ اتنت۔ آئی چمانی
 مچاچاں ارس شپ گیتگ اتنت۔ پہ یک قطرھے بدن ء اے سھرگیں جنک بنتین بوتگ
 ات۔ یک پاکیس ء بے تواریں لوگ بانکے!

یک برے پداکدم اے مہروانیں دیدگانی ہور ء تربوت۔ متگیں زران ء
 جنک ء میز ء سر ء ایرکت انت ء وت دراتک۔

کدم چہ کرشی ء پادا تک کہ جنک ء پدا تواری بہ کنت بلے آقانون برجاہ داروکیں
 مردمانی انگراں کپتگ ات۔ آہاں ابیدگہ لچ ء میارے ہمازڑ کہ میز ء سر ء ایراتنت،
 اشتاپ اشتاپ ء وتی کیسگاں گت دات انت ء پداکدم ء راچہ دروازگ ء تیلانک دات
 ء ڈن ء دگ ء سر ء راہ دات۔

نوں شپ ء ژندی ء بے تواری سرجم ء بدن ء سر ء تالان ات۔ روژنائی جہل
 کپتگ اتنت چو کہ آتیوگیں روج ء یک کشیں ژندی ء ہڈ پروش بوتگ ء وتی چماں بند
 کنگ ء اتنت۔ چاریں کنڈاں پڑشگیں شیشگ ء کانچ ء ٹکرشنگ شانگ کپتگ اتنت۔
 گوں وتی گرانیں سواساں شیشگاں لگت دیان ء کدم دیم پہ میل ء رہادگ بوت۔

گندل ء سر ء تچک کدم ء اے نیمگ ء آنیمگ ء بازلیٹ وارت ء برے وتی
 سرسرجاہ ء جت۔ انشی وواب ء آرادروہتگ ات۔ یک شکلے یک شپنے ات کہ دم پہ دم
 آئی چماں درائی یے گت بلے آئی ہرپیم کہ آرانز یک آرت، آشریں شکل کوردیمگ
 بوہان ء پدی شت۔ آئی نز یک ء اتک گڈا دز ء گباراں بیگواہ بوت ء نز یک ء یک

سُھر گیس جنکے گوں سرُخی پوڈراں آئی دیم ء ا تک۔ دو شکلائی اے چیر بوئی ء لیب آرا
دلاپ کنگ ء ات۔

آچہ گندل ء پادا تک ء در ء تھتگانی سر ء ا تک ء آپ ء سر ء روژناھی ء عکس ء
چاران بوت۔ یک آگبوٹے سُبک سُبک ء کندہ ء نیمگ ء سُران ات۔ تہاری ء آگبوٹ
ء جنڈ پد رنہ ات بلے آئی بتی پیدا اور اتنت کہ آہانی گندگ ء چوگشے روکیں روژناہیانی
بلائیں رد ء کتارے میزان میزان ء دیم پہ تیاب ء روان ات۔

آئی سر بر ء افریقہ ء مزین زمین (بر آعظم) آسمان ء استال جنگیں تاج ء گوں
شروک دیان ء آئی پادانی چیر ء کندوکیں ء سُبک سُبک کنوکیں اوقیانوس ء مزین زر
(بحر اوقیانوس) ات۔ آخر آ مرچی بنتین ء دلبریں دیم ء شر میں پیے چیا دیست کنگ ء نہ
انت؟ آئی گوں بیوسی جیڑھ ات۔ آ دلبریں صورت بس یک شروکے دنت ء پداباریں گجا
اندیم بیت۔ آئی پیشانی ء سُبکیں در پشے لٹانی زمیں جلشکے در ابوت انت ء گار بوت انت۔
دریا ء تہا کیوکیں روژناھی ء عکس ء پیم ء کہ آچولاں در ابیت ء پدا آئی سُرگ ء
مُجین ء کور دیم بیت۔ ء ہمے تیوگیں مُجنگ ء تہا آسُھر گیس جنک ء سینگ، دست، نیلیں چم،
ء بدن ء گو مب ء اندام شر میں وڑے در ابوت انت۔

دیم ء واجہ ہک چہ خمار ء تثران ء پیدا ک ات۔ کدم ء زبان ء ہماؤر سیں ذاہ ء
بد کہ آرایات اتنت، در اتک انت۔ ہک ء گام اینگو آنگو کپان اتنت۔ آئی سروتی بلی ء
کو پگ ء ات۔ ناگت ء آئی پادشرت۔ آ بو سٹگ ء زمین ء کپت۔ جنک گوں باز بیوسی ء
مک کارے ء شوہاز ء چاریں گنڈاں چماں شانک دیان ات۔ کدم چہ تھتگاں ایراتک

ءُہک ءِرا کمک دیان ءِاوشتارینت ءِے۔ آئی سرءِ تیکہ بوہان ءِہک ءِگشت۔

”کدم تو باز شرّیں بچکے ءِے۔ منی دُتک کپتگ کے آرا پادکن؛!

جنک ءِ کندات ءِ کدم چہ زہر ءِ نرنڈان بوت۔

”بے ذات ءِ راہر ہر جاگہ باز باز دُتگ است“۔

ہک ءِ آئی دوستدار ءِ را کبین ءِ سرکنگ ءِ پد کدم انچوا بید سبے سر بر ءِ گرداں

بوت۔ ناگت ءِ کدم ءِ گام اوشتات انت۔ آئی دیست کہ ہما کوٹی ءِ کہ قیمتی سامان بند

انت ءِ آرا ایدجست ءِ کس ءِ پیچ کت نہ کتگ ات، ہمے بان ءِ دروازگ پیچ ات ءِ منو ءِ

ڈی سلوا اوشتاگ انت۔ پدا آہان چہ ڈڈیس دار ءِ جوڑ بوتگیں لہتیں کھوکا درگت ءِ جہل ءِ

اوشتو کیس بوجیگ ءِ دَر تک انت ءِ بوجیگ دمان ءِ بیگواہ بوت۔

کدم ءِ چوش پیش داشت کہ آئی ہچ نہ دیستگ۔ آئی بے تواری ءِ وتی سرچست

گت ءِ دیم ءِ رواں بوت۔ ریلنگ ءِ سر ءِ جُکَاں جُکَاں ءِ آرا سہب ءِ نرم ءِ وشتیں سمین ءِ کولاں

وشی دات۔ گوات ءِ نمسی ءِ پہکی ءِ آرا تر کتگ ات۔ آوت ءِ را باز گیگ مارگ ءِ ات۔

(۶)

”اماں! اماں! بابل پیدا ک انت!“

گجا؟ ہاں باریں گجا؟ زانہ ڈن ء اوشتا تک؟ مانگیشگیں شارء پلوء داران ء

نبتین کپان ء پرشاں چہ بان ء در ا تک۔ اے جہد ء آ گوں دروازگ ء اول لگت ات۔

”چہ کجا پیدا ک انت تئی بابل؟“

”بگندے آ اوداں چے آ ہگ ء انت“۔ اکی ء هوٹگ ء نیمگ ء دست ٹال

کنان ء گشت۔ چہ ایشی پیش کہ اکی ء دگہ گئے بہ گشتیں نبتین اشتاپ اشتاپ ء هوٹگ ء

نیمگ ء تچان ء شت۔

هوٹگ ء رودراتکی نیمگ ء نبتین ء سانگبندانی ڈگاراتنت۔ اے ڈگارانی

ہمانیمگ ء کہ دگت ات ہما سرء گاماں ایرکناں آئی ناھد ء اتک کتگ ات۔ وہدے

آ آیان بوت تہ چہ دورء آئی ٹین ء پیتی ء شہم درابوتگ ات۔ گرنچ کہ آئی تہا آئی اُرد

بندوک اتنت آ، سرء بوتگ ات یک خاصیں ہندے ء کہ رستگ ات آئی دگت یل داتگ

ات ء ڈگارانی نیام ء آیاں بوتگ ات۔

میزان میزان ء آئی پیتی ء سہر، زرد ء سبز چار خانہی لنگی ء تہا بندو کیں گرنچ

شری ء درابوتگ ات ء پدا کدم ء چجارتگیں دیم درابوتگ ات۔ آ هوٹگ ء نزیک ء

اوشتا تک ات۔ گرنچ ء پیتی ء یک گورا ایرکتگ اتنت ء پہ جان شودگ ء آپ ء توک ء

پترتگ ات۔

نبتین ء دل زور زور ء جنگ ء ات۔ مرچی پہ آئی ہاترا اینکہ سالانی بے

تاہیری ء و دار ء دلبریں ساعتانی گر ء دار نہ بوہگ ء وڑا ات۔ اے ناگتیں شر میں ہال ء
آئی بالاد ء ایر مرتگیں واہگان ء نوکیں دا بے داتگ ات۔

آدم پہ دم جہد کنگ ء ات کہ آچہ کجام دیے کدم ء یک شینے چہرے بہ گندیت
بلے آئی وتی چمانی دیم ء وتی پنجگان ء پہ ساہگ ساہیل کتگ ات تنکہ چہ روج ء رزن ء
گیشی ء آئی گندگ ء تاب ء ہراب مہ بیت۔

چمانی سر ء زور دیان ء دور باز دور دگ ء نیمگ ء آئی چارگ ء جہد بر جاہ ات
بلے ماں تما میں تیاریں تنگہیں ہوشگانی ء تیزیں روج ء بز مشاں ویرا نیں دگ ء ابید گہ
سچ چیزے درانہ بوت۔

اے رون ء و ہدات۔ ڈگارانی تہا ادا اودا دھقان کاروہل ء جہل بوہان کار کنگ
ء اتنت۔ نبتین ء اے دھقانان ء شر ہورتی ء چارات۔

بگندے آئی اُمیت ہمیش ات کہ اے سزین جہلیں کار کنوکیں دھقانانی
تہا یکے ناگت ء سر ء چست کنت ء کدم جوڑ بیت۔ بلے زندگی ء پہلیں ء سلا متیں راستی
اے پیمیں کرامات گجاتال ء تنگے ء مان گج انت ء پیش کن انت۔ نبتین ء کتے دلپروشی ء
گوں یکبرے پداہور کیں دگ ء نیمگ ء چمان ء شاننت۔ روج ء برانزاں تپگیں دگ
ء رابازیں چارگ ء سبب ء نبتین ء چماں آپ اتک تہ آئی آہان ء چہ پنجگ ء پشت ء
لتارت ء پہک گت۔ پدا آراہیال اتک کہ اکی ء اے گپ شری ء سر ء اُشکلگ یا نہ؟ ء
بلے آچہ اے دُرس ء بزاں ہال ء چے پیم ء گجا سر پدا بوتگ؟

”اکی تو کجا اُشکلگ کہ تی بابل پیدا ک انت؟“ آئی زہر کنیں پیے گشت۔

”پیال گنج ءیک دکاندارے است۔ آئی برات وتی نا کو ءچارگ ءشنگ ات

کہ آ میل ءناھدا یے۔ ہمائی کو ءگشتگ کہ ناھدا کدم ہم رند ء پیدا ک انت۔“

اکی ءپسہ ءرا اشلنگ ء گوں نبتین ء دل کپت۔

”بلے ترا کیے ءو گشتگ؟“ نبتین ء مانگیشگیں وڑے جُست گت۔

”آ دکاندار ء برات پدا کہ پیال گنج ء و اترنگ ات، اے ہال ہما دکان ء

داتگ ءے، ہما و ہداں برزیں کمپان ء منشی ہے دکان ء نندوک بوتگ۔ منشی ء ہے گپ

باہمن چاری ء مردمان ء گشت، انچونا کوچی ء جنک ء اشلکت۔ آ اکی ء ہمسرو ات ء میتگ

ء مدرسہ ء وانگ ء ات گوں۔ اکی ء را اے گپ ہمائی ء گشت تہ اکی تچان ء پہ وتی مات ء

ہال دیگ ء سر بوتگ ات۔

”تو گڈا اے دراجیں قصہ من ء ساری ء چیانہ گشتگ ات۔“ نبتین ء تہلیں

وڑے گشت چو کہ درسیں گناہ اکی یگ انت۔

اکی بے تو ار سر جہلی ء اوشتوک پادانی چیر ء کاہاں لتاران ات۔

نبتین ء یکدم پہ آئی بڑگ بوت ء مہر درشانت ءے۔ آئی اکی ء را امبازاں زرت۔

باریں نوں اصلیں گپ چے انت ء تاں آئی گو رار سگ رسگ ء چکھ بدل

بوتگ ات۔ ناھدا آ ہگ ء انت۔ اے ہبر راست انت یاد روگ بلے نبتین ء وتی دل ء تہا

سرجمیں اُمیتے است ات کہ آلم ء کیت۔ آئی دل ڈوب ڈوب کنان ء اے شاہدی ء

دیگ ء ات کہ آ بس آ گی انت۔ بس چماں اندیم انت۔ آئی باور ء سٹک انچیں سیمسر ان

ات کہ اوداں اُمیت ء وشی ء جمرانی ساہیلاں نہ بر ات۔ بلے کتے و بد ء پدا اُمیت ء باور ء

ہے دلتبیں ساعت چہ آئی نزیک ء گوست انت۔ نا ایتی ء بیوسی ء چے، آئی پاد چیرے
زمین ء ڈڈھا کیس بہر ء کپت ء گچل گچل بوت انت۔

پداہم باریں آئی چنکہ دیر ہوٹگ ء نزیک ء دگت ء سر ء وتی چمان ء سکت داتگ
ات۔ روج ء رژن ء برانز ہر ہر ساعت گیش بوہان ات تانکہ دور برمش دیو کیس دگت ء سر ء
وتی چمانی یک کشیں سکت دیگ آرا گراں کپتگ ات۔ باریں چیا آرا یک کوردیمگیں ایتی
برمشے است ات کہ چماں تورینو کیس اے برانز ء ترندیں رژنائی ء آئی ناہد ء دیم وت ء
راودی کنگ ء ات۔ اینکہ دیراں یکیں جاہ ء ننگ ء سبب ء نبتین ء پادواب گشت انت۔
وتی جنک ء دست ء گران ء آگوں ژند ء پندیں گاماں لوگ ء واترات۔

لوگ ء کہ اتک آئی وتی پلن ء راتکہ دات ء بے ذکت شل بوت۔ اے آئی
ہر روچی میں ژندی نہ ات کہ آئی مدام روج ء بازیں کار ء ذمبلاں پد مرتگ ات۔ مرچی
آرا وتی سرجمیں بالاد بے ساہ ء بے کار درابوہگ ء ات۔ کمئیں وہداں پیش ء مارگانی
زرمبشت ء کساس ء مزنی ء آئی تیوگیں بدن ء را بیوسی ء گوناپ داتگ ات۔ آ باز نلیگیں
وڑے نلگ ء ات۔ اکی ء سر آئی گٹ ء ات کہ گوں مہرے آ آئی سر ء سماران ات۔ اکی
ء رنگ ء دانگ سرجم ء وتی پت ء وڑا اتنت۔ نبتین ء یک کش ء آراچم سک داتگ
اتنت۔ کدم ء چم، آئی پونز تانکہ آئی زنوک ء دروشم اکی ء کسانیں دیم ء تہا پیدا اور اتنت۔
آئی اشلگ ات کہ ہر جنکے کہ رنگ ء دانگ ء پہ وتی پت ء کشیت، بختاورے بیت۔

”اوہدا! تو منی اکی ء شات ء گل بہ کن۔ ایشی عمر ء دراج کن۔ سیر ء آبدان
ئے بہ کن۔ ایشی ء مہر دیو کیس لوگ واجھے، شرّیں لوگے ء ملک ء ڈگارانی واہند بہ کن۔“

نبتین ءِ گوں دل ءِ ھلن ءِ دعالوٹ ات۔

نبتین وتی رنگ ءِ دانگ ءِ وتی مات ءِ جنادات۔ آراچم ءِ پونز، دپ ءِ دیم، بالاد
ءِ بدن دُرس وتی مات ءِ گونگ ءِ رستگ ات۔ آچو وتی مات ءِ پیم ءِ وش لسان ءِ نازرک
زانگ بوتگ ات۔ بلے اے شررنگی پہ آئی و بال ءِ جنجالے ات۔

چہ ہمیشی سبب ءِ قادر شیخ آئی رند ءِ ات۔ میتگ ءِ دُرسیں چوک ءِ دل یلہیں
لوپریں ورننا آراہورت ہورت ءِ چارت انت۔ اے شررنگیں ءِ چکانٹیں بالاد ءِ نازرکیں
دیم ءِ چر آئی شپانی واب ءِ آرام تچ گپتگ ات۔

نبتین ءِ راوتی بخت ءِ ہرابی ءِ سرازہر آگ ءِ ات۔ آجیرگ ءِ ات شمالامن
چو وتی پت ءِ بوتیناں۔ اگاں کے کدرے رنگ ءِ چہ آئی بہ کشتیں گڈ ابد بختی چو اے وڑامن
رند گیر نہ بوتگ ات ءِ من ہم جاھے ایمنی ءِ آرام ءِ ساہگ ءِ وپتاں۔

اکی گشادی ءِ مزن بوہان ات ءِ ایشی پتچی ءِ نبتین ءِ پریشانی و دان اتنت۔

کلگانی تہادہ یازدہ سال ءِ جنک مزن زانگ بیت۔ دواز دھمی سال ءِ کہ کسے
دور کنت گڈا گشت کہ سور ءِ کساس ءِ انت۔ اے ہمدے دودانت۔ نبتین سرپدات کہ
اکی ءِ سور آراشتاپی کنگ کپیت۔ آزوت مزن بوہان ات ءِ آئی گندگ ءِ گوں
چو درابوت کہ آدہ سال ءِ کساس ءِ ہم پہ سور ءِ بروبراننت۔

نبتین ءِ ایوکی ءِ اکی ءِ اتلگیں ھجگیں ورنائی ءِ دیم چنورداشت کتگ ات۔ آئی
ہر پیم کہ جیرت، پگر ءِ گڑتیاں آہمنکہ گیش دردیگ کت۔ چو گشے آئی بندیک ءِ
سرگارات۔ آئی جند ءِ جنجال، کدم ءِ بیگو اھی اے دُرس اکی ءِ اشتاپ ءِ ورنابوہگ ءِ دیم ءِ

ہج نہ اتنت۔ نبتین نوں جیراں جیران ء دبرتگ ات۔ اکی ء دیم، کدم ء دیم درس آئی
چمانی دیم ء اتک ء شت انت۔

آیک زور اکیس غمے ء چات ء کپتگ ات۔ آئی دل پُجَل پُجَل بوہان ات۔
آئی چمانی چمگ یک ناگت ء بتلگ اتنت۔ آئی شپ روچ ارس گورت بلے ارسانی
چمگ ہشک نہ بوت انت۔ آئی ہرپیم کہ گیش جیرت وتی مرد ء واستا، وتی جنک ء واستا،
پہ وتی واستا آئی ارساں ہمکنہ گیش ہارکتگ ات۔

اکی ء باز روچ انت پہ نوکیں ساڑھی یے گزے بتگ۔ آچہ بازیں وہاں مات ء
اگر تگیں ساڑھیانی گورا کنگ ء دبرتگ۔ یک برے پدا نبتین ء وتی بدبختی ء سرء گریوگ
اتک۔ آوتی دوستیں جنک ء یک کسانیں لوٹے پیلہ کنگ ء ہم پہ وارء گیگ نہ ات۔

انچوانچو کہ روچ گوزان بوت انت۔ نبتین ء غم ء اندوہ ء ارس ہمکنہ گیش
بوہان بوت انت۔ آئی ہردیں کہ گوسگیں وہدگیر آرت تہ آئی اے غم ء اندوہ ہمکنہ گیش
ترتورینوک بوت انت۔ چہ ساڑھی ء لمب ء ارساں پہک کنان ء آئی سُبک سُبک ء اکی ء
سرچہ گٹ ء چست گٹ۔

”جنک! وسپگ ء سر، کڈ ء بندکن۔ مرچی بازویر بوتگ۔ بانک من ء و جنت“۔
ساڑھی ء لمب ء اسرء کنان ء نبتین ء وتی دیم ہم بروبری ء گپت گوں ء چہ
لوگ ء دراتک۔ کتے وہدساری آئی بانک ء کر ء اے چلو پہ کاری گپتگ ات۔ آئی
تیوگیں روچ کارکتگ ات ء شپ ء ساری ورگ زرتگ ء لوگ ء اتلگ ات۔ دومی
کاردار ء آئی تہا اے درائیں فرق ات۔ شپ روچ کسے ء ہذمت ء آئی غم جتیں زرد

گیش غم آماج بوت۔ پہے ہاتر آشپ ء ساری لوگ ء و اترات۔

کو مپو ء یک کشیں آگ روگ ء گزن ء دروانی سبب ء نبتین ء اے کار
درگیتلگ ات ء نوں آ دست ء اے رسکیں کار ء راچہ آ کار ء ہراب تر نہ زانگ ء
ات۔ البت لوگ ء تہے کسانیں چودھری ء دل یلہی ء سبب ء برے برے آئی وت ء راباز
لاچار ء بے وس مارت۔

”نبتین! تراوتی ناھدا ء ہال رست؟“ مرچی ہم کسانیں چودھری ء ہرابیں
وڑے دیم ء آیان ء چہ آئی جُست گت۔ آئی چمانی تہانا ہودگیں دروشے است ات۔
چک جناں چاراں اے دیم آ دیم روان ء نبتین چہ چودھری ء لاڑکیں کسانیں بچ ء چماں
رکت ات۔ آئی چمانی تہا ہوس ء شہم ء گندگ ء نبتین ء چہ ٹرس ء دل بست۔

پشت ء برانڈہ ء چودھری ء مزین نشارندوک ات۔ آئی وتی وسرک ء گپ
اشکت ہمودانندگی جاہ ء بدیں پیے گشت۔ ”توایشی ناھدا ء گپ ء کن ء۔ بروہہ چار آئی
اے تیمیں ہشت ء دہ دگہ پہ وت ء درگیتلگ!“

”ایشی تہا حیرانی ء چے گئے۔ اے کسانیں مردم و انچوش کن انت۔ مرچی
سورکن انت، باندایل دینت، پوشی دگرے زور انت“۔ وسرک ء چہ نشار ء گپاں ڈاہ
زرت ء گشت۔ لوگ ء توک ء اوشنگ اوشنگ ء نبتین ء چہ دوئیں دستاں وتی گوش بست
انت۔ اُف اے چونیں زور اکیں مردم انت۔ چہ مرد ء دوری ء من ساری ء غمیگاں ء
اے پداچہ تزن ء تہل ء تر پشیں گپاں گیش دل ء سند انت۔ پدامنی ناھدا ء من ء پہ مدامی
یل نہ داتگ ء نہ شتگ۔ منی دل گشیت آ من ء یل نہ کنت۔

”تو ادا چوبُت ءَ چیا اوشتا تگ ءَ؟“ مزنیں بانک ءَ گوں لوگ ءَ پترگ ءَ
 آرانہر دات۔ ”انوں کے دیراں پدجر درکایننت۔ تر یں برنجاں در ءَ بیار ءَ انوں روچ ءَ
 تا پ ءَ دے، نہ تے اے باندا ت ءَ ہراب بنت۔“ آرنڈان ءَ چہ بان ءَ در اُتک۔
 نبتین ءَ آراباں ءَ پترگ ءَ نہ دیستگ ات۔ ”من انوں کائیں۔“ آئی اشتاپ
 ءَ گشت ءَ مزنیں نشار ءَ ننگ ءَ جون ءَ سلئیں چیز ہوار بست ءَ دیم پہ ہوٹگ ءَ تچاں بوت۔
 مزنیں بانک ءَ آراہر و ہد گز ءَ نہراں مان بستگ ات۔ بے آئی اے گز ءَ نہر
 مزنیں نشار ءَ تر پش ءَ تہلیں تزن ءَ کسانیں چودھری ءَ ناہودگیں گیانی دیم ءَ چوکہ شربت
 اتنت۔ مرچی آئی دل پہ کار ءَ سا جونہ ات۔ دم پہ دم آئی ہیال ٹگلٹگ ات۔ آئی پگرا نی
 سر ءَ بن مان گیشٹگ اتنت۔ آئی دست چوش و گشاد کار ءَ اتنت۔ یکدم آئی ہیال ءَ چوکہ
 چیزے پترت چوکہ آبرزیں توارے ءَ گپ ءَ انت۔ سہب ءَ ودار ءَ ترندی ءَ
 آراپدا انگر اں زرت۔ چہ آئی دل ءَ یک پاہارے چست بوت ءَ تاں لنٹاں اتک ءَ ساہ
 ءَ دات۔

”آ سہی نیا تگ بلکیں بیگاھی بیت یا گڈاشپ ءَ نیم ءَ بیت۔ زانگ نہ بیت
 کہ آ کجام ساعت ءَ کیت۔“ نبتین ءَ دست یکپارگی اوشتات انت۔
 ”اے و ہد ءَ کہ لوگ ءَ بیت من اودامہ باں چے ہیال کنت؟ من اے ساری
 ءَ چیا پگرنہ گت۔“ آ گشادی ءَ گوں کار ءَ بوت۔ آ جیرگ ءَ ات آرا سہب ءَ سر ءَ آئی
 آ ہگ ءَ ہال ءَ گپتگ ات۔ چے بوتگ ات اگاں من مرچی کار ءَ میا تکیناں۔ ناھدا ءَ
 مدام آ یگ ءَ ساری من ءَ ڈو ڈو لے ناڈو لے ہال داتگ ات۔

بس یکبرے انچوش بوت کہ آسک ناجوڑات ء گندل ء سرء ایرات۔ گڈا کدم
 ابیدھال اھوالے شپ ء تھاری ء چور وژناہیں استال ء ناگت ء ظاہر بوتگ ات۔ آچہ
 تپ ء چوگشے بن گپتگ ات ء چہ بیگہ ء بے ہوش کپتگ ات۔ آئی مارت کہ کسے آراتوار
 پر جنگ ء انت۔ آ بامبری ء پاد اتلگ ات۔ آراوتی گوشانی سرء باورنہ بوت بلے
 پدا کسے ء دروازگ ء رائگ ات ء سبک سبک ء توار جت۔

نبتین! دروازگ ء پچ کن! نبتین!

ہو۔ اے و آئی کدم ء توارات۔ نوں آ سرجمی ء آ گاہ بوتگ ات۔ آئی اشتاپ
 اشتاپ ء دروازگ پچ گت ء ڈن ء در اتک۔

بہ گندے، مرچی ہم ناھد انچوش بیت ء دروازگ ء سبک سبک ء بہ ٹگتیت ء توار
 بہ جنت۔ ”نبتین! دروازگ ء پچ کن نبتین!“ چہ اےھیال ء چوکہ آرا اندیمیں و شتیں
 مارگے بوت۔ آئی وت سرء وت بچکندات۔

آئی درپ ء تہا مزنیں بانک ء دو پیالہ بٹ کئیلوگت ء مان گیتک چہ آہاں
 انگت دوت در آہگ ء ات۔ پدا آئی کمیں نارشت ء ڈال پر شانت انت۔ آئی درپ ء
 راگشان ء چے پردات ء کستریں نشار ء گو راشٹ ء سر بوت۔ گونڈیں چودھری ہمنکہ یلہ
 چر ء چپینڈا ء ہراب ات آئی لوگی ہمنکہ نیک ء شر ات۔ آ اینکہ مہروان ء وش لسان ات
 کہ نبتین ء رانج بوتگ ات کہ چہ آئی چیزے بہ لوٹیت۔ بلے تیوگیں لچ ء میار ء رایک
 گو رکنان ء نبتین آئی کر ء سر بوت۔ آ و اینکہ گیشینے ہم نہ لوٹگ ء ات باریں کدی کجام
 و ہد ء آئی ناھد لوگ ء بہ رسیت گڈ اورگ ء و استا تچکیں چیزے ایر بوہگ و ات۔

”اے تراچو یکپارگی کیا سے برنج چتور.....؟ کسانیں نشارء حیرانی ء پرس ات۔
 ”بس انچومنی دل مرچی بٹ ء ماشے کنگ ء مندگ ات۔“ نبتین ء دروگ
 گشت۔ ”شرانت تو دروازگ ء دپ ء برو۔ من ہمودا زوراں کاران ءے!“ کسانیں
 نشارء گوں وشدلی ء چکندان ء گشت۔ آچہ نبتین ءے ناگتیں لوٹ ء دل و ش ات۔
 نبتین انچو کہ دروازگ ء دپ سربوت کسانیں نشارء برنج ء گرنج آرادست ء دات ء و ش
 و ش ء آئی گوشاں گشت ءے۔

”برنجاں زوت چیردے۔ پیر ذال بہ گندیت، جہان ء ڈانگرن ایت۔“
 نبتین ء اینگو آنگو چارت۔ مزنیں بانک برانڈہ ء اوشتاگ ات ء گڑانی
 شرکنگ ء دلگوش ات۔ آئی ہے گرنج وتی ساڑھی ء اندیم گت ڈکساس تچگ وڑ ء چہ
 مزنیں دروازگ ء دراتک۔

نبتین ءے و ہداں ڈرسیں گپ شمشگ اتنت۔ آراے ہم یات نہ ات کہ کدم
 ء آہگ ء اھوال چکہ جاہاں گردان ء تاں آراسر بوتگ۔ چودھری ء لوگ ء آہگ ء
 و ہداں راہ ء آئی چہ اکی ء دز گہار ءے ہال راست کنگ لوٹ ات۔
 تہ آئی اوشت اوشت ء پتہ داتگ ات کہ آئی برات ء را کسے ء گشتگ ات کہ
 کدم تاں کیدار پور ء رستگ۔ و ہدے آ کیدار پور ء رستگ تہ آراوتی میتگ ء آہگ ء
 چکہ و ہد لکیت۔

سُہب ء وڑا اتوں ہم نبتین وتی دل ء دم پہ ساعت اے باور کنائینگ ء ات کہ
 ”ناہدا آگی انت! آ کئیت ء الم کئیت! نوں منی کر ءے کیا سے برنج ہم است۔“

آہر و ہدء بییت آرا گرم گرم جوڑ کناں دیان ئے۔

اینکہ اشتاپ ء ابید نبتین و ہدے لوگ ء پترت تہ روج برکت بوہگی ات۔ اکی چوڑکاں
ڈباں بند کناں ات۔ نکلینک ء کروس دَرا برزگیں ڈمپگ ء اوشتوک اتنت۔ چوکہ
آتوک ء بند بوہگ ء غمیگ ء جنجال اتنت۔

برانڈہ ء اوشتگ ء نبتین ء نکلینکے چارت۔ آئی ساری ء نکلینک تپاس ات ء
چارت۔ آئی وزن ء گوشت ء گمان گت۔ نبتین ء سوڑگ کتگ ات کہ ناھد ء
واستامرگ ء نازشت زوت تیار بوت کنت۔ آباریں چہ کدیگ ء تگ ء گزنگ پیداک
انت۔ پہے ہا تراورگ ہر پیم زوت تیار بہ بیت شر تر انت۔

وہدے شپ وتی ساہگ ء مان شانان ات تہ نبتین ء چراگ ء تہا ٹیل ٹلات ء
آئی وٹ مسترگت ء برانڈہ ء ایرگت۔ پدا آئی گرنے پیچ گت ء بزنج سپانگ ء
بندات بوت۔ آئی وتی سرچست گت ء اکی ء نیمگ ء چارت کہ بلکیں آرانوکیں ہالے
رستگ بلے اکی ء دیم ء سر ء چشمیں ہچیں پیداوری یے نیست ات۔ آاہتکی ء مات ء دیم ء
چاران ات۔ اے مرچی مات ء چے ہیال اتگ کہ بے و ہد ء چراگ ءے روک گت ء
کار ء گلائیش بوتگ۔ چہ ہما و ہد ء کہ نبتین ء دان ساپ کنگ ء کار ہلاس بوتگ۔ آہانی
لوگ ء مہلا مہلا تہاری ء مانشا تگ ات۔ نبتین ء کتے ٹیل چہ کسانیں بانک ء پیچ کپتگ ء
ایرکتگ ات کہ بہ گندے و ہدے ء کارے ء بیانت ء نونوں اکی ء رااے پیمیں گران
بہائیں ٹیل ء چو پہ ارزانی زیان بوہگ ء بزن ء اپسوز بوہگ ء ات۔

برنج ساپ گت ء نبتین ء یک درپے ء مان گت انت۔ داسچک کہ پہک نہ

بوت انت آئی چه وتی ناگناں سولارت ء شرکت انت۔ درپ ء راشری ء بندکنان ء
نبتین ء برزء ایرگت۔

”اکی بروورگ ورا!“ اکی ء وتی مات ء توار ء توک ء وشیں لذت ء شیرکئی ء
مہرے مارا۔ مات ء چک درپ ء دونیمگ ء نشت انت۔

ورگ ء پد نبتین گندل ء سرء شہار نہ گپت۔ آئی چراگ زرت ء سرجمیں لوگ گنڈ
گنڈ ء چارت۔ لوگ ء تہاچینکہ کارا ایرات کہ آوہدء آرا آہانی کنگ ء موہ نہ رستگ ات
یا آنیمگ ء آئی دلگوش نہ شتگ ات۔ بلے نون آاے درسیں کاراں گیر آران ات۔
لوگ ء دیوال باز لیگار بوتگ اتنت۔ باریں چه چنکہ وہداں اشاں نمبیں گدے لتارگ نہ
بوتگ ات۔ بان ء روج درآتکی بہرء مشکاں بازیں ہونڈ جتگ ات۔ نبتین باز براں اے
ھیال کنگ ء ات کہ اے ہونڈاں چه ہاک ء پُر بہ کنت ء دون بہ کنت۔ بلے اے ہیال
بس ہیالے متگ ات ء ہمے ٹنگ ء کڈک روج پہ روج گیشتر بوہاں بوت انت۔

لوگ ء تہا یک درنگے ات۔ آئی ساد شلتگ اتنت۔ آئی چه جاگے سادے
چتگ ء آرتگ ات بلے آنچو ایرات۔ تاں اے وہدی جوڑ نہ بوتگ ات۔

”ناھدا اے دُرس ء گندیت پگر کنت کہ منی روگ ء پشت ء من لوگ ء دُرسیں
کار نہ کتگ انت ء لوگ ہم لیگار انت۔ اے چونیں ہراہیں گتے ات۔“ بلے پدا آئی
ھیالاں یک گتے میھ بوتگ ات کہ ذرء تہاروکی ء کسے ء پادانی گرانیں بزمش بنت۔ گشاد
گشاد ء آیان ء کسے لوگ ء پتریت۔ آچہ گل ء بال بیت۔ تچان ء آرا مبازاں زوریت۔
”اماں تو چراگ ء بکش نا! درسیں ٹیل ہلاں نبت“۔ اکی ء توار ء سرء آ پد رھت

ء زورا کیس آ گاھی ء دنیا ء واترات۔ آئی چراگ کشت، اتک ء گندل ء دراج بوت۔
 واب ء تہا ہر ہر دمان ء پد رہت۔ شپ باز بے توار ء تہار ات۔ تاں دور دور ء بز مش ء
 چڑ کا یے نیست ات۔ در چکے ء یک شاہے پزشت ء مز نہیں بان ء ٹین ء چھت ء سرا کپت
 اے توار ء نبتین ء را گڈینت ء تر سینت۔ یک کچکے آئی ہبیل ء تہا پترتگ ات۔ نبتین ء
 ونپس گٹ ات۔ آ مارگ ء ات کہ کسے آیان آیان ء آئی دروازگ ء دیم ء اوشتا تگ۔

حشمتی ء چک بکندے آ گے ات ء گر یوگ ء ات۔ قربان وتی لوگی ء را چہ واب
 ء پادکنگ ء ات۔ ”پادا، زوت کن، پادا!“۔ نبتین جہہ سرات بکندے کسے آرا توارکنگ
 ء ات۔ وہد باز سبک ء گام جناں ات بلے ہما دل دوستیں گامانی بز مش بیگواہ ات۔ آہے
 پیم بے توار تچک ات کہ کسان ء چے کسان تریں بز مشے ہم گوشاں بہ کپیت بلے ناہدا ء
 نیا تک ء آرا پاد نہ گت۔ چہ ژندی ء نبتین ء جم گران گران اتنت۔ پل ء یک کڈ کے پر
 ات۔ آئی تہا ناہدا گر یہہ کشان ات۔ آچکے نزور ء زرد چوالکدار ء ات۔ آئی تمر دء
 زرنگیں باسک کتے شل بوتگ اتنت۔ نبتین ء را آئی نزور دراکنگ قدرتی گتے ہیال
 بوت۔ آئی باریں چکے دریا گو ازکنگ ات ء پہ آئی رستگ ات۔ باریں چونیں گرانیں
 راہ ء رند براتگ اتنت ء۔ آئی نزور بوہگ حیرانی ء گتے نہ ات۔ آنوں بچکند بچکندان
 نبتین ء گڈ چچ، وشبوئیں ٹیل، شک، موداں جنگی تیخ ء باریں چے چے دیان ات۔ آئی
 پہ اکی ء ہم باز باز شریں چیز آرتگ ات..... یکپارگی آچہ واب ء جہہ سرات، بلکیں
 ناہدا آرا توارکنگ ء انت۔

”نبتین! دروازگ ء چچ کن۔ نبتین!“

آپا داتک ءدیم پہ دروازگ ءتچان بوت۔ بلے ڈن ءتاں اے و ہدی تہاروکی
 ءسیا ہیں بے گوازیں مہر ساہیل اتنت۔ تاں دور دور ءہچ بڑ مشے، چڑ کا یے نیست ات۔
 نبتین ء تہاری ءچمان ء رُمبریناں چارگ ء جہد کت۔ بلے چاریں کنڈاں تہاری،
 سیاہی۔ زوراک ء بے تواریں تہاری۔ چو آئی قسمت ء چپیاں مور..... لہتیں چرت تہاری
 ء تو ارنگ ء اتنت۔ چوکہ آہم آئی ء رابد بختی ء تزن ء جنان اتنت۔ آئی دروازگ بند
 گت ءوتی گندل ء شکون دیم کپت۔

چہ غم ءنا ایتی ء آئی جگر کپ کپ ات۔ آراے وڑارھچاری بازنگیگ ءھراب
 درابوہگ ء ات۔ منی ناھد اباز دور دریا ء گو رمان بُرتگ۔ بگندے کو مپورا ست گشگ ء
 ات۔ آئی گپ نبتین ء راراست بلے دل کپ کنوکیں ء ناہود گین درابوت انت۔ سہی
 آچکھ وش ء ایتانی تہا ات۔ بلے نوں آئی تیوگیں ایتاں ساہ داتگ ات۔ آئی دل ء آئی
 دامن ہورک ہورک ات۔ آئی سرجاہ ء رازور زور ء پرتگ۔ ارس رچان بوت انت ء
 سرجاہ میسان بوت۔ مرچی آبازیں بازیں روچاں پداے وڑیں بُزیں تواریں ء
 ہیسکان ءھڈ کان گریوگ ء ات۔

(۷)

نبتین چہ باز دیر ۽ گنر ۽ کوا انٹیں در چک ۽ چارگ ۽ ات۔ اے وڑ ایک کش ۽
 برز ۽ چارگ ۽ آئی چمانی دیم تہار گشت ۽ آپ ماں پجماں اتک۔ بکندے در چک ۽
 کتر گانی تہا آئی وتی زند ۽ درد ۽ دور دیتگ اتنت۔ در چک ۽ سکیتیں بٹڈ ۽ سراتر اول ۽ پون
 ۽ نشان چو محسبتی غم ۽ ہشک بوہاں ہشک بوہاں وتی نشان ۽ اشتگ اتنت۔

لہتیں زردیں تاک لہتیں شاہڑانی سر ۽ درد یگیں گو سگیں و ہد ۽ عکس ۽ گونگ ۽
 لچنگ اتنت۔ برز برز ۽ شاہانی سر ۽ نوکیں تاکانی آگ ۽ انگت کتے و ہد پہ و دار متگ
 ات۔ نبتین ہے آ یوکیں تاکانی با پشت ۽ دیم ۽ و ہدانی و شتیں و اباں زرگ لوٹگ ۽ ات۔
 اے زور ۽ بارگیں چوڑ زوت زوت مزن بنت پدا ڈر سیں شاہ نوک نوکیں و شتیں کنراں
 چے سر بار بنت..... ہجگیں گنر سبک سبک ۽ پش اُنت ۽ اے پیم ۽ یکبرے پدا سالے
 گو زیت بلے.....

ہے ”بلے“ ۽ گوں آئی زندگی ۽ دامن بستگ ات۔ چہ ہے بے بھیسہ ۽ آئی چھ
 وڑا چٹ ات نہ گت۔ نبتین ۽ وتی دلگوش ۽ ساد ماہور ۽ نیمگ ۽ آرت کہ تادیراں آئی
 دیم ۽ تالان ات۔ ساد ۽ گرنے دیان ۽ آئی پدا ماہور ساچک بندات گت۔ اے ماہور ۽
 آپہ نا کو مچی ۽ گو پگ ۽ ات۔ انچیں یک ماہورے ساری تر ۽ آئی آرا جوڑ کتگ ۽ داتگ
 ات۔ وتی در سیں کارانی ہلاسی ۽ پد نبتین ماہور ۽ رازرت ۽ نشت۔ آرا پہ یک ماہورے
 دوکلدار رستگ ات۔ آئی ہیال کتگ ات کہ منی گو راجا رکلدار بہ بنت تہ من اکی ۽ و استا
 نوکیں ساڑھی یے زوراں۔ یکبرے جولا ہگ ۽ گو را آئی برھداریں رزگانی ساڑھی یے

دیتگ ات کہ آرا دوست بوتگ ات۔ وتی گدانی بابت ء و آرا ہج وڑیں دلگوش ء پرواھے نیست ات۔ مزنیں بانک ء آئی نشارانی کو ہنگ پہ آئی پوشاک ء بس اتنت ء آرا چہ ایشی مستریں واہگے ہم نیست ات۔

ہر روج مردم مرتگ اتنت بلے انچو در ابوت کہ کو مپو ء را ملکموت کدی دست نہ جنت۔ آنا جوڑ بوت، وپت نپاد ء، پدا آانت کہ پادا تک۔ آئی یک کشیں زند ء جان سلامتی نبتین ء واستانہ سلگگی گپے ات۔ آئی ہر دیں پیر ذال ء ناہودگیں دیم دیست آئی جان ء پٹ پادا تک انت۔ آٹرس ات۔ نبتین ء کو مپو ء را یک نگاھے دیتگ ات گڈاوتی کار ء گیش دلگوش بوتگ ات۔

آئی ماہور ء را چپیں دست ء داشتگ ات۔ آئی راستیں دست گشادی ء کارکنان ات۔ ساد ء رالنک ء پتاہان ء زوت زوت گرہن دیان ات۔ ساد ء پتا تکیں گچہ ادا اودا سٹان ء کپان ات۔ آماہور ء گرہناں مہر کنگ ء ات۔ انچو مہر کہ اگاں ماہیگے یکبرے اڑت گڈا درا تک مہ کنت۔ کو مپو نبتین ء راگوں دستاں گشاد کارکنگ ء سراہورت ہورت چاران ات۔ مرچی آ باز بے توارات۔ انچو گشے کہ قادر شیخ ء واستا کارکنوکیں اے بدکاریں جنین کہ آمدمانی زندگی ء چو بدیں گپے درابیت ء تیوگ تیوگیں لوگ ء برباد کنت بلے نبتین ء پیرزگ نہ بوہوکیں مہکمیں جزم ء دیم ء بیوسی شکون دیم ات۔

”نبتین! تئی گو را سر آمدیں ورگے اگاں است پیر ذال ء بدے ءے!“

نبتین ء کو مپوگوں حیرانی ء چارت۔ قادر شیخ ء کپان ء آرام ء آسرائی، نوکر ء

چا کرانی کارء گزار، آئی دولت، آئی گراں بہا ہیں لوگ ء یہ نبتین ء قادر شیخ ء تلوسگ.....
 اے ڈرسیں گیاں بل ء پیر ذال چہ آئی ورگ لوٹگ ء انت۔ گشاد ء کار کنوکیں نبتین ء
 دست اوشتات انت۔

”نبتین! من ء تو یک لنکھے پہ ورگ ء بہ دئے بلے چیز کے بہ دئے۔ چہ زیک ء
 برنج ء یک دانگے لاپ ء نہ شتگ“۔ پیر ذال ء پہ بزگی واز مندگیں پیے گشت۔ آئی توار ء
 توک ء دل ء بر وکیں دردے مان ات۔ نبتین کہ آتاں اے و ہدی حیران ء جبرگ ء
 اوشتوک ات، گوں بالاد ء سرجم تہون تہان بوت۔ گزن و آئی کوہنیں ء پجار وکیں ہمر
 اھے ات۔ آئی انچو مارات کہ کو مپو ء تہا گزن آرا گوانگ جنک ء انت۔ آپادا تک ء
 توک ء شت۔

نبتین ء آخیل ء مدام دو پیالہ بٹ کنیل کتگ ء داتگ ات بلے برے برے
 مات ء چک بل کہ گزننگ اتنت چہ ہمیشاں اتنچکینے جتا ئیں درپے ء تہا سر آرت ات ء
 ایشان ء آپ ء توک ء پلینت انت۔

آپ ء تہا پلان ء اے ترپش بوتگ اتنت۔ چہ ہمے سر آمدیں برنج ء اکی ء وتی
 نیمروج ء گزن ء اسھر ینتگ ات۔

نبتین ء ہیال کتگ ات کہ کو مپو ء دپ ء چہ سات ء پُر کناں بلے مرچی آ آئی ء
 دپ ء تہا وتی جنک ء بہر ء وردن ء مان کنگی ات۔ بٹ ء درپ پیر ذال ء دیم ء ایرکت۔
 نبتین ء دگہ درپے ء پہ اکی ء کمیں سر آرتگیں ایرکت۔ اکی چہ دیر ء اے نیمگ ء ظاہرنہ
 ات۔ نبتین ء آئی درپ ایرکت ء وت آئی شوہاز ء در آتک۔

ھوٹگ ۽ دومی پاند۽ برنج ۽ کہ ہماڈگار اتنت۔ آابید ارادھے
ہمودارواں بوت۔ آہردیں کہ ہمانیمگ ۽ شت تہ آئی چم گرم ۽ برانزاں تپنگیں دگ ۽
الم چارت انت پہ کسے ۽ شوہاز۽۔ اے وہادگ ات کہ ایشی سر۽ پند بُراں آئی کدم پہ
آئی وشی آرتگ ات ۽ کے بزانت ہے دگ ۽ سر۽ گاماں شہار دیان ۽ بگندے یک
روچے آ آئی زند۽ تہا شہد۽ شکل ہوار گجگ ۽ پدابیت۔ ہے دگ ۽ گندگ ۽ گوں آئی وتی
دُرسیں کار، مزنیں بانک ۽ دُرسیں گرت ۽ نہر، لوگ ۽ ایریں ماہور کہ ہلاس بوہگی ات ۽ چہ
آئی مز۽ آ پہ وتی جنک اکی ۽ نوکیں ساڑھی یے زورگی ات، درس شمشت انت۔
برانزیں روچ ۽ چیر۽ دگ ۽ تپنگیں ۽ انگریگیں تب آئی گوں وت ۽ ہوار گیتک ات۔

ھوٹگ ۽ ہمانیمگ ۽ کورکشکے ۽ پال ۽ لوگ ات۔ پلچی ۽ امب ۽ بزین باگ ۽ تہا
آئی لوگ ۽ بس کسانیں سربری ٹلے گندگ بوت۔ ہمانیمگ ۽ کسانیں چکائی کندگ ۽
کوکار ۽ وشنیں تواریت۔ چہ ہے تواریں یک تواریے اکی یگ ات۔

اکی ۽ رانہ ایوک ۽ وتی پت ۽ رنگ ۽ دانگ رتگ ات بلکیں آئی دُرسیں ہیل ۽
عادت چووتی پت ۽ وڑا اتنت۔ آتوگیں روچ ادا اودا گشتگ ات۔ انچو کہ نبتین چہ لوگ ۽
دراشت اودا آ ہم چہ لوگ ۽ دراتک۔

نبتین ۽ دل ۽ شنور کتگ ات کہ آمرچی گوں اکی ۽ راھے ۽ روت۔ اکی مزین
بوتگ ۽ نوں کساس سور ۽ عمر ۽ نر یک ۽ انت بلے آ اے گیاں سر پد نہ بیت۔ نبتین ۽ وتی
دل ۽ شنور پکا کتگ ات ۽ ہموداشت۔ اوداں امب ۽ درچک ۽ پرشگیں شاہاں چہ
چکّاں پہ وت ۽ کاپر ۽ ساہگے جوڑ کتگ ات۔ کاہ ۽ بوچ جم کتگ ات ۽ آئی سر۽ داتگ

ات ۽ بمبوانی یک دیوالے ہم جوڑ کتگ ات کہ آرا چکاں گوں گل ۽ دون داتگ ات۔
 کا پر ۽ دیم ۽ چک روپگ ۽ اتنت ۽ آہاں اودا چہ رنگی میں ہا کاں وڑ وڑیں عکس جوڑ کتگ
 ات۔ ہمودا یک کنڈے ۽ ہشت ۽ بستگیں یک چلے ات کہ اودا آ بگندے ورگ جوڑ
 کنگ ۽ دلما نگ اتنت۔

گو سگیں روچاں پال ۽ لوگ ۽ ڈرگا پوجا ۽ وشتیں روچ ات کہ گوں باز جاک ۽
 سلی ۽ بوت۔ اکی ۽ آئی دز گہاراں پورا ہمائی ۽ رنگ ۽ وتی کسانیں کا پر بستگ ات۔
 آرا گوں بازیں رزگاں پل ۽ شوشنگ کتگ ات۔ نوں اے ڈرس گولائی ۽ تہا سہبت ۽
 اتنت ۽ وت ماں وت ۽ ہمزیل اتنت۔

بانک شتہ ڈگار ۽

کاریت پل ۽ ہار ۽

اودا درانہ انت پل

چنڈیت مہراں آ

ہر نیمگ ۽ رچیت پل

نبتین پہ ارمانی اے چکاں چاران ات۔ ساڑھیاں پوشتگیں اے کسان کسانیں
 چک وتی کسانیں سوت ۽ سہبت ۽ دنیا ۽ دلگوش اتنت۔ در ۽ زندگی ۽ درد ۽ ویل، جنجال ۽ غم
 آہانی بالاد ۽ گپ نہ اتنت۔ دنیا چونیں چونیں وپلاں، درداں، جنجالاں ہوار گجاں آہانی
 ودار ۽ بے تاہیری ۽ اوشتا تگ، اے و آہانی گمان ۽ ہم نہ ات۔ آہان ۽ اینکہ معصومیں پیسے
 گوں وت ۽ کہ دلگوش ۽ دیست تہ نبتین اکی ۽ رادو چار گپ گشگ ۽ شمشت۔

اکی ءوہدے وتی مات دیست تہ چہ جنکانی رم ءدر اتک ءمات ءکر ءاتک ء
 آئی ساڑھی ءلمب گپت ءے۔ نبتین ءگول مہرے آسارت۔ آئی چم یک
 برے پداپہ دگ ءکپت انت ءچہ دپ ءآھے در اتک ءے۔

”اماں! من اداداراں۔ ماہوری ءادا ورگ گرا دگ ءمیں“۔ اکی ءترس ءلرز
 جُست کت۔ ”توبرو، ہمودا ورگ ور، پداپیا ادالیب کن۔ من ءچو دھری ءلوگ ءروگی
 انت“۔ نبتین دلجم بوت کہ چک ءدل ءپمن یگی انگت اینکہ ترس آست۔

اکی ءپتہ ءسر سرینت ءچکند ات۔ آراوتی ماس ءدکش ءمٹراہد اریں رہند
 ءپیم ءسرانا زات۔

نبتین واترات تہ دیست ءے کہ کو مپو ءورگ وارنگ ءنوں اکی ءدرپ ءراچہ
 مکسکاں رکینگ ءواستا ساڑھی ءلمب ءسرینگ ءانت۔ مرچی پیر ذال ءتب ءوڑ باز
 جئات۔ آئی دیم ءسر ءبازیں کر چک ءکوسانی تہاچ جاگھے ہم شتلی ءکلپی ءمندر ءھنر
 اندیم نہ ات۔ چہ آئی زبان ءچرپ ءچانگالیں گپانی بدل ءمرچی تچکیں ءراستیں ء
 شرّیں مردمی گپ اتنت۔ نبتین حیران ات۔ اکی وتی بٹ ءاشتاپ اشتاپ ءجاہان ء
 ایربران ات ءنبتین ہورتی ءپیر ذال ءشکل ءچارگ ءات۔ آئی لاپ ءچیزے شتگ
 ات آکے کرار گپتگ ات۔ یک لاکوٹے برنج ءآئی پیریں دیم ءسر ءچنکہ ایمنی ءکرار
 آرتگ ات۔

”خدا تراوشی بہ دنت! تئی عزت ءآبرو ءنگہبان بہ بیت!“ آئی توار ءتہا ہمنکہ
 دوستی ءھل است ات کہ آ نبتین ءشرّی ءمارات۔ نبتین ءیات نہ بیت کہ پت ءمرگ ء

پد پدا کسے آ را چوش گوں هُلل دل ءِ تہترین ءِ نیک دعائی یے کتگ۔

نبتین اے گپ ءِ سر پد نہ ات کہ پیر ذال ءِ تہا اے بدلی چوں اتلگ۔ آئی کدی
 آرا اے پیم ءِ بے وردنی ءِ گزن ءِ نہ دیستگ ات ءِ نہ کہ آ کسے ءِ کر ءِ گوں اینکہ مہر ءِ
 هُت ءِ شتگ ات۔ آیک گے ہیال کنگ ءِ ات۔ نبتین ءِ رادست ءِ آرگ ءِ قادر شیخ ءِ
 بے سوبی پد رات۔ قادر شیخ آ رامفت ءِ و نان نہ دنت۔ اے اولی برات کہ ساگی ءِ مات
 جینے ءِ مہکمیں جزم ءِ دیم ءِ چہ وتی شیطانی رپک ءِ ہنراں باز بے سوب بوتگ ات۔ بلے
 پیر ذال ءِ اے گپ دیم ءِ نیارت انت ءِ نبتین ءِ وشئی ءِ، مزن عمری ءِ نیک دعائی دات ءِ وتی
 لٹ ءِ رازرت ءِ جک دیان ءِ در ءِ شت۔

نبتین اشتاپ ءِ پادا تک۔ مرچی پدا چودھری لوگ ءِ روگ ءِ آرادیر بوہگ ءِ
 ات۔ آئی رزان ساپ کت انت، ماہور چست گت ءِ یک گور ءِ ایرکت ءِ در آ یگ ءِ
 تیار بوت۔ ہے وہداں چکے ماں گٹ ءِ شرتی اتک ءِ سر بوت۔
 ”نثار! ترا بابل لوٹگ ءِ انت۔“

شرتی ءِ نکاح گو سگیں سال ءِ بوتگ ات ءِ اے سال ءِ آیک چکے ءِ مات
 بوتگ ات۔ مروچاں آوتی پت ءِ لوگ ءِ اتلگ ات ءِ سک گل ءِ وش ات۔

آرا باریں گوں من چے کار بیت۔ مزنیں لوگ ءِ نیمگ ءِ روان ءِ نبتین ءِ گشت
 بلے لہتیں گام جنگ ءِ پدا اوشتات۔ مزنیں لوگ ءِ برزیں تلو ءِ سرا قادر شیخ گوں شرتی ءِ
 پت ءِ گپ ءِ ات۔ بلے آئی چم دم پہ ساعت نبتین ءِ لوگ ءِ نیمگ ءِ شانک بوت انت۔
 ”اے اتوں اتوں اتلگ۔“ شرتی ءِ گشت۔

”من اے بد ذاتِ عدیم و نہ رواں۔ شربتی تو برونا کوءِ جُست کن کہ آرا گوں

من چے کارے است؟“ ساڑھی و را گر و دار کنان و نبتین و اترات۔

”اکی! او اکی تئی مات گجانت؟“ شربتی و پیرک کماشیں تمیزالدین و توارکت۔

”تو اکی و چیاراہ نہ دے۔ من و ت اے مردک و عدیم و روگ نہ لوٹاں۔“ و تی

پیرک و توار و اشکنگ و پد شربتی و گشت۔

”اکی و راہ دیاں۔“ پداد و میں جنین آدم موجریں و ژے چاران بوت انت۔

”منی چک ادا بیا! شرا انت تئی مات چیا نیا تلگ؟“ قادر شیخ و اکی و تی نزیک و

آران و گشت۔

”تئی مات چودھری و لوگ و کارکت۔ اے مے درسانی و استا چنکہ لچ و میار و

گپے زانہ کدم و را بچ آمدن نیست و آئی دراہیں سیاد و وارث مرگ انت۔“

”ناہد و و استا ہمشامی و نوبت بل کہ ہر روج بیت بلے اے تیمیں نوبت نیت کہ آئی

جنین مزین لوگاں برو انت چلوگی بہ کن انت۔“ کماشیں تمیزالدین و آئی گیانی تہا و تی

گیانی گیشی گت۔

”زانہ من سر پد نیاں کہ ناہد اہانی لوگ چنکہ حیا دار انت۔ آہانی مردین آدم

چنکہ زرنگ و کارکنوک بنت۔ آذمبل کشی و کمائینگ زان انت۔ من تاں روج و مرچی و

یک ناہد ایے جن و را لوگ و چے ڈن در آیک و نہ دیتگ۔“ قادر شیخ و برزیں توارے

و نبتین و را اشکنائینگ و استا گشت۔

”ایشاں بہ زور، برو و تی مات بہ دے۔“ قادر شیخ و لہتیں زراکی و نیمگ و

ٹال گت ء گشت۔ پدا آئی وتی دیم نبتین ء لوگ ء نیمگ ء تاب دیان ء گشت ”تئی مات
 مارا پہ کارے ء شمشت کنت بلے ما آرا شمشت نہ کنناں۔ کدم مئے وتی چک انت
 در آمدے ونہ انت“۔

پیر ذال وتی رپک ء ہنراں بے سوب بوتگ ات۔ پہ ہے واستا قادر شیخ ء میدان
 ء وت دور کنگ ات۔ تاں مرچیک ء آئی ہچ شکارے چہ آئی دست ء انچونہ شنگ ات۔
 نبتین آ ایوکیں جنین ات کہ چوکلات مھکم ات ء آئی دیم ء اوشتا تگ ات۔ قادر شیخ ء راوتی
 پر وش ورگ ء مارگ ء گنوگ کنگ ات۔ آہرچی کنگ ء پہ چک ء پد نہ بوہگی ات۔

نبتین ء چہ زہر ء اکی ء دست ء زر چامپ اتنت ء قادر شیخ ء دیم پہ دیکی ء واستا
 دیم ء اتک۔ آئی ساڑھی چہ سر ء شتر تگ ات ء کوپگ سر ء اتلگ ات۔ قادر شیخ ء ہوس ء
 جو پہ ہے نیم اندیمیں شر رنگی ء چارگ ء ات بلے نبتین ء اے تیمیں ہچ گئے ء سما نہ ات۔
 نبتین ء تاب ء پیچ وار تگیں زر اتک ء قادر شیخ ء دیم ء سر بوت انت ء پدا چاریں
 کنداں شنگ بوت انت۔

”شرہتی ء پت! تو دیست۔ نا کو تمیز الدین کئے اے جنین ء تو کل ء بہ گند۔ شتاؤرس
 منی شاہد ہے کہ من ایشی ء رازر دیگ لوٹ ات بلے آئی منی دیم ء جت انت۔ کدم بیت تہ
 آراہال بہ دئے“۔ کپتگ ء شنگلیں زر ان ء نزا ان ء چنان ء قادر شیخ ء گشت۔

”ء نون آرانہ کدم پکار انت ء نہ زر۔ نون و آئی بازیں لوٹوک ء واہدار پیدا
 بوتگ انت۔ آرانوں زر ء نیستی ء نہ گپتگ۔ کدم بیت یا منیت چے بیت؟ بلکیں آمینیت
 و شتر انت۔ چودھری ء لوگ ء کار کنگ ء ہماوشی ء لذت انت آہاں بیچارگیں کدم چہ گجا

آرت ءدات کنت۔ آ غریب ءوہپت پُشت وت ءبہا بہ کن اُنت ہچے دات نہ کن انت کہ
چودھری ء لوگ ء آ رار سیت..... شرتی ء پت تو سر پد بے نا..... آ یک کش ء یکیں گین ء
گپ کنان ات۔ آئی دیم، آئی توار، آئی لبز، آئی نگاہانی تہا باز من گندگی ء ہچ نہ دیتگی ء
گوشنے مان ات۔ نبتین ء پُر ء چکانٹیں سینگ ء یک شہمے ء آ را گنوگ ء ریٹا کتگ ات۔
آئی ہمک ہمک رگ ء تہا برا زمان گینگ ات۔ آئی دگہ ہم باز پتگ ات بلے نبتین ء
زور ء دروازگ بندگت ء در ء شت۔ آئی رند ء اکی ہم وتی در گہارانی پتجی ء ورگ گزادگ ء
شت۔

نبتین وتی کار ء دیر ء سر بوتگ ات۔ پہے ہا ترا وتی کارانی ہلاسی ء واستا
آرا پداتاں دیر ء کار کنگ کپت۔ مزینں بانک تر ندیں ذالے ات۔ آئی وتی کار ء
تہا کے ہم کمی نہ لوٹ ات۔ دُرسیں کاراں کنان کنان ء آ را دیر گو ست۔ آ در ء اتک تہ
روح ء گڈی برا نز ء گڈی شہم در چکانی سر بر ء بیگو اھی ء سفر ء ر ہادگ بوتگ اتنت۔ تہاری
وڈان ات۔ دھقان کارگوں وتی مال ء دوت ء کاہانی بنداں دیم پہ وتی لوگاں واترگ ء
اتنت۔ دگ پہک بے توار ات۔ چوں چوں کنوکیں ججشک پہ درنگ ء وتی کدوہاں سر
بوتگ اتنت۔ شچرانی در اگ ء و ہد بوہگ ء ات۔ آ وتی بانزلانی تاباں چکاسان اتنت۔
آ انچو کہ ڈگار ء توک ء گور کشکی راہ ء سر بوت۔ آئی تیوگیں بالاد ء در گے زرت۔ راہ ء
دوئیں نیمگاں کڑب برزادی ء اوشتا تگ اتنت، چہ آئی بالاد ء ہم دو دست برز تر۔ آہانی
سبز سبزیں بزیں تاکاں تہاری ء را گیشتر وڈینگ ات۔ کشک مشکے در ابوہگ ء ات۔
نبتین ء بٹ ء کاسگ چہ راستیں دست ء پہ چپیں دست ء دل ء ایرگت ء وتی گامان ء

گشاد تر گت۔ گو رکشک باز دراج نہ ات۔ آئی دیم ء پچیں دگت ات۔ تاکانی تھا اے
کھڑ کھڑ چونین ءے؟ آناگت ء اوشتات۔ آئی دیست کہ یک گو رے ہمے کڑب سران
انت ء کسے ء آہستہ آہستہ آہگ ء پاد برمش ہم است انت۔ نبتین ء چمان ء پڑتک ء
لتارت ء مجیس رزن ء تھا پاد برمش ء نیمگ ء گوں ہورتی ء چارت بلے نوں چاریں
نیمگاں بے تواری ات۔ آئیھیال گت کہ بلکیں چہ مرگے ء بال کنگ ء تاک سُرنگ
انت۔ آئی گو رکشک ء راوتی چم سکت دات انت ء گوں گشاد ء دیم ء روان بوت۔

بلے آنگت کتے گام شنگ ات کہ یک چیزے گوں گرانیں گاماں کڑبان ء لگت دیان ء چہ
ڈگار ء دراتک۔ چہ ایشی پیش کہ نبتین ء بہ گیشینتیں کہ آجناورے ات یا انسانے۔ آتگ ء
اتک ء نبتین ءے گپت۔ اُرش چونناگت ء گوں زور ء ات کہ نبتین ء پاد چہ زمین ء سست
انت۔ آئی دست ء کاسگ زمین ء کپت ء بٹ ہر گو راشنگ بوت انت۔ چہ ترس ء گشے
نبتین ء و ساہ دراتک۔ آئی تیوگیں بالادواب گشت۔ پداہم آئی دست پہ وتی رکت ء
پہاز ء قدرتی چست بوت انت ء آئی چہا لے جت بلے چہ ترس ء نہ آئی دستاں زورے
مان ات ء نہ آئی گلو ء چے تو ارے ء دراتک گت۔

مردم ء (یا آجناورے ات) وتی یک دستے (یا پچگے) نبتین ء دپ ء ایرگت،
بل کہ چوش الم نہ ات ء دومی دست ء گوں نبتین ء را انچوزور ء پرتک کہ آئی ساہ گٹ بوت۔
آئی ہڈ چو کہ پُرشگ ء اتنت گڈا مردم ء (یا جناورے ات) وتی زور شل گت ء گوں
اشتاپ ء آئی دپ ء ٹوالے مان گیتک۔ نوں اگاں نبتین ء بہ لوٹتیں ہم تو ار درگت نہ کت۔
بلے ناگت ء آدم ء سرا (یا ہما جناورے سرے) تر سے کپت۔ گندگ ء وترس ء

راسپے نیست ات بلے باریں آچیا ترسگ ء ات۔ نبتین وپہک ء بے ساہ کچنگ ات بلے
 آئی ژندی یے ماریں ات۔ آئی دارگ ء زور و ہدے کتے شل ات ء آ پدا ساسارگ ء
 نشت۔ کتے دیر ء پدا آئی نبتین ء راپداوتی امبازاں زور ء داشت ء گراں کنان ڈگار ء
 بزیں در چکانی تہا پترت۔ آئی یک جاھے نبتین ء رچٹ دوردات ء وت آئی سر ء وپت
 بلے نبتین کہ چہ ترس ء بے ہوش بوتگ ات نوں سما کنان ات۔ آئی بدن ء زور ء ذکت ہم
 آیان ات۔ آئی چم پیچ کت انت ء دیست کہ آئی سر بر ء وپتگیں جناورے نہ بلکیں
 مردے۔ مردم ء دروشم ء جناور! نبتین ء آرادمان ء جاہ آرت۔ آئی نبتین ء راجہ وتی
 پاداں داشتگ ات۔ آئی ایچکا ہم سرات نہ گت ء نہ دست ء پادے سرینت ءے گت۔
 پدا آئی لنگ نبتین ء بدن ء سر ء سوران بوت انت۔ نبتین ء سینگ ء لاپ ء سرا، پدا جہل
 ء، دیم ء، پشت ء۔ نبتین انچومارگ ء ات چوکہ زومے یاسواسویے آئی سر ء گردگ ء
 انت۔ چہ مردم ء دپ ء گر میں ہنپانیں ساھے آگ ء ات ء نبتین ء دیم چوکہ سچگ ء ات
 بلے چہ ہے برانز ء سوچ ء ناھدا ء جن نبتین ء بدن ء بالاد تہا گشے انگرمان
 بوت۔ غیرت، آبرو، عزت ء انگر..... زہر، کنت ء نفرت ء انگر..... پدا انچو بوت
 چوکہ ڈگار ء نمہیں سیاہیں تہاروکی ء راہم انگران کچنگ۔

نبتین ء وتی جان ڈڈ کتگ ات چوکہ شکاری جناور شکار ء سرا اُرش کنگ ء ساری
 کنت ء گوں یک زورے ء وتی راستیں دست چہ آئی دست ء ڈرگت ء پدا آئی ہے مردم
 ء لونجانیں جاڑان ء گوں سرجمیں زورے داشت ء زور ء پر نچاں بوت۔ ء..... ء.....
 ء..... تانکہ آ جناور چہ درد ء تلوس ات ء بے آرام بوت۔ آئی ہر پیم کہ گیشتر زور جت۔

نبتین ء پنجگانی زور ہمکنہ گیش بوہان بوت۔ آئی پادا آگ ء تچگ ء جہد گت بلے بوت
 نہ گت۔ آئی وتی پادزین ء چست گت انت ء پدا کونڈانی سرء تیلانک دیان ء پادا تک
 بلے نبتین ء وتی پنجگ انگت شل نہ گت انت۔ باریں چہ گجا آئی پنجگانی تہا اینکہ زور
 اتلگ ات۔ انچودرا بوہگ ء ات کہ آ رستری ء رستری ء بن ء گو جیت ء گو ات ء دنت۔
 مردک ء تیوگیں بدن ء درد ء توپان ات۔ آئی کوکار ء جاک گت۔ آئی جاک ء سلی ء
 توارڈگار ء نمبیں تہاروکی ء دران ء میتگ ء سر بوت انت تہ گڈا قادر شیخ چہ اودا جت۔
 جنین ء آبرو عزت آئی بے بہائیں چیز انت۔ آ رامرگ ء لگانڈویں شکل ء دیم ء ہم وتی
 عزت رکینگ ء مارگ بیت۔

رستری نبتین ء ساڑھی کشاں، ژپاں چنڈ چنڈ کتگ ات۔ نبتین ء وتی چپیں
 دست ء گوں ساڑھی نز آرت۔ ڈگار ء دہلاں لگت دیان ء آچہ ڈگار ء دراتک۔
 آ گو رکشک ء روان بوت زوت دگ ء سر بوت۔ آ انچو مارگ ء ات کہ ہمار سترتاں
 اے وہدی آئی دُمب ء انت۔ چو کہ تہاروکی ء ہزاراں دست انت ء آ آرا پدا گرا انت۔
 نبتین چو گنوگ ء تچان بوت۔

نوں تاموری گیش بوہان ات۔ دگ شری ء درانہ بوہگ ء ات۔ آئی پاداں
 کنٹگ لگان اتنت۔ آئی پادانی تل ہون چکر بوتگ اتنت۔ یکبرے آ چیزے ء لگت
 ات ء پدانشت۔ اے بری آ گوں بچکے ء لگت ات ء آثر بزرگراں کپت بلے آرا ہج گے ء
 سُدھ نیست ات۔ آیک کش ء وتی لوگ ء نیمگ ء تچان ات۔

پند و دور نہ ات بلے آ انچو مارگ ء ات کہ آچہ کلاکاں تچان انت۔ آخر آ وتی

صہیل ہمووا کہ گنر عور چک انت، رست۔

”اکی..... او اکی!“ آئی وتی من ء زوریں توارے جت بلے اے توار باز

جہل ات چوکہ چه باز دور ء پیدا ک انت۔ آ دروازگ ء دپ ء بے سدھ بوت ء کپت۔

(۸)

پداہما آپ۔ پداہما آپ ۽ دراج ۽ دور پاندیس سفر۔ پداہما مستیں گورمانی روج
 ۽ شپ دیم پہ دیمی۔ ہمارا کہ آپہ نہ گٹ انت ۽ نہما چنول کہ حساب ۽ ہد ۽ در انت۔
 ہمازر ۽ گوا تانی ہیر ہیر، ژپ ژپ۔ یکے دومی ۽ رند ۽ کیو کیس چنول ۽ گورم۔ بندن
 پتند ۽ دور بوہگ ۽ سبب ۽ چہ چماں اندیم ات۔ نول آپداناہد انت۔ دریا ۽ سینگ ۽
 اوژناگ کنوکیس میل ۽ دلاوریں پانگ ہمک دم شیوار، ایمنی ۽ بنزہ!

کدم گوں چم ۽ پچی ۽ گندل ۽ سر ۽ نشت۔ آئی کبین ۽ کسانیں دریک ۽ پٹ
 تچ گت ۽ درا چارگ ۽ بوت۔ گوات ۽ ترندیس کنول ۽ شیکگانی شہمات آئی آزگیس
 سینگ ۽ لگک ۽ اتنت بلے آئی پرواہ نہ گت۔ آئی چم دورتاں آسمان ۽ ہوار دریا ۽ ہورتی
 ۽ چارگ ۽ اتنت۔

روج ۽ در آگ ۽ سردریا ۽ آسمان چنکہ برہدار بنت۔ میل ۽ تہانو کری ۽
 وہداں کدم چاروہ سالنگ ات ۽ چہ پانزدہ سالاں آہمک سہب اے ندارگ ۽ سنیل
 کنان ات بلے ہجر چہ ایشی سزار نہ بوت۔ اے ندارگ ۽ تہا بے کساس دلکش است ات
 کہ چہ آئی ۽ کدی اوں کدم ۽ دل سیر نہ بوت۔

سہب، نیمروچ، شپ۔ آسمان ۽ ہمک ساعت بدل بوہو کیس رنگ۔ گوات ۽
 بانزلاں بالیں اوژناگریں جمرانی پٹہ ۽ آہاں نوک نوکیں شکل ۽ دروشم ۽ گنداں گندان ۽
 کہ دمان ۽ آوتی رنگاں بدلیں انت۔ دریا ۽ سوریں آپ ۽ پری آنی پیم ۽ گوازی
 کنوکیس ساہگ۔ کدم ۽ گورے چیزاں بازیں نزکی ۽ دوستی یے نیست ات۔ رنگانی اے

بازی، و شرنگی ءِ اے گیشی بلکیں آئی سر پدی ءِ بُر ز تر اتنت۔ سُہر، گلابی، سُرمگیں در پشو کیں
رنگ، سیہ اشکر گونگ ءِ سیاہیں رنگ، شیر ءِ پیہیں اسپتیں رنگ، رزگانی اے گنج ءِ مذی ءِ
ہزینہ آہانی ہواری ءِ دلتبیں وڑ ءِ پیہم..... کدم حیران منت ءِ چمان ءِ لتارت۔

ءِ پدا اے رازانی وتی توک ءِ جاہ دیوکیں دریا، آئی شاہگانی، آئی بے گوازیں
پراہمی ءِ دور دور ہمودا کہ آسمان ءِ آہوار بنت ءِ چہ وشئی ءِ سہبت کن انت۔ نوک
نوکیں رہنداں گندوکیں مردم ءِ دل ءِ پہوت ءِ برانت۔

ہماسہب ءِ ہم کدم ءِ دیدگ دریا ءِ آسمان ءِ ہے ہوار گنج ءِ دام ءِ اڑتگ اتنت ءِ
آئی دل چہ کسانیں دریگ ءِ کڑک ءِ دور بوہگ ءِ نہ کشگ ءِ ات تہ روج دراتک ءِ آسمان
جہل اتلگ ءِ دریا ءِ لٹھاں بوسگ ءِ ات۔ دریا ءِ اولی برمشاں آراگون وتی لال لالیں
دیدوگاں چارات۔ پدا آچہ دریا ءِ سینگ ءِ دراتک، آسمان ءِ گوں مہرے آوش اتک
کت۔ وپتگیں دنیا پادا تلگ ات ءِ نوکیں زندیے تہاروان ات۔ تہما و ہداں آسمان بے
تاہیرات ءِ گوات ترندات ءِ دریا چو کہ ہیسک بہ بیت۔

ہمک گورم اے نوکیں زند ءِ ربال ات۔ آسمان ءِ چہ وشئی ءِ وتی دردانی انچک ءِ
مسک ءِ مہلب مشگ ات ءِ دریا ءِ گورم ہشکی ءِ نیمگ ءِ، جنگل ءِ پٹانی نیمگ ءِ، بدن ءِ
کلاگانی نیمگ ءِ تچان ءِ روان اتنت کہ نوکیں زند ءِ مستاگ ءِ دنیا ءِ را آگاہ بہ کن انت ءِ بہ
گرانت۔

دریا سہب ءِ و ہداں نہ باز گراں تب بیت ءِ نا کہ بے توار۔ دریا سہب ءِ و ہداں
نہ تر سناک بیت ءِ نہ کہ مست۔ دریا سہب ءِ و ہداں چو ہمار سگیں جنگ ءِ بیت کہ آئی ءِ

زندگی و درساں چے مزنیں وشیٰ و سرگوستیں لذت اولی برعہ رسیت۔

بدن و ہمک ہمک بہرہ شہد پٹیت۔ آتیوگیں جہان و اے وشیٰ و پیشدارگ و

شریدار کنگ و واستا بے تاہیر بیت۔ اولی ہے سرگوست وھیال آگ و گوں آج

کنت، چماں جہل کنت، بالاد و نز آ ریت و انچو دمان و واتریت۔

دریا و را آ گاہی و اے دمان و جادو کنگ ات۔ تچو کیں تنگہ و آزادی و گرانیں

سہریں رنگ و بے تاہیری و دریا و آپ چو استال و برے مرمرانک و برے روژناہ تر

بوہان ات۔ آسمان و آراوتی امبازاں زرتگ ات و گوات چو کہ مورمرگے و دمیرگاں

سرینان ات۔ و آپ و آسمان و رنگ کہ گیشینگ نہ بوت، دوئیں یکیں سیہ سہریں رنگ

و پوشاک و اتنت۔

گذا آسمان و آپ کہ امبازان اتنت، چہ یکے دومی و است انت۔ مہر و تنگہیں

زمزمل یک ناگت گوں تر لگے و است و انچو گمان بوہگ و ات کہ ایشانی کدی ہم ہواری

نہ بوتگ۔ نوں آسمان و تی جمرانی پٹہانی تچی و روج و چاگرد و ناچ و ات و ریا، مہ و تی

چول و گو رمانی بے تاہیری و زمیل و ناچ کنگ و ات۔

ناگت و میل و گھنٹی تو و ر و بوت انت۔ ترس و خطر و گھنٹی۔ کدم و و شیں و اب

پرشت۔ آہر پیم کہ اوشتاگ ات ہما پیم و کبیر و دروازگے تچ گت، اشتاپ و ڈن و

درا تک۔ میل و دومی بہر و آس لکنگ ات۔ دوتانی جمران شانان اتنت۔ گوات

زراب ات پمشکہ آس گیش مزن بوہان ات۔ کدم وھیال گت کہ اگاں آس تو سگ مہ

بیت تہ میل و واستا خیر نہ بیت۔

روٹنڈا سچک اءات۔ چاریں نیمگان دریا ء شاہگانیں آپ ات۔

ہشک ء جہہ نندانی واستا اے پیس میں ویل بلائیں گئے نہ انت۔ بس انچو کہ اے
دگہ روچاں ہالتا کاں ہال نویسگ بیت کہ روٹنڈا ء آس لگت ات ء اٹلانٹک ء مزن زرء
ہڈ ات۔ بلے پہ روٹنڈا ء مسافراں واے مرگ ء زند ء گپ ات۔ آہان ء تہا اے پگرات
کہ اگاں آس مہ تئسیت تہ لکھائی مال سچ ائت۔ میل ء مزن مزین کڈک پر بیت ء دریا ء
آپ ء توک ء پتریت ء پداچہ آپ ء بازی ء روٹنڈا میزان میزان ء جہل تر جہل تر
روان بیت۔ ناھدا لپرزگ لپرزگ ء دریا ء دور کن انت۔ ہر کسی بخت شربیت آ بلکیں
زندگ بہ بیت اگاں نہ شاہگانیں آپ ء چادر ء پردیان ء مدام ء واستاواب ء رامبازاں
آ بیگواہ بنت۔ آس انچولک دیان ات چو کہ اژدہائیں مارے ء تنگ ء گزنگیں زبان
کہ ہر چیز ء پلنگ ء تیار بہ بیت۔

بلے روٹنڈا ء ناھدا باز شیوار، چاڑ کہ ء سر پدین اتنت۔ خطر ء وہداں ہیچ لپرزگ
نہ بوت انت بلکیں گوں باز بھیسہ ء دلجمی ء آس ء دیم ء دارگ ء اتنت۔ ہما وہداں ہم
آہاں آس ء راجا گردنگ ء اوشتاگ اتنت ء آپ ء زنڈ زنڈیں پیپانی (Pipe) سرء
آس ء توسگ ء جہد ء اتنت۔ انچو مارگ بوہگ ء ات کہ جنگل ء مزین شکاری انت کہ
آ ٹینگین شیر ء چہ تیر ء کاٹاراں بازیں نیمگاں بچے جنگ ء انت۔ کتے دیر ء آس تست۔
میل رک ات۔ کتے سامان لم ہراب بوت۔ بلے ناھدا ہان ء آہانی پرواہ نہ ات۔

کپتان ہک آس ء توسگ ء چہ درساں دیم ء ات چو کہ آ اے مہیم ء سروک
ات۔ آس تست تہ آ میل ء سر بر ء اتک ء چوگونو کاں پہوشی ناچ ء لگت ات۔ اسٹور ء دپ

تیج بوت۔ بوتلانی دیگ بال گپت انت۔ نہ میارے است ات غنہ گر غدارے کدم و
 واستاہک و جند چوکہ یک چاچے ات۔ وتی لوگی ونا جوڑی وھال و آئی چوچک و ہرہک
 ہرہک و گریت۔ و ہدے آئی جوڑی وھالے اشکت۔ شراب وے دارت وارت وناچ و
 بوت، سوت جنات بوت و ماں کبین و گوں کسبیاں موج و ملاراں بوت۔ کسان
 کسانیں گپانی سر و آ باز باز ہر گپت و بد و ردے گت و اے و ہداں خاص میل و ہندی
 ناہد اہانی بزاں بخت کپتگ ات بلے و ہدے آئی زہر و ساعت شکوستگ ات تہ ہک
 وڑیں نیکیں مردم تراچ جاگہ و نہ رست۔ چوکہ سر مگے بہ زیر و چمان وے کن۔ وشی و ساعت
 بیاتکیں گڈا کپتان چوکہ ہپت ملکانی بادشاہ انت کہ آئی ہزینہ و دپ تیج میل داتگ کہ ”بہ ور، بہ
 نوش، عیش کن“۔ ہے آئی مہذب ات۔

بوتل اے دست و پد آ دست رسان اتنت۔ سوریں گوشت و پیکٹ ناہد اہانی
 تباہر بوبان اتنت۔ آہاں وتی جان و جند چہ مرگ و رگیتگ اتنت و نوں پہ وتی سوب مندی
 و ماہاتے و۔ ان انت۔

کدم و گوشت و سنانیں سرے و پے و لت و چیر و کانی پادا تک و برز و پے عرشہ و
 اتک۔ اہاں و سروت و وچ و ہم گوات سارت ات۔ اینکہ دیراں آس و نزیک بوہگ و کدم و
 بدن چوکہ بہ ترکیت۔ دریا و سارتیں گوات آرا باز دوست بوہگ و ات۔ آئی یک دراجیں
 آنے دست و گت و اوشتات۔ گورم میل و لگت و اتنت۔ کدم پکر کنگ و ات، اے
 گورم چہ کجا کابنت؟ گجار و نت؟ زانہ من چہ اے گورماں وت ورا چھینت نہ کناں؟ زانہ
 من گوں دریا و وتی ہمراہداری و کدی سست نہ کناں؟ ناں، کدی نا۔ دریا و مے جان

انت چو کہ نبتین منی جان انت چو کہ اکی منی جان انت ء نبتین ء یا تانی تھا بیگواہ بوت۔
 نبتین ء گشتگ ات قربان ء بہ چار، شریقی ء پت ء بہ چار۔ آہاں میل ء کاریل
 داتگ ء زمیں بہا زرتگ ء نوں آرام ء وتی لوگ ء گشتگ انت۔ تو اوں زمین پر چیا بہانہ
 گرے؟ چہ زمیں ء مردم ء عزت گیش بیت۔ چار مردم آرا سلام دنت۔ ہر کسی کر ء زمیں
 بیت آگزن ء نہ مریت، آپہ وردن ء کسی واز مندگ نہ بیت بلے کدم ء نبتین ء گیان ء ہیج بے
 نہ گت۔ چہ ہمے گپاں نبتین نلگک ء دلپروش بوت۔

”تراو ادا تچک، اودا تچک دوست بیت۔ زانہ تو تیوگیں عمر ء انچواے دیم ء پہ
 آدم ء گرداں بے ء من انچوا یوکی ء تی لوگ ء پانگی ء کناں!“۔

کدم ء سزاری گشتگ ات۔ ”میل ء کار ء سر ء ہم نکہ زر رسیت کہ کشت ء کشار ء
 آئی نیم ہم نہ رسیت۔ پدا تو ت نرنڈاں بے کہ لوگ ء زر نہ ہیج انت۔“

نبتین ء گشتگ ات کہ کشار کاری ء باز برکت مان ء من سو گندوراں کہ گوں تو کدی
 زر ء نہ ہیجک ء زنگ ء نہ جناں۔ بلے نبتین ء گپ کدم ء دل ء تھا کدی سر نہ بوت انت۔

موکلانی روچاں کدم گوں چاڑے لوگ ء اتک ء پہ نبتین ء وڑ وڑیں ٹیکلی ء
 سوگات آرت۔ دوچاریں روچ گوں بازوش ء وشدلی گوست انت ء آرا میل ء ہیج

ھیال نیاتک۔ بلے میتگ ء سزار کنوکیں بے کیفیں سہب ء شاماں کدم زوت
 سزار بوت۔ کشار کاری یے بوتیں بلکیں کار ء دل ء کش ات بلے ادا وورگ ء وسپگ ء

ابیدگہ کارے ہم نیست ات۔ آرا وتی دریا ء سنکتانی، ہم کارانی، میل ء گیراں زرت۔ آئی
 انچوھیال گت چو کہ دریا آرا تو ار ء انت۔ ادا میتگ ء نہ آبدن گونگیں تگ ء تاج ء گپ ء

ہبر است اتنت ء نہ میل ء توک ء اندری بگر بدار ء ادا نہ مشینانی جاک است ات۔ یک کشیں
 سادگیں بے تواری ء اہتکی یے ات۔ واترگ ء روج ہر پیم کہ نزیک تر بوہان بوت انت آئی
 بے تاہیری ہمکنہ گیش بوہان بوت ء ہمے حساب ء نبتین ء گریہگ ء زاری ہم ودان
 بوت انت۔ آگوں کدم ء امباز بوتگ ات ء گریوگ گریوگ ء گشتگ ات ء۔

”خدا ء واستا، پہ من بڑگ کن۔ من ء ایوک ء یل مدے۔“

کدم ء نبتین ء دل ء تواری ء اُشکگ ات بے آئی ء رابڑگ نہ بوت۔ آرا
 دریاوتی نیمگ ء چلگ ء ات۔ آئی گوشاں و میل ء سیٹھی ء تواری آگ ء ات۔ آئی نبتین ء
 راگوں نرمی ء گیشینگ ات ء سفر ء رہادگ بوتگ ات۔

بے آ میل ء سر ء ہم آرام ء دل نہ ات۔ دوچار روچاں پدا پدا پہ وتی میتگ ء،
 پہ وتی لوگ ء، پہ وتی نبتین ء زہیری بوت۔ آئی دل ء اتک کہ بانزل پر بہ کنت ء باہمن
 چاری ء بہ روت ء نبتین ء بہ کشیت۔

”بہ زور نیک بخت! تئی ہا ترا من میل ء نوکری یل داتگ اتلگوں۔ نوں من

ترا یل نہ دیاں نہ رواں“

آمزنیں گچلے ء تہات آانچو مارگ ء ات کہ آیک انچیں بلاہیں تر ندیں
 گو ر مے ء کپتگ کہ آرا برے دریا ء نیمگ ء کشیت ء برے ہشکا وگ ء۔ وہدے آ نبتین
 ء کر ء ات تہ دریا ء آرا تواری کتگ ات ء ہر دیں کہ آ میل ء بوتگ ات تہ آئی دل پہ نبتین ء
 تلوستگ ات۔

کدم ہے پگر ء گڑتیاں چہ عرشہ ء پادا تک کہین ء اتک گندل ء دراج بوت ء وپت۔

چمے پنج بوت انت تہ بیگہ ات۔ انجن ء بان ء کار ء و ہد بوہگی ات۔ کدم ء دست ء
دیم ششت انت دیم پہ کار ء شت۔

ہندوستان، پاکستان دو جتا ہیں ملک! ء آئی وت چہ کلکتہ ء میل گپت۔ زر راہ دیگ
پہ آئی باز گران ات۔ بلے واجہ سالک اے ڈبہ ء باز شرّیں وڑے ادا کنگ ء ات۔ آئی گوں
کدم ء زبان کتگ ات کہ چہ کدم ء پگار ء لہتیں زر ہمک سے ماہ ء سراپہ بنتین ء راہ دنت۔ اے
در نیام ء بنتین ء کدم ء رابس یک کا گدے رستگ ات ماں کولمبوع۔ اے آئی گڈی کا گدات۔
چہ ایٹی پد کدم ء ہند ء زر ء راپنکہ براں گو ازکت۔ اٹلانٹک زر ء تر ء گردگت بلے بنتین ء ہج
کا گد نیاہگی ات نیا تک۔ آئی میل ء ہر دیں کہ بندنے ء داشتگ ات تہ کدم ء بنتین ء نام ء
کا گدے الہم ء طپال ء داتگ ات بلے بنتین ء کجام یک کا گدے ہم پتہ نہ کتگ ات۔ کدم ء
جیرتگ ات کہ باریں بنتین ء منی کا گد رسنت یا نہ؟ کولمبوع ہما کا گد کہ دست کپتگ ات آئی سر ء
کیدار پور ء ڈس ء نشان نبشتگ ات۔ زانہ بنتین چوسر پد نہ انت کہ من روٹنڈا میل ء سر ء
کار کنگ ء آں یا آرا منی کا گدے پہانی بہہ نہ رستگ۔ نا، الہم ء دست کپیت ء۔ نہ رسگ ء
ہج سب نیست۔ ساری ء و کدی چوش نہ بوتگ۔ بگندے آرا وانند ہیں مردے دست نہ
کپتگ کہ چہ آئی کا گد نبشتہ ءے کنا بنتین ءے۔ کدم وتی دل ء وڑ وڑ ء سھڑیناں ء تسلا دیان
ات۔ تیوگیں سالے ء بنتین ء ہج کا گدے دست نہ کپتگ کہ آئی عوض کتیں..... چوش بوت نہ
کنت۔

(۹)

اگاں چے نبتین نرور گشتگ ات بلے آ کپان پُرشان یکبرے پداوتی زورے
 واک ء ذکت ء یکجاء ہوار گیجاں پادا تک۔ آچودھری ء لوگ ء کار ء واستا یک کش ء
 روگ ء ات۔ آئی ماہور ء راہم سرجم اتگ ات ء ناکو مچی ء راسرکتگ ات۔ آرا ماہور ء
 شرکنگ ء ہر مڑے کہ رست آئی پہ اکی ء نوکیں ساڑھی یے گت انت۔ چوش گڈا اکی ء
 نازر کیں دیم ء سراوشیاں درپش ات۔

بلے چودھری ء لوگ ء چلو پہ کاری ء آئی بازیں درد ء ڈکھ مرت۔ ذلیل کنگ،
 کمتر چارگ ء پدان لچ ء میار ء آرا گشتگ ات۔ آتاں ہر وہدے لوگ ء کار ء ات کسانیں
 چودھری ء نگاہ آئی رند گیر اتنت۔ ہوٹگ ء گد ء شودگ ء شتگ ات تہ آئی نیمونے الم ساز
 ات ء ہمودا سر بوت۔ آئی دانانی ہوشگ چیت انت تہ برانڈہ ء نندوک آئی ء راہورت
 ہورت چارتے۔ آراچہ قادر شیخ ء گیشتر چہ ہمے مردم ء ترس ات۔ قادر شیخ ء را آئی
 یکبرے انچیں سبتے داتگ ات کہ آراوتی ساہ رکینگ ہم گراں کپتگ ات۔ نوں
 آراگر کی دے لاپ ء بہ داتیں، آئی تیچہ گت نہ گت ء نہ چشیں توکلے بوت۔ بلے اے
 کسانیں چودھری ء چماں باریں چے ات کہ آسرتاں پاداں چہ ترس ء ڈرہت۔ آئی
 لوٹ ات کہ آرادگہ کارے بہ رسیت بلے گو سگیں لہتیں روچاں وہدے آئی لوگ ء چے
 ڈن روگ لوٹ ات کماشیں تمیز الدین ء تو اراتگ ات۔

”نشار! لوگ ء توک ء بند!“۔ آئی وتی لوگ ء تلوء ننداں نندان ء

گشت ”کسانیں چودھری ء نگاہ بازہرا بین انت۔ تو اے کار ء نوں یل دے!“

آئی کماشیں تمیزالدین ہورت ہورت ء چارت ء پدماں بوٹگ ء سولاں اندیم بوت۔
 اے گپ ء آئی سر پر نہ بوگ ء ات کہ اے کماش کسانیں چودھری ء نگاہاں اینکہ زوت ء
 اینکہ دور ء ماریت بلے قادر شیخ کہ چہ سالوں آئی دُمب ء انت آئی نگاہ ء وڑ ء پیم آئی پھبر
 نہ دیتگ انت۔

چودھری ء لوگ ء پُشت دیک کسانیں کورے ات۔ کنور ء آدیم ء دان ء ڈگار
 اتنت۔ چہ اے ڈگار ء آ کشر بازار ات ء ماں بازار ء جاک ء کوکار۔ کیاں دریا مدام
 تچوک ات۔ کیاں ء لمب ء میدان ء وتی رُگ ء ماہور دست ء اتنت۔ آہاں انچو کہ ماہیگے
 گپت، دمان ء بہاگت اش۔ اے پیم ء بازار اش جمینت۔

چہ کساس سالے کپے ء اے جاگہ شری ء سر ء ماہیگ ء بازارے جوڑ بوٹگ
 ات کہ اودا ماہیگ ء باپاری ء میتا دمان دمان ء ماہیگ زرت انت ء لانچانی سر ء شہر ء دیم
 دات انت۔ نبتین ء اُشکگ ات کہ ادا جنین ہم کارکن انت ء مرچی آکار ء شوہاز ء تاں
 ادا سر بوٹگ ات۔

آ انچو کہ بازار ء پترت آئی چم کیاں ء کپت انت۔ آئی مارت چو کہ آئی دل ء
 راجیزے ء بُرات۔ کہے دیر ء آئی وتی سینگ گوں دوئیں دستاں داشت ء اوشتات۔
 دیم ء کیاں ء مستیں آپ چہال جنان ء گشادی ء تچان ات بلے میر چول ء گوز مانی گشاد
 ء ترندی ء بے سماوتی یکدارانی سر ء دریاء تہا ماہور نیچ اتگ اتنت ء نشک اتنت۔ چولانی
 بُرزی جہلی یکداران ء ادا اودا سرینان ات بلے مید ہما پیم وتی جاہ ء نندوک اتنت۔ باز
 ڈوریک آگبوٹے آپ ء رشت ء دیم پہ دیمی ء گشاد گشاد ء روان ات۔ آئی روگ ء

آپ کہ دو بہراں بُرات گڈا بازیں کسان کسانیں چؤل دریا ء سر بر ء و دی بوت اُنت۔
 نبتین ء پاد زمین ء داشت اُنت۔ آتاں دیر ء اوشتات ء باز دُور ہمانیمگ ء
 چاراں بوت ہمودا کہ اے مزن ء پراہیں دریا زر ء امبازاں روت۔ ہمودا روج ء برازن ء
 شہم گورمانی سر ء چوماہ ء درپشگ ء ات ء دور دُور ء یک ایتگیں ایوکی یے ء بے تواری
 یے ساچان ات۔ آئی باز دیراں اے شہموکیں بُرز ء جہلیں گورمان ء چارت نہ گت۔
 آئی چم نمبیں بوت اُنت۔ آئی وتی دیم گردینت ء چہ ساڑھی ء لمب ء ارس پہک گت
 انت۔ ہے و ہا آپ ات کہ ایٹی شاہگانیں جہلانکیاں آئی ناہدا چہ آئی سستگ
 ات۔ زانہ ہے گورمانی راہ ء روان ء آ پداواتریت؟ اے تاں دُور دُور ء تالا نیں شہموکیں
 نیلیں، وانگڑ رنگیں آپ و آئی بن اصلیں بدواہ انت۔ کدم کدیں اے گپ ء
 سر پد بیت؟

آرا اے گپ شری ء سر ء یات ات کہ وہدے آوتی پت ء گٹ ء نشگ ات۔ ناگت ء
 آئی پت ء نبتین ء نیمگ ء چارت ء گشت۔

”منی چک! تونوں مزن بوتگ ءے، باز مزن“..... آئی سرچست گت وتی
 پت ء نیمگ ء چارت۔ باریں آئی چمانی تہاچی یے ات۔ چہ ہماروج ء پد نبتین ء پت
 پدا دریا ء نیمگ ء نیا تک۔ آ نبتین ء دلگوش ء واستا ہمودا لوگ ء نشت۔ جنک ء شہار
 زرتگیں بالاد ء کساس، آئی چم ء دل ء تہادر ابوتگیں بے کساسیں مراد ء لوٹ نبتین ء پت ء
 دیستگ اتنت ء آہان ء یک شریں دمانے دست گرگ ء ہاترا آئی چہ میتگ ء در آ یگ
 مل دات بلے کدم ء کدی ہم آئی چمانی تہا سر ء چیر بوہوکیں گلگ ء زنگ ء پریات نہ

دیت انت یا گڈا گوں آپ ء آئی مہرہمنکہ مزن ات۔ آئی نبتین ء دیدگاں دُرس
دیت۔ بلے انگت ہم وت ء را بے سماگت۔

میدانی میتگ ء ہواریں ناریل ء برز برزیں در چکانی جنگل تاں دُور دُور ء
دریا ء لمب ء تالان ات۔ ناریل ء پتن پتنیں بزیں تاک چہ دریا ء نیمگ ء آ یوکیں نمبیں
گو ات ء تہالڈ ان اتنت۔ نبتین ء را اے مزن بالاد ء بزیں در چک باز دوست اتنت
بلے چہ ایشی گیشتر شر ء برہداریں ہمانماہداریں سر زمین دوست ات کہ اودا میدانی
کسان کسان ء پٹکیں بنگی ء چمبئی ء کل جوڑ اتنت کہ دور دور ء تالان اتنت۔ نبتین ء گوں
بازارمان ء ہے سبزگ دیت انت۔

”اے زمین ء یک کسان کسانیں ٹگرے ہم منی بخت ء نہ انت؟“

آئی پداپہ واترگ تاب وارت۔ ”اناں من اے یمیں جاھے پھبر کار نہ کناں
کہ اودا زور آوریں کیاں تچیت، کہ اوداں دریا ء نگرہ رنگ ء شہموکیں آپ منی ایربرگ ء
بلے تاہیر بہ بیت، کہ آئی بے ہمیں گو رماں منی ناھدا چہ من تچ گپتگ“.....
چہ ترس ء بھیم ء آئی ساہ گتگ ات۔ آ گشاد گشاد ء لوگ ء نیمگ ء رہادگ بوت۔

(۱۰)

گورمانی بزیں نیلیں رنگ، گجانی اسپتی ء گیش بزبوت انت۔ اے گورماں
شپ روج جاک ء کوکارگت پہ ہے ہاتراتہ آئی لنت ہر وہدگپ ء گجین اتنت۔ کدم
جگگ ء آہان ء چارگ ء ات چوکہ ہے گورمانی تہا یکے ء سرء نبتین ء ہال نبشگ۔ کسے ء
گوں لیس دست آئی کوپگ ء ایرگت۔ کدم ء چکت جت چارت۔

”پہ لوگ ء باز باز زھیری ء؟“ متو ناھد ء چم ء چکند ء تہا مہر ہوارات۔

آچہ سی سالاں آپ ء تہا گردگ ء ات ء نوں آیک نگاھے ء تہا کجام ہم
ناھد ایے دل ء دماغ ء جہلانکاں دراتک گت ات۔

”برومنی چکت! مرچی ترا موکل۔ تو در ء گوات ء بہ ور ء دراج دراجیں ساہ بہ
کش تی گرتی بلکیں دور بیا انت“..... ناھد متو ء باز نرمی ء ہمدردی ء گشت۔ آئی دست ء
سبکیں زور چہ مہر ء دوستی ء کدم ء کوپگ ء کے گیشتر بوت۔ بزاں چوکہ آوتی ہل ء ہٹ ء
درشان ء چہ ہے کسانیں زور ء وسیلہ ء تاں کدم ء بالاد ء رسینگ لوٹیت۔

پداکے رند ء آئی گشت ”بیامادوئیں روئیں بلے ساری ء بیا یک یک پیالہے چاہ
وریں“۔ آئی کتے لہڑیں آپ آرت ء چاہ جوڑکنگ ء لگت ات۔ چوش و اے اولی بر نہ
ات کہ ناھد متو ء پہ کدم ء وتی مہر درشانت انت۔ چہ ایشی پیش آئی باز براں کدم ء راچہ
اہتکی ء سزاری ء تہاروکیاں پہ نرمی ء ایمنی درکتگ ات۔

متو ء گشگ ء وڑ چوکہ حکم دیگ دیگ ات۔ میل ء سرء کپتان ہک ء پدہمانی تب
چہ درساں گیش گرم ات۔ ناجائیں چیزانی باپار ء آئی کدی اخلاق ء دوستداری دیم ء

نیا ورت ء کدم ء راہم سکیناں دیان ات، و ہدے ہروڑیں جو پہ ء گشتناں آ سرے نہ
 بوت تہ تون ء تہلیں گیا نی گونڈل ہم آئی کار بست انت۔ کدم و شری ء سر پدات کہ چہ
 اے سفر ء پدمو کدی آ راوتی ہمرائی ء کار ء نہ زوریت۔ بلے چہ ایشی ابید ہم آئی کدی متو ء
 راہراب ء تورینا کیس گئے نہ گشت چیا کہ آئی زاننگ ات کہ متو ء دل ء یہ آئی واستاباز
 دوستی ات۔ بگندے متو ہم سر پدات کہ کدم ء مہر ء دوستی گراں بہا ء آئی واہگ بے منٹ
 انت۔ پہ ہمے ہا ترا چہ بازیں پیماں آئی لوٹ ات کہ من آ را گوں وت ء نزیک بہ
 کناں۔ آئی واہگ ات کہ کدم ء دل ء تہا پہ آئی کدی ہیچ پیماں چل ء لیگارے مہ بیت۔
 متو ء یک ڈن یہ ہیچ انت۔ کئے گزاسگیں برنج درکت ء آہاں جاہاں بوت۔ آہمک
 سفر ء بنگال ء اے برنج ء گون وت ء زرت انت۔ و ہدے آہان ء لوگ ء گیراں زرت
 تہ آہاں برنج درکت ء جاہاں گت۔ چاہ ء جگ ء پچی ء کے برنج آئی کدم ء رادات۔
 متو ء گوں اے گوم ء آ راوتی پت یات اتک۔ آ وہداں آ بس چارده سال بیگ
 ات ء زندگی ء تہا اولی بر ء میل ء سوار بوتگ ات۔ آراچہ کار ء گیش سفر دوست بوتگ ات۔
 آ وہداں آئی تہا دگہ گونگیں جوشے ات۔ آئی میل کسانینے ات ء بس تاں کولمبوء شت۔
 بگندے پہ ہمے واستا آئی پت ء آ گوں وت ء بُرت ات گوں۔ دومی جہانی جنگ برجاہ
 ات۔ ہر گوراجا ورنلیگ اتنت۔ وا تری ء ناھدا ماجل تاں دو ماہ ء میتگ ء نشت ء پدادو وار
 ء پہ کار ء شت۔ اے دراجیں سفرے ات بلے ماجل ء زندگی ء دراجیں سفر بوت۔ آئی
 کدی پدابا ہمن چاری ء وا تر نہ گت۔ کدم ء چک ترینت چارت۔ متو ء دروازگ ہیچ
 کتگ ء شتگ ات۔ کرسی ء رانچ کنان ء کدم ء وتی بڈ گوں زر ء دات ء نشت۔ آ را برے

برے گوں دریاء باز باز گنت بوتگ ات، آراباز بازز ہراتگ ات۔

اے وہے دریا ات کہ آئی پت وراپلک اتے۔ ناھدا اما جل و مرگ و قصہ
 ورا آئی چہ بازیں مردماں اُشکگ ات۔ ہر کس ورتی ہساب و گپ کتگ ات۔ بے
 متو و گپ آئی دل و چہ درساں راست ترا تنت۔ آ و ناھدا اما جل یکیں میل و کار و اتنت۔
 متو ناھدا اما جل و راستیں دست ات۔

چاریں نیمگاں خطر ات۔ چہ آسمان و بابلی گراب تیر گوارینت انت و شت
 انت۔ دریاء و لاپ و دشمن و بڈ وریں جنگولیں بوجیگ (آبدوز) اندیم اتنت و بارودی
 سُرنگ چیرگیگ بوتگ اتنت۔ آپ و سربر و دشمن و جنگولیں گراب کشتگ اتنت۔ کجام ہم
 و ہدے چہ کجام ہم نیمگے آپ و توک و، ڈن و دمان دمان و میل بڈ ینگ بوتگ اتنت۔
 آہانی میل سرجمیں بند و بوجاں گوں باز بے تواری و دلگوش و سفر کنگ و ات۔ آدوستیں
 ملکانی بندناں ورگ و نوشگ و چیز و دار و درمان بُرت انت و انچو، انچو وتی رکینگ و رپکاں
 ہم گت انت۔

بلے دلگوش و شریں دلگوش و اے دُرسیں رپک و ہنر گارات بوت انت۔ یک
 جرمن آبدوزے و میل و بن و بلا ہیں ٹنگے پرگت۔ دمان دمان و تیوگیں میل چہ آپ و
 پُربوت۔ ہما و ہداں ناھدا چکھ بیوس و لا چا راتنت۔ اُرش ہمنکہ مزن و تاوان دیوک ات
 کہ اینکسین مزین میلے ٹگر ٹگر بوت۔ لہتیں ناھدانی جان پل پل بوت انت و کر و
 گور اتالان بوت انت۔ لہتیں آپ و کپت بڈ ات۔ لہتیں بے ساہ میل و درنجک
 اتنت۔ لہتیں ورتی کپتان و پرمان و پدا مستیں گورماں دورگت۔ آہانی تہا ہمائی تالہ

شرات، رکت ات۔ متوئے رایک میلے ء چت۔ آئی پت ء نام بیگو اہیں ناہدا ہانی ناماں
ہوار گجگ بوت۔

گپ کہ اداسر بوتگ ات گڈا متوئے وتی گپ داشتگ ات۔ آئی گوں ہمدردی ء
مہر ء کدم ء راجارت۔ پدا آئی نگاہ دریاء سرءیل بوت انت۔ آئی کتے زہر ء کتے پردی
ء گوں آپ ء راوتی چم سک دات ء گشت۔

”اے ہما اٹلانٹک انت زوراک..... دروہوک!“.....

”ظالم!“ کدم ء نگاہ دریاء سک اتنت۔ گج ء کپ ودی کنوکیں گورماں گوں
آراکت ء کینگ بوہگ ء ات ”اے وہا گورم انت کہ منی پت اش ایر برت“۔ آئی
گوں زہر ء گشت۔

”زمین ء سرء مروکانی واستا گلزمین وتی گٹ ء تالان کنت بلے مادریاء جہہ
نندانی جاگہ ہے آپ ء نیلیں چادر انت“۔ بگندے پہ ہے ہاترا بازیں پریشانی ء
گڑتیاں بوہگ ء ابید دریا آہان ء وتی نیمگ ء چکیت کاریت۔ ہمنگو جاگھے آئی پت ء
اردوہ بنگ بتک گرہگ ء انت۔

اے آئی پت ات کہ آرا گوں دریاء دچار گیتک ءے ء اے پیم ء اے دچار
گجگ ء سیادی ء نزیکی ہممنکہ مزن بوت کہ نوں کدم ء چٹکس ہم جہد کتیں آرا سندرگ ء
کدی سوب مند نہ بوتگ ات۔ بگندے اے نزیکی ء آئی پت ء مہر ہم گون انت۔ پہ
ہے واستاتہ غم، زہر ء گنت ء ابیر ہم آ دریاء اے بے پرواہیں شاہگانی ء چے وت ء
راست نہ گت۔

شپ روج روٹنڈ اوژناگ کناں روان ات۔ چاریں نیمگاں آپ۔ بے
گو ازو بے کسائیں آپ۔ چہ بازیں پتگاں اے سفر بوہگ ء ات۔ تاں بازو دورو ء
بوریں، سبزیں، ڈڈیں زمین ء نشان نہ گواہ ات۔ اے سزار کنوکیں سفر روٹنڈا ء دلاور،
شیوارو چاڑ کہیں ناھد اہانی واستا کسانیں گتے ات۔ آسر پدانتت کہ یک روچے تیاب
کسیت۔ زمین ء دلبریں ء زند ء پُر ء چکاریں ندر ہاں چاران ء آھشکان ء دورکن
انت۔ روٹنڈا ء باریکبرے پداسبک بیت۔ بازیں شہراں چے آیوکیں گران بہاء کارآمدی
نیں سامان کہ آہان ء درآمدیں ملکانی بے کسائیں سوہویں دستاں جوڑکتگ میل ء
لڈتگ انت، ایرگیجک بنت ء چہ ایشی پدگہ بازیں چیز ء سامان روٹنڈا ء ہورک بوتگیں
امباراں مان گیجک بنت۔ آ آہاں زور انت ء پداپہ وتی دگہ منز لے ء رھا دگ بنت،
بکندے دگہ برا عظمے ء نیمگ ء۔ آپ ء تہا گردوکیں اے میل ملک ملک ء انسانانی واستا
دوستی، ایمنی ء براسداری ء قاصدی ء کنت۔

کدم عرشہ ء سراوشتا تگ ات۔ آئی نزیک ء کپتان ہک چہ دورگند ء آسمان ء
چارگ ء ات۔ روج سرجمیں ڈو لے روژناہ ات بلے اے رژن ء برازاں سوچے نیست
ات۔ دور آپ ء آسمان ء دُمگ ء راجمراں مانپوشنگ ات۔ انچودرا بوہگ ء ات کہ رنگ
رنگیں جمراںی اے کاروان چہ زر ء دراتنگ ء آسمان ء نشنگ۔ سبک سبک ء اے رنگی
جمراں تیوگیں آسمان مان پوشت۔ چہ روج ء بزمش ء شہماں آہاں رنگ چامپ ات ء
وڑوڑیں گوناپ زرت ء دروشم در آرت۔

اسپتیں کر پاس ء کسانیں کسانیں بالیں ٹکراں چے جمراںی نوکیں دروشم ودی

بوہان انت۔ جاھے گلابی، جاھے جگر سُھر، جاھے سُھر ء جاھے سُرگی..... جمرّانی سر
چست بوہان بوت انت چوکہ آڈرس روچ ء دریاء نہ سد وکیں ہواری ء سزار بوتگ
انت ء آہانی نیام ء دوراں کتگ۔

ناگت ء سیاہ ء سُرگیں جمرّانی یک بزیں ساہیلے دیم ء اتک ء اے اسپتیں،
گلابی، وانگری، تنگہ چکیں جمرّان ء وتی گلائشاں زرت ء سُرگیں رنگ ء یک مزن ء
دراجیں چادرے ء اے ڈرسیں رنگان ء وتی تہا ایر بُرت ء تیوگیں آسمان ہے سبکیں
سُرگیں رنگ ء مان شانت چوکہ آوتی سر ء جمرّانی چہ ہے اُرش ء دردیک ات۔ پہ
ناہد اہاں آسمان ء اے ڈکھ وچارتگینے ات۔ آپتگاں گوں آہاں ہمراہداری کتگ
انتت بزیاں چہ آہاں گیش کے انت کہ آسمان ء اے درد ء دور ء وشیاں بہ زانت۔
پدا آوت ہم چو دریاء آسمان ء برے برے غمیگ بوتگ انتت۔

اے بزیں سیاہیں جمرّ پہ دریاء پندلے سازگ ء سوب مند بوتگ انتت۔ کدم ء
دُمرت ء وتی چم پہ آپ ء سکّ دات انت۔

یک ریڈیو اپریٹرے تچان ء کپتان ہک ء نزیک ء اتک۔ کسے چہ ایس او ایس
وارلیس ء کلوه دیگ ء انت۔ ”مئے کمک ء بیات، ماہڈگ ء میں!“.....

کپتان ء مزینیں الارم گھنٹی ء سائرَن جنگ ء حکم دات۔ نوں روٹنڈا ء چہ وتی
اصلیں راہ ء تاب وارت ء بُڈ وکیں میل ء کمک ء رہادگ بوت۔ پدا گوں سرجمیں
ترندیں شہاراں ہمانیمگ ء رواں بوت۔

ناہد اچوسنگ سیاہ ء وانگ وتی وتی جاہاں اوشتاتگ انتت۔ آہان ء درسیں

سامان گون اتنت کہ انچو آہما جاہ ء سر بہ بنت۔ آپ ء دور بہ کن انت ء بڈ وکیں
 مردماں زندگ ء در بہ کن انت۔ آزوت ہمودارست انت۔ میل گشادی ء بڈ ان ات۔
 آرا آپ ء سر بر ء دارگ ء ڈرسیں جہد بے سوب بوہان اتنت۔

روٹڈا ء ڈرسیں زانتکار ء سوہویں ناہدا متو، کدم، ڈی سلوا اے جہداں دیم
 دیم ء اتنت۔ ساد ء سیڑھی ء لائف بوٹ (زند رکینوکیں کسانیں یکدار) ڈرس جہل ء
 کنگ بوت انت ء روٹڈا ء عرشہ ء سراوشستان اوشتان ء کپتان ہک ء سروکی زرتگ ات۔
 چہ درساں سر جنین ء چکائی در کنگ لہمی ات۔ دنیا ء چہ اے قانون ء کسے ہم دیم
 ء تاب دات نہ کنت۔ ناہدا برز برزیں گورماں ڈالچار کنان ء وتی وتی کاراں کنگ ء
 اتنت۔ آ مسافرانی رکینگ ء واستا مزینیں مزینیں جہداں کناں دم پہ ساعت بڈ وکیں میل
 ء روٹڈا ء در نیام ء وتی یکداران برت ء آرت انت۔

ہے وہداں دگہ میلے ہم چہ دگہ جاگے اتک ء سر بوت۔ ء آہاں ہم بڈ وکیں
 مسافرانی زند ء رکینگ ء جہداں وت ء ہوار گیتک۔ پدا ہم چوش در ابوت کہ ڈرسیں
 مردمانی رکینگ گران انت۔

بڈ وکیں میل ء سر ء بازیں مسافر اوشتوک ات۔ متو، کدم ء ڈی سلوا گشادی ء چچو
 ء اتنت۔ بلے بلکیں انگت ہم ڈرسیں مسافر رکینگ نہ بوت انت۔ ورناء تو کلی یں مردماں
 دریاء دور کنگ ات۔ آہانی واستا کپتان ہک لائف بیلٹ ء ساد دور دیگ ء ات۔

روٹڈا ء عرشہ ء سر ء جنین آدم ء چکائی گریوگ، زار ء کوکار چنگ ات۔ آہانی
 پت ء آریز چہ آہاں لہتیں گاماں دور دریاء تو پاتیں گورمانی تہا بیگواہ بوہان اتنت۔ باریں

کدم ء ثولی ء چنگہ مردمانی زند رکینت ء چنگہ بے تالہ انجین اتنت کہ چہ وتی خانداناں
 ست انت۔ پدااوں دوئیں میلانی نامحد اہاں دریں مسافرانی رکینگ ء حاتراوتی سادہ
 جنجالاں دوردات انت۔ تاں مز نہیں و ہدے آہاں اے تیوگیں دریا ء حد ء راہ بڈوگیں
 مسافراں وت ء راشوہازی گت۔ شری ء چارگ ء وگوش ء پدوئیں میلاں ساژن
 جت ء وتی وتی راہ گیت۔ کدم انگت عرشہ ء نشنگ ء ہیسک ء ہنپان ات۔ آئی تیوگیں
 جان تر بوتگ ات۔ میلانی کار ء اے دراجیں زند ء آئی مریچی اولی بر ء چوش دیسنگ

ات۔

(۱۱)

”اے روج تو گوں باز جنجال ءِ گوازیٹنگ اُنْت؟!“ نبتین ءِ ہیچ پتہ نہ دات ءِ
 گوں وشی ءِ آ کدم ءِ گلایشاں اتک۔ آئی دل ءِ بوتیں گڈا آئی وتی تیوگیں بالاد ءِ بدن نز
 آرتیں ءِ کدم ءِ دل ءِ تہا پترتیں۔ کدم ءِ مھکمیں باسکانی تہا آوت ءِ رادلجم ءِ ایمن مارگ ءِ
 ات۔ آئی پڑیں نماھداریں باسک نوک رسگیں درچک ءِ نازرکیں چوڑانی وڑا کدم ءِ
 گردن ءِ شینگ ءِ اتنت۔ کدم ءِ مھر یں ءِ سکئیں دارگ ءِ آپہبک ءِ بے ساہ ءِ شلنگ ات۔
 روج ءِ در آگ ءِ دیر بوتگ ات۔ نبتین ءِ وتی بازیں کارکتگ اتنت ءِ اتلگ
 ات۔ مرگان ءِ آپ ءِ چینک دیگ ءِ پدا آئی ہیک دیوکیں مرگ ءِ را کاہ ءِ بوچانی یک
 ساچی یے ءِ بندگت ءِ آئی پاد ءِ را گوں ڈورے ءِ دروازگ ءِ گنڈی ءِ بست چیا کہ اے
 شتلیں مرگ ءِ برے برے قربان ءِ لوگ ءِ شت ءِ وتی ہیک ریت۔

پدا آئی اکی ءِ رانا کوجی ءِ گو رارہ دات کہ پہ یک روج ءِ ماہیگ گرگ ءِ رگ ءِ
 ماہوراں تچ بہ گپت بیاریت۔ آئی کمئیں وشبوئیں ٹیل دست ءِ جت ءِ وتی موداں مشت
 انت۔ مودان ءِ تچک کنان ءِ نز آران ءِ آئی گردن ءِ سر ڈکت دات انت۔ بان چہ ٹیل ءِ
 وشبو ءِ آتارات بلے نبتین ءِ دل ءِ دماغ دُرس ءِ یک دگہ وشبو یے آتارات۔ چہ وشی ءِ
 آئی دست ءِ پاددارگی نہ اتنت۔ آئی سر رندساپ گت ءِ یک گو را ایرگت ءِ پوڈر ءِ ڈبکت
 ءِ چے کتے پوڈر آئی زرت گبانی سر ءِ سبک سبک ءِ مشت۔ پوڈر جنگ ءِ اے پیم آرا کدم
 ءِ سوج داتگ ات۔ پوڈر جت ءِ ڈبکت آئی وتی پتی ءِ ایرگت۔ پداناگت ءِ آراس
 گلاہانی ہیال اتک کہ آئی شیرگانی تہامینگ ءِ پد ایرکتگ اتنت۔ کدم ءِ رارس گلا باز دوست
 بوتگ ات ءِ نبتین ءِ آہان ءِ گوں بازہبے ءِ تیارکتگ ات۔ کلنڈی ءِ درپ ءِ درپ ءِ چے

دیمدار ء دور کنان ء آئی کے سُرینت انت ء دُر سیں رس گلا چارت انت۔ آدرس شیرگ
 ء تہامینگ ء سبب ء پل اتگ اتنت۔ نبتین دجم بوت ء چہ دیمدار ء درپ ء دپ ء
 پداکت ات۔

آیکرے پدا آدینک ء دیم ء اتک ء اوشنات۔ پوڈر ء اسپتی ء چے گندی دیم گیش
 برھدار بوتگ ات۔ آ باز شرنگ درابوت۔

بے سمائی ء نبتین ء وتی پتی یکبرے پچ گت یک شیشگے درکت۔ دپیگ
 دورگت ء آئی شیشگ بوچت۔ آئی وشبوچہ ٹیل ء پوڈر دویناں گیش تزنات۔ آئی چہ
 لنک ء کے کریم درگت۔ نبتین ء شیشگ ء دپ گپت ء پتی ء بندگت۔ آراے وڑیں
 چیز کدی دوست نہ بوت انت۔ سور ء چے پدیکرے کدم ء پہ آئی کریم ء شیشگے آرتگ
 ات آرا نبتین ء مشت تہ آئی مارت کہ آئی دیم ء سر بر ء یک تر تریں لو جے جمگ۔ اے
 آراباز تھورتگ ات ء آئی دمان ء وتی دیم شیشگ ات۔

نبتین ء دُر سیں کار ہلاس بوتگ اتنت بلے کدم انگت وش واب ات۔ ”پادا بہ چار
 روج چنکہ برز بوتگ“۔ نبتین ء وپتگیں کدم ء راژا مبلیناں گشت ء گندل ء سر ء نشت۔ بلے کدم
 چہ دیر ء آگاہ بوتگ ات۔ آ گندل ء سر ء تچک تچک ء نبتین ء را سمبھگ ء چارگ ء ات۔

نبتین ء راوتی نیمگ ء آگ ء گندان ء آئی زوت وتی چم بونٹ اتنت۔
 ہر روج آئی انچوش کتگ ات ء نبتین وتی بو ء بس ء سمبھگ سر جم گت تہ آرا توار کتگ ات
 تہ آ انچو جہہ سران ء پادا تک نشت ات۔ مرچی و ہدے آ آئی نزیک ء اتک تہ کدم ء
 آراکش ات ء وتی باسکانی حصار ء پرتک۔

در ء روج گوں وتی بر جاہیں تاب ء شہمگ ء ات۔ پل ء چے روج ء شہم

شمگاں پتران ء بان ء آگ ء اتنت ء گللیں فرش ء سراج ء تابیں لکیرانی چوکہ یک دام ء
 گچھے شنگ ات۔ نبتین کدم ء امباز ء بے توار ء ایمن ات۔ کدم ء آئی زنوک زرت ء آئی
 دیم بُرز، چست کت۔ روج ء شہمانی بُرزی جہلی ء آئی دیم ء رنگ شرآت۔ نبتین ء چم
 بند اتنت۔ آوشی، وشدلی ایمنی ء آ سودگی ء سر جمیں بالادے ء ڈول ء ات۔

درء کسے ء پادبز مشاتی توارآت۔ بلکیں اکی واترنگ ات۔ نبتین سرآت ء
 نشت۔ ساڑھی ء بروبر کنان ء آچہ گندل ء ایراتک۔ بلے کدم ء آراپدا گپت ء وتی نیمگ
 ء چکت ات۔ آ گندل ء سرء کپت ء آئی دیم کدم ء گباں لگ اتنت۔
 ”توبہ! لُج نہ کنت“۔ نبتین ء وتی ہما خاصیں وڑا گشت۔

”پدان لُج.....“ کدم ء آرایل دات ء گوں پُر مانا ہیں دیدگاں چارت ء
 بچکند ات۔ بکندے نبتین ء لُج ء مانا شمشنگ ات۔ آ انگت گندل ء سر اندوک ات۔
 ناھدا ء دیم ء تالانیں بچکند چوکہ پہ زور آراوتی نیمگ ء کشگ ء ات۔ کدم کہ آئی وتی
 ناھدا ات کہ آگیشتریں دنیا ء سفر کتگ ات ء پہ آئی رستگ ات کہ آئی بے حساب ملک
 ء شہر دیستگ اتنت۔ تہنا بس ہمائی بچکندگ کرزتگ ات دگہ کسے ء بچکندگ و بے ء
 حساب ء نہ اتنت۔ نبتین ء وتی دیدگ جہل کت ات۔

بلے واتر تگیں ناھدا ء تن بکندے اینکہ زوت ہلاس نہ بوتگ ات۔ آئی وتی
 دست پداٹال کت انت

”تراھیال نیست۔ جنک انوں توک ء کئیت“۔ گوں اے گپ ء نبتین درء

تک۔

کدم گوں ہول ء رس گلا ہانی شیرگاں تنگان ات۔ کتے کتے درء پدا آئی یک

یک رس گلائیے اکی دست و ادات بلے نبتین پہاے واستا آراہر ہر رند و ماہ کن کنگ و ات۔ ”چکت و تیوگیس سال و ادا انچیں چیز وارت۔ ترا درملکاں اے تیمیں چیز نہ رسیت توبہ ورے!“

کدم جیرگ و ات کہ درملکاں من وے چے چے رسیت۔ نبتین و اکی و آہانی و اباں دیست نہ کن انت۔ آئی یک رس گلائیے اکی و ادات و گشت۔

”تو تیوگیس سال و رس گلا و جوڑ نہ کن وے نا!..... چوں اکی؟ تئی مات منی روگ و پد شیر کنی جوڑ کنت؟“

اکی و دپ رس گلا و پرات۔ چہ ایشی پیش کہ آئی پسہ بہ داتیں نبتین و انچو اشتاپ و دور رس گلا و چمچے شیرگ کدم و پلیٹ و راماں گیتک۔ کدم و گوں کندگ یک رس گلائیے چست کت و نبتین و دپ و زور پترینت۔

”ایشی و تو چہ منی دست و ورے!“

نبتین و زوت وتی دیم دومی نیمگ و ترینت۔ دناناں بچت کنان و آئی کدم و راہیہاری پیچے چارت۔ کدم و آئی چمانی بیہار ڈالچا رکت و دست دیم ترا شہاراں گت۔

”بہ زور..... ایشی و زوت ورا!“

”ناہدا! تو و پہک گنوک بوتگ وے۔ درملک و بازیں نندگاں تئی لچ و میار ہلاس بوتگ۔ ہرچی تئی دل و کنیت ہما کن وے۔ سور و لائقیں جنکے تئی دیم و نشنگ و تراکتے ہم میار نہ بیت۔ و ش و شاداں دست و ٹال کنت و رس گلائی و دپ و گت و نت!“

نبتین و کدم روک روک و چارت و بیہاری درائینت۔

”کے لچ بہ کن!“

اے بری کدم ء آئی گپ زرت ء دست جہل ء آرت۔

”چاریں باریں تووتی واستا چیز کے سر آرتگ یا نہ؟“

نتین ء اشتاپ ء آند وچست کنگ لوٹ ات بلے آ کدم ء وتی دستاں کنگ

ات۔ آئی توک ء چارت تہ لہتیں پر شنگیں ٹگراں ء شیرگاں ابیدچ سر نیا تگک ات۔ کدم

ء انچوتی دست ء رس گلا پلٹ ء مان گت۔

نتین ء چکنڈ ات۔

”اے ماہور ء بزور دریا ء برو۔ مرچی ماہیگ باز انت۔ اگاں ماہیگ نہ بوت

کے مدگ بہ گر۔“ آئی ناکو مچی ء ماہور کدم ء دست ء دات انت ء گشت۔

”مدگ! ء پدا آ ہم کئے؟ چے بوت کنت؟“ کدم ء جُست گت۔ پدا آئی چم دراج بان ء

ایریں آپشکاں کپت انت کہ آئی سر ء ساگ تالان ات۔

نتین ء کدم دوئیناں اے ساگ دوست ات بلے آ راگیش تامدار جوڑ کنگ ء

واستالم ات کہ آئی ہمرائی ء کئے مدگ گزادگ بوتیں۔

کدم جہل بوت ء ساگ ء تاک ء دست جت انت۔ نتین ء را یکدم ہما

روچیاں اتک کہ سالاں ساری آوتی لوگ ء پدی نیمگ ء پالک سنگ ء شنگ ات ء

ہماروچ ء قسمت پہ آئی دگہ سوڑگے کنگی ات۔ کدم ء لنشاں مرچی ہم ہما چکنڈ در آت۔

ہما بے پرواہ، ہما کلپیں، ہما مانجاہیں چکنڈ۔

”نشار! من ترا گنداں تہ سچاں۔ سال گو زنت و مردم پیر بنت بلے گوں توچوش

نہ انت۔ گوں تو و گپ ء جند چپ انت۔ انچو انچو کہ تئی عمرگیش بوہان انت انچو انچو

تو گیش ورنابوہان ۛے۔ ہر روچ تو گیش شرنگ ۛ گیش برہدار بوہان ۛے!“
شربتی ۛ کندان ۛ بنتین ۛ رابغل ۛ گت۔

یک سالے گو سنگ ات ۛ شربتی چہ سانگبنداں پہ وتی پت ۛ لوگ ۛ اتلگ
ات۔ نوں آئی چک تاتی گامان ات۔

”شر! تو چہ من سچ ۛے؟!“۔ بنتین ۛ دروگیس زہرے پشداشت بل کہ آپہ اے
گپ ۛ دل ۛ سک وش ات۔

”من چیا سچاں۔ یک چکے ۛ پد من ۛ بہ چار، چوں پیروں ۛ تو چو کہ انگت نشتگینے ۛے!“
شربتی ۛ وتی خاصیں وڑے ۛ کندان ۛ گشت بلے آئی گیانی تہا انچو درابوت کہ
جاھے دردے اندیم ات۔

اے نیام ۛ دگہ بازیں جنین آدم اتک انت۔ قربان ۛ لوگی حشمتی، کومپیں
پیر ذال ۛ دگہ بازیں۔ ہما ہما کہ آئی ہراہیں وہد ۛ آئی ہبیل ۛ نہ گو سنگ اتنت۔ تکی ۛ
مات ۛ سمیرن ہم اتک انت۔

”پمشکہ مرچی تو شر درابوگ ۛے۔ اے ساڑھی چوں برہدار انت۔ پہک
نوکیں فیشن نیگے درابیت۔ بنتین گہار! اے تو گجازرتگ؟“

حشمتی ۛ چم بنتین ۛ ساڑھی ۛ سک اتنت۔ سبکیں سبز رنگیں زمین ۛ سر ۛ مزن
مزنیں مور مرگ ۛ چانپ اتنت۔ گد باز شر نے ات۔ شربتی جہل بوت ۛ ساڑھی ۛ
چارگ ۛ لگت ات۔

تکی ۛ مات ۛ ساڑھی دست ۛ گت ۛ پداناگت ۛ یلدا ات۔

”اے، ہے! اے چوئیں ساڑھی یے کہ ایشی ۛ ہیچ لمب پر نیست۔“

آدُرس گوں حیرانی ء ساڑھی ء چاران اتنت۔ راست کہ ساڑھی ء لمب نیست
 ات ء ابید لمب ء ساڑھی چنور بیت؟ آوانچو گد ء یک شیتہیں ٹکرے ات چو کہ تان ء چے
 درتگیں دگہ گدے۔ ساڑھی ء چہ دست ء مل دیان ء شرتی ء تکی ء مات ء راترندیں
 گالوارے ء گشت۔

”تو کدی چہ وتی لوگ ء دراتنگ ءے کہ تر اے پیہیں گپانی بابت ء سرپدی
 بہ بیت۔ درسیں مزنیں مردمانی لوگی مرچاں ابید لمب ء ساڑھی پوش انت۔ کدی کسانیں
 چودھری ء لوگ بانک ء ساڑھیاں بہ چار، تئی دپ تچ کپیت، حیران بے۔ آ کدی اے
 پیہیں پوشاک وتی کر ء نیلیت کہ آ رالمب پر بہ بیت۔“
 شرتی ء راتکی ء مات ء سراسک زہر آ یگ ء ات۔ آراپہ پرورش دیگ ء آ چاڑ کہ ات۔
 ”اے جنینانی عادت انت کہ یکے ءوشی ء گند انت سچ انت ء انچیں گے لم ء کن انت کہ
 شریں دیوان ہراب بہ بیت۔“

تکی ء مات ء لپرزگی پانے دپ ء گت ء بے تواری ء سر جہل گت۔ آئی وتی
 ردی مارتگ ات۔ نبتین ء ہم چو کہ گیگان ء پانے دپ ء گت۔ آ ساڑھی ء رادم پہ
 ساعت وتی دست ء پادانی سر ء تالان کنگ ء ات ء آئی واہگ ات کہ درسیں ذالبول
 ساڑھی ء دلکشیں رنگ ء دروشم ء بہ چار انت بہ گل ء انت۔

ساگ ءے برات ء آپشکانی سراتانت انت ء کٹھل (یک نیوگے کہ آئی سر ء
 کٹنگ بنت) ء ساچی نزیک ء گت ء آہان ء سپا کنان بوت۔ دومی جنیناں ہم کٹھل
 پاچگ ء آئی کمک گت چہ گڈگی اوزار ء آئی کٹھل گڈ اتنت تہ آئی دستانی منگلک
 شلیک شلیک کنان ء دیم ء پشت ء سُر ان بوت انت۔ اے نماہداریں رنگ رنگیں

منگلیرکاں آئی دست ء راتاں سروشکاں گپنگ ات۔ سہریں، سہریں، نیلیں..... شیشنگ ء پلاسٹک ء
اے منگلیرکانی نیام ء تنگہ چکیں چوڑیگ چوتنگہ ء درپشگ ء اتنت یانہ بے آہانی تہا کے سھر ء تنگہ و الم
است ات کہ دومی منگلیرکانی نیام ء شہمگ ء اتنت۔

نبتین پہ زانت گڈوک ء رازور زور ء کاربندان ات۔ آوت چہ منگلیرکانی
شلیکاں مست بوہگ ء ات۔ پدا آئی گڈوک یک گورا ایرگت۔ سمیرن، تکی ء مات
درساں کہ منگلیرک دیت انت۔ چم اش در اتک انت۔ نبتین ء دست برز ء گت انت
چو کہ جان کشگ ء انت۔ آئی واہگ ات کہ دُرسیں جنین آئی منگلیرکاں شری بہ
گندانت۔

آ دُرس گوں وٹی میں چماں آرا چارگ ء اتنت۔ پدا آئی شرتی ء قربان ء لوگی
شمتی ء راجہ وتی منگلیرکاں لہتیں منگلیرک درگت ء دات۔
نبتین ء زوت کٹھل بُرت انت ء آہان ء آپ ء تہامینت انت۔ آمرچی کدم ء دوستیں وردناں گزادگ ء
ات۔ ماہیگ، ساگ، کٹھل.....

نبتین ء دست ششت انت ء وتی مودنز آرت ء ترندگت انت۔ روچ ء یک
برانزیں برمشے آئی دست ء سر ء کپت۔ نیلیں، سہریں ء وانگڑ رنگیں منگلیرکاں چے وڑ
وڑیں شہم در آیاں بوت۔ نبتین ء تاں دیراں دست وتی انچو برزادی ء داشت انت۔ آئی
واہگ ات کہ دُرسیں جنین آئی وشیاں شری ء سر ء بہ گندانت۔ مودان ء پدابست ء دست
ئے وش وش ء جہل ء آرت انت۔ منگلیرک شلیکاں بوت ء تاں مکاں اتک ء سر بوت
انت۔ انچو در ابوہگ ء ات آ دُرس نبتین ء وشیاں چے گل انت ء کندگ ء انت۔

سمیرن، تکی ءمات دُرس آرا مشکولی ءھیرانی ءچارگ ءانتنت۔ نبتین ءوشیاں
آہاں وتی غم ءگڑتی گیش ءگیش یات دیا ینت انت۔ آفاراں کشاں، اوپاراں داراں
یک یک ءچہ اوداپہ وتی لوگاں شت انت۔

ایوک ءکومپیں پیر ذال نشگ ات۔ پداباریں آراچے بوت کہ آ نبتین ءگلا یش
بوت ءھڑک ہڑک ءگریت ئے۔ آئی سرپر بوہگ ءنہ ات کہ چے بہ کنت؟ پیر ذال ءارس
وشی یگ انتت یا غم ء۔ اے سرپر بوہگ سک گران ات بلے آئی گریوگ ءتہا ہادل پہکی
است ات آئی ءرا نبتین ءمارات۔ پیر ذال گریوان ءگشگ ءات۔

”جنک من ترا گشگ ات نا کہ صبر کن! بہ چار صبر ءبر شیر کن انت۔ تو صبر گت ء
خدا ءترا چتکہ ایمنی ءوشی ءگل دات۔ اے گناہ گاریں چماں قدرت ءاے شان ہم دیتگ۔ تو
مدام وش ءوشدل ہے۔ اے منی دعا انت۔“

پرزگی ءنبتین ءرس گلا ءآندو وتی نزیک ءآورت۔ یک رس گلا یے کہ کدم پہ
آئی اشگ ات ءآئی نیم آئی وارنگ ات ءنیم شرتی ءگو نڈیں چکت ءراداتگ ات۔ آندو ء
تہاکے برونگ ءکے شیرگ ایرانتت۔ نبتین ءآدُرس ککرت ءیک پلیٹے ءمان کت انت ء
پیر ذال ءدیم ءایرگت انت۔ پیر ذال ءگول لذتے اشان ءشکاپت۔ نبتین ءگشگ ات کہ
پیر ذال ءدپ ءچہ سمات ءپر کنت بلے یکبرے آئی وتی بہر ءبٹ آرا وارینت انت ءمرچی
وتی بہر ءسرا تلگیں شیر کنی۔ نبتین ءپیر ذال ءرادیت۔ آانگت پلیٹ ءراچٹگ ءات۔ ایمنی
ءوشی، دجی ءگل ءآئی تیوگیں بالاد ءرا امبازاں زرتگ ات۔

(۱۲)

نبتین ء جاوړیک انچیں شاھے ء ڈؤل ء ات کہ آئی وت وتی بُنڈ پتا تگ ء آ را
پہازگ ء انت۔ آئی کدم ء را یک دمانے ہم چہ وتی چماں اندیم بوہگ ء نیشٹ۔

روح گوں اشتاپ ء گو زان اتنت۔ نبتین ء را وچو مارگ بوہگ ء ات کہ ہمک
روح روح در کئیت، برکت بیت۔ ہے اشتاپی ء کہ اے روح گو زان اتنت۔ چہ ایشی
گیش نبتین ء ترس ء بے تاہیری اول ودان ات۔ نوں کدم ء سر ء آئی زور ہم سکت بوتگ
ات۔

کدم ء چہ درساں ساری لوگ ء مرمت بندات گت۔ آئی لوگ ء کو ہنگیں
سر ء رانوک گت۔ رمیزاں وار تگیں آئی چانٹ ء دار بدلینت انت۔ دیوالاں کہ ہرٹنگ ء
کڈ کے پرات آشری ء گپت انت بزاں آئی لوگ نوک تر گت ء ششت ء شود ہم کت
ء نوک تریں پوشاک گو رادات۔

کدم ء لوگ چہ شرّیں دار ء بندگ بوتگ ات بلے پدا ہم آہانی چار ء دلگوش
کنگ و بازالم ات۔ کدم تیوگیں روح لوگ ء مرمت ء کنگ ء ات۔ ہر ہر پیم کہ آ کار
کنان ات، آئی بہمانگی وڈتگ ات۔

”اے نبتین ہم عجیب گنو کے۔ پنج سالوں آرا اے ساہگانی شرکنگ، آہانی سرانی
بدلینگ ءھیال ہم نیا تلگ۔ شگر کہ من بان ء سر ء پگت ء لچ ء مزنیں مزنیں دُونے داتگ
ات۔ اگاں نہ، یک ء دوہوراں باریں چے بوتیں۔“

نبتین ء وتی کار ہلینگ ات ء آئی کمک کتگ ات۔ کدی پگ ء پلارے دات

ء كدى دارء شنك -

”من هيال كتگ ات - توچه من گيش سر پدينے“ - كدم ء چه سرء ديم په
 جهل ء آهان ء گشت - كته وهء اے بابت ء آنى هچ نه پهت كه آچه گشگ لوٲيت -
 آنى هورت هورت ء كدم چارات - سرء پگيس هاك جاگه جاگه ء دورا تلگ اتنت -
 دروازگان پٲ ء چانٲ رميزاں وارنگ اتنت - ”اے لوگ كجام روچه تى سرء به كپتيس -
 كدى اے بابت ء تى دل ء هم نه بٲت“ دارء تل كنان ء كدم ء بٲست گت -
 نبتين ء چه وتى دناناں يك بارگيس دارے نيام ء تل دات ء دوئيس سر كدم ء
 دست ء دات انت - ”تو لوگ ء راشر چيانه كنانينگ؟“ كدم ء كته تر ندى ء گشت -
 نبتين ء هچ پٲه نه دات -

پٲه نه رسك ء كدم ء نبتين روك روك ء چارت بٲے آوتى كارء سك دلگوش
 ات - آداراں نيام ء چه تل ديان ات - كته ديرء كدم ء آنى ديم چارت ء پداگشت -
 ”من په تو اينكه زر راه داتگ ء پدا تو واصليس كارء جند نه كتگ - لوگ به كپتيس
 گدا تو كجاشنگ ات ء؟“

پٲچ پٲچ نبتين ء وتى كار كدم ء دست ء دات ء چور كان ء سردياں بوت
 نون آگون نكيزكاں مشكول ات - كدم چودا بهاں آرا چارگ ء ات -
 ”اگاں نبتين ء رازر نيسٲ ات گدا آنى من ء نبشته پرچانه گت من دگه راه
 داتگ ات“ - كدم ء باز براں هے سرهال ء سرء گپ كنگ لوٲ ات ته نبتين ء وٲرے نه
 وٲرے، پيمے ء نيمونے گپ گردينت - اے وٲر اگپ كپى بوتگ ات -

دگہ یک بہمانگی گئے ایش ات کہ نبتین ء را کدم ء یک ہم کا گدے سر نہ بوتگ ات۔ اے
وڑا اولی بر ء بوتگ ات کہ ہے درسیں سالانی تہا نبتین ء را آئی نبتگیں یک کا گدے نہ
رستگ ات۔ یکبرے و آئی ٹپالی ء را داشتگ ء جُست کتگ ات۔

”ترا باور انت کہ ڈس ء نشان راست ات؟“ ٹپالی ء جُست گت۔

”طاہر انت من وتی لوگ ء نشان نبتگ ات ء راہ داتگ ات“۔ کدم ء پتہ دات۔

”تو برو بریں ٹپال پیتی یے ء دورداتگ؟“.....

کدم ء را زہر اتک۔ اے ٹپالی و من ء پہک ء پہک جٹ ء پہوا لے سر پد
بوہگ ء انت۔ ”من اولی بر ء ڈن ء و نہ شتگون۔ من مدام ڈن ء شتگون۔ من اینکہ چوں
زاناں کہ ٹپال پیتی چون بیت؟ کدم ء چو کنتی پیے گشت۔

”گڈاوتی کا گدالم ء اتلگ انت۔ تو چہ وتی لوگی ء جُست کن آچے کشیت؟“.....

”آ و ہج وڑیں پسونہ دنت بلے طاہر انت کہ آ را منی کا گد دست نہ کپتگ انت!“

”شر! گڈا بزاں آ ہج پتہ نہ دنت۔ اونہہ.....“ ٹپال کار ء چماں دگہ گونگیں

در پتے ات ء آئی دیم ء مانا داریں تونی بچکندے۔ کدم ء چو مرت کہ آئی جان ء کٹنگ

گت بوہان انت۔

ابید دگہ گئے ء کدم در اتک۔ آ اے در گت ء قادر شیخ ء گوں دچار کپگ لوٹگ ء

ات۔ آمیتگ ء چہ درساں سیر تریں مردم ات۔ پہے ہا ترا مردماں وت سر ء وت

آرامستریں مردے منتگ ات۔ کدم ء دل ء ات کہ آ گوں قادر شیخ ء ڈیک بہ وارت ء

ٹپالی ء زنگ ء بہ جنت۔

”تو باز روج انت اتلگ ے۔ بہ ورنوش ے جان کن، بہ وسپ آرام کن۔ ماؤ شتا دلجمی ے

نندیں گپ کنیں۔“ قادر شیخ ے سلام دعا ے پان ے تمباک ے پداولی گپ ے گت۔

”بلے چونیں گپ؟“۔ کدم ے اے دُرسیں رازداری دگہ پیے مارت انت۔ ٹپال کار ے دیم

ے سر ے ہما کہ تالائیں بچکند ات آئی آرا قادر شیخ ے دیم ے سراہم مارت۔ آپٹ بہمنت۔

چہ ہماروج ے پدا آئی کدی وتی کا گد ے زرائی راہ دیگ ے نام نہ گپت۔ آئی گوں

قادر شیخ ے وتی سفر ے بابت ے گپ جت۔ وہدے آپدا اتک ے شت تہ قادر شیخ ے آرا

دروازگ ے راہ دات ے گشت۔

”من شہر ے روگ ے اوں یک لمی مقدمھے ے بابت ے۔ یک ماھے ے پدا و تراں۔ چہ ایشی

پدا ما دُرسیں گپاں گیشیناں۔“ گپ گشان گشان ے آ اوشتات ے پداوش و ش ے گشت ے۔

”تو بلے وتی لوگی ے بچار گوں۔“

”بچاراں؟ آہم نبتین ے..... بلے پرچہ؟“ کدم ے و دنیا چیر ے سر بوت۔ آئی

سر پر بوہگ ے نہ ات کہ قادر شیخ ے گوں آئی چونیں گپ کنگ لوٹیت۔

ٹپال کار ے پر مانا ہیں بچکند، قادر شیخ ے گشکی گپ ے اشارہ..... آ اے درساں دگہ

وڑے مارگ ے ات۔ آپوش مارگ ے ات کہ تیوگیں میتگ ے پے آئی پنڈل سازی بوہگ ے

انت ے آئی جند..... آئی جند و تہاری ے اوشتاتگ۔

”من ات کہ ترا منی کا گد نہ رستگ بلے تو منی نام ے کا گد چیاراہ نہ داتگ؟!“

لوگ ے آ یگ ے گوں کدم ے اولی جُست ے گت۔

نبتین کو پڑا ے پاچک ے ات۔ آسٹ ات۔ آئی پنجگانی زور کار چ ے سرا گیش بوت۔ اے

مردک چنکھ سنگدل ء زورا کے۔ من ء چنکھ غم ء گڑتی یے داتگ ء انگت ہم من ء سُلک
کنگ ء وش بوہگ ء انت۔ آ ہم بے تواری ء کو پڑا ء پاچان ات۔ آئی ہیچ پتہ نہ دات۔
کدم آ راہورت ہورت ء چارگ ء ات۔ ہے پیم ء و آئی دریا چارتگ ات کہ آئی تھا آ را
بازیں راز دست کپتگ اتنت، پہمیانیں راز۔ چنکھ بہمانگی گپے ات کہ اینکھ سالان دریا ء
نبتین ء کر ء گو ر ء بوتگ ات بلے آدوئیں برے برے چو کہ چہ آئی باز دور اتنت، آنہ
زانت اش۔ پداناگت ء آئی کندات۔

”شر! گڈا بزاں تو چہ من دلگران اتے۔ ترامنی کا گد نہ رست انت۔ پہ ہے
ہا ترا تو ہم وت ء را بے تو ار کتگ۔ ہے گپ انت نا؟“
نبتین انگت ہم بے تو ارات۔ چو کہ نبتین ء چماں ارس در آگی انت۔ کتے
دیر ء رند نبتین ء پاتلگیں کا لک زرت انت ء ڈن ء در اتک۔

آ اندر اندر ء لہڑانی تہا ات۔ آئی گام باز گران ء چست بوہان اتنت۔ نبتین ء
گرا نیں گامان ء کہ دیست کدم ء کندات۔ اے جنین ء زہر ء گنت چنکھ تر ند ء باز انت۔
ہما صدی ء کستی، ہما سر متاب کہ کسے آرا پر وش دات نہ کنت۔ چہ زہر ء آئی سالان
کا گدراہ نہ دات ء نوں ہے گپ ء گیشینگ ء ہم تیار نہ انت۔ کدم ء جیر ات۔

ایشی ابید کدم ء دماغ ء تہاشک ء شوبہ ء بارگیں کسانیں مجے است ات۔
آدو چنگیں ڈولے ء ات۔ ء وت ء را اے چا گرد ء تہا در آمد مارگ ء ات۔ ادا اودا آئی
گوشاں گپے بہ کپتیں تہ آ کے دیر ء انان ء بوتگ ات۔ باریں قادر شیخ ء چونیں گپ کنگ
لوتگ ات۔ آئی دیم ء و ہیچ چیزے درادرانہ ات۔ آئی شک ء وسواس ودان اتنت۔

مردمانی دگہ وڑیں چارگ، سُبکیں گپ، گپانی تہا اندیمیں تژن، آئی باز مارتگ ات۔
 پدانتین ہم گپے کنگ ء نہ ات وتی راست کنگ ء آئی یک گپے ہم نہ کنگ ات۔ نہ وتی
 در دیں قصہ گشت، نہ جاک ء کو کار ء زارے گت، نہ زہرے در شانت۔ بس بے توار وتی
 لوگ ء دلگوش ات۔

یک روچے کدم ء سگ ء جواب دات ء کستی گشت ء۔

”اے مردم چونیں گپ کن انت تو زانہ نہ اُشکن ءے؟ تو کڑو نہ بوتگ ءے

گڈاپتہ پرچانہ دے؟“۔

نتین ءے کتے سرچست گت۔ مروچاں آئی گندی شکل کے اسپیت تر بوتگ ات

ء نازر کیس دیم گیش نازرک تر بوتگ ات۔ آئی گوں وتی زنڈ زنڈیں سیاہیں چماں کدم ء
 راجارت چوکہ آچر آئی جُست گرگ ء انت۔

”تو اے بابت ءے چے پکر کن ءے؟“

بلے آئی دپ ءے یک گپے ہم در نیا تک۔ آوتی کار ء مشکول ات۔

نوں و کدم ء شک ء و سواس گیش بوتگ اتنت۔

نتین گوں بے توار ی ء مرگانی ڈب ء ساپ کنگ ء ات ء پکر ء ات کہ

”منی ناھد ءے چے بوتگ؟ انچیں گپاں کنگ ء انت چوکہ ہیج نزانت

چور یگے۔ زانہ آسر پد نہ انت کہ ہیج سالاں آئی پہ من یک کلدارے ہم راہ نہ داتگ۔

نوں منی سر ء انگت چٹئی بوہگ ء انت۔ چونہ انت کہ اودادگہ مڈ مے ء ملگوراں بند یگ

کتگ ء مڈ مے ناھد ءے ہوش ء سار ہم بُرتگ یا گڈ اد ریاء بازیں نندگاں آئی دماغ ہراب

کتگ۔ آچوں اے تہمیں مسکرائی کنت۔ ہما گیاں گیر آران ء منی جگر ء تیرے سُمبیت ء
ناہدا ہما گیاں یات گجان ء گشان انت۔

مرچی ہم آئی ہچ پتہ نہ دیگ ء سوڑگ کتگ ات۔

کدم ء دارانی یک بارے جوڑگت ء یک گورے ایرگت انت۔ ورگ وران

ء آ یکدم لوگ ء رزانانی ترانگ ء کپت۔

بندات بندات ء کدم ء لوگ ء چیزانی بابت ء ہچ ہیال نیست ات۔ بلے

مدان مدان ء آراے دُرسیں چیزیات آیان بوت انت۔ شرّیں کراہ، رود ء تاس، نہ

پروشوکیں پیالہ، برھداریں پلیٹ..... آئی چہ ایشاں یکے ہم نہ دیست۔ پُل جتیں پلیٹانی

سیٹ کہ آراباز دوست ات، آ ہم لوگ ء نہ ات۔

آہر کدی کہ لوگ ء اتلگ ات یک نہ یک انچیں چیزے لم آرتگ ات ءے ء

پداہے پیم کم کم ء انچیں سامان باز بوتگ اتنت بلے اے بری کہ آاتلگ ات آئی اے تہمیں

ہچ چیز نہ دیست۔ آحیران ات ہم ء زہرات ہم کہ آئی دوستیں چیز کجا بیگواہ بوت انت۔

”زانہ لوگ دُزگاں جتگ؟“ کدم ء جُست گت۔

”خدا مہ کنت، تو اے تہمیں گپ چیا جن ءے؟“۔ نبتین ء وتی نہ وشی درشانت ء گشت۔

”گڈا اے لوگ ء دُرسیں چیز گجاشت انت؟“۔ کدم ء زہر کنکی جُست گت۔

پتہ دیگ ء بدل ء نبتین ء آئی پلیٹ ء تہا یک چہے نارشت مان گیتک۔ اکی

نزیک ء نشتگ ات ء نان ورگ ء ات۔ آپت ء جُست ء باز دیر ء پدسر پد بوت۔

وہدے سر پد بوت تہ چوٹ ء گشت ءے۔

”بابل تو سر پد نہیے۔ آڈر سیں چیز مات ء بہا کتگ انت۔ ہمودا چودھری ء لوگ ء دیم ء بازار ء.....“ اکی ء گپ کچی بوت۔ نبتین آرا پلگلی نگا ہاں چارگ ء ات۔
 ”بہاگت انت؟ بلے چیا؟“ کدم ء چہ اکی ء بھست گت۔

بلے نوں اکی بے توارات۔ آئی ہیچ پتہ نہ دات۔ آخر آہم نبتین ء جنک ات۔
 ورگ ء پد کدم بے تواری ء پادا تک۔

کدم ء دماغ ء شک ء جمر اں بستگ ات۔ آرا چہ ہیچ نیمگ ء وتی بھستانی پتہ
 رسگ ء نہ ات ء پدا آئی واترگ ء روج ہم تزیک بوہان اتنت۔ انچوانچو کہ اے روج
 نزیک آیان اتنت، نبتین آئی ہمکنہ نزیک آیان ات۔ آئی ہرود ء اے جہد بوتگ ات
 کہ کدم چہ آئی چماں اندیم مہ بیت۔ آمدام آئی چپ ء چاگرد ء گشتگ ات۔ چودر چک
 ء نازر کیس شاہانی پیم ء آئی باسک مدام کدم ء گردن ء لوپ اتنت۔

کدم میل ء مردے ات۔ زمین ء جہہ نندانی وڑا آناگت ء یک گتے ء آسر ء
 نہ رسگ ء ات ء وتی زہرے پد نہ کتگ ات۔ وتی کست ء کینگ ء گردن دار کنگ ء آ باز
 زبر ات۔ آ باز بے تواری ء جاوراں بیچار کنان ات۔

کدم ء پیرک ء آرا توارجت۔

”اڑے کدم! تو وپہک ء پہک ذال ء غلام بوتگ ے۔ آئی ترا اے پیمیں
 چچی یے وارینگ؟ درابیا، پانے، تمباکے بہ ورا!“۔

کدم ء دل ء لوٹ ات کہ آڈن ء بہ روت بلے نبتین ء سبک ء نازر کیس
 امبازاں آراداشتگ ات بل کہ آئی دل چہ شک ء چکاراں بلے آئی چہ نبتین ء چاگرد ء

وتی گامان ء درء بُرت نہ گت۔

لوگ ء توک ء ہم آئی گوشاں گئے نہ گئے کپتگ ات۔ اے تہمیں گپاں آ اے
گوش ء اشکت آ گوش ء درگت بلے مدام وچوش نہ بوتگ ات۔ لہتیں گپ انچین اتنت
کہ آئی دل ء نشنگ اتنت ء ہے آ رادم پہ ساعت پریشان کنگ ء اتنت۔

چوش و کدم ء ہچ وڑیں زہر ء گنت ءے پیش نہ داشت۔ اے وڑیں ہچ گئے
کارے نہ گت کہ چہ ایشی آ چہ سماء برز ترشتیں بلے یک سبکیں برانزے ات کہ آمیزان
میزان ء آئی تیوگیں بالاد ء سوچان ات۔

وتی چک دست ء گپتگ ات۔ مدام ء وڑاوشدل ء کندان شربتی آئی دیم ء
اوشتاگ ات چودرا بوتگ ات کہ چہ نبتین ء گل ء وشی ء آ سک گل ء وشی انت۔ بچکندان
آئی سرجمیں دیم انگر کتگ ات۔

”چوسک سک گل ءے چیا؟“ نبتین ء بخت گت۔

”نشار! من ترا گندیں پہ زور گل ہیں۔ چوں زمانگ بدل ات۔“

نبتین ء چو کہ لچ بوت بلکیں شربتی آئی سمبھینگ ء سرء آ را کنتی کنان ات بلے

نہ..... شربتی ء دگہ متلبے ات۔

”تو آ راجادو کتگ چوں؟ لوگ ءے چے ڈن درنیت!“

نبتین ء وتی ستا اشکت گل بوت۔ آئی مہری شہماتے شربتی ء بڈ ء جت۔

”نشار! من مسکرائی نہ کنان..... بلے تو انچیں گو مے بہ ساز کہ کدم میل ء مہ

رؤت۔ توتاں کدیں ء ایوک بے ء آ تاں کدین ء اے جاہ پہ آ جاہ بیت؟“ شربتی نوں پہ

جیردگ ء سمبرتگ ات۔ شرتی ء گپانی اُشکنگ ء پدنتین ء چیر ء اندیمیں بے تاہیری ء
سرکش ات ء دیم ء اتک۔ ہر دیں کہ ناھدا ء واتری ء روج نزیک بوہان اتنت۔ آئی
تُرس ء پریشانی ودان اتنت۔

”منی سانگبدانی نزیک ء یک پیر صاجے نشنگ۔ آئی تائیت باز شرتین
انت۔ تو گشے گڈامن تئی واستارواں یک تائیدے نبشتہ کنائیناں کاراں۔ بلکیں اے پیم ء
ناھد اتئی ہبر ء بہ گپت۔“ شرتی ء سلاھے دات۔

نبتین ہُشک ء ہدا بے تو ارندوک ات۔ ہر دیں کہ ناھدا ء روگ ء گپ
بوت، نبتین انچو بے تو ارہشک ء ہدا بوتگ ات۔ آئی دل ء چو گشے پنچی ء بازیں سوچن
گت بوتگ اتنت۔ آچہ درد ء غم ء بے ذکت بوتگ ات۔

کدم ء لوگ ء شرکنگ ء پدھا ہبیل ء دگہ بانے جوڑکتگ ات۔ کتے مستریں
بانے کہ پہ نندگ ء وسپگ ء باز شرت ات۔ گونڈیں بان ء مرگانی ڈب، ڈکی ء چلن دُرس
مان اتنت۔ کدم ء راے گپ دوست نہ بوتگ ات۔ آئی نندگ ء واستاکتے گہتری آرگ
لوٹ ات۔ چہ ہمے ہیال ء آئی دگہ بانے جوڑکنگ بندات کتگ ات۔ نبتین ء راہم
اے ہیال دوست بوتگ ات۔ نوں مزنیں لوگ واہندانی دیم ء وتی غریبی ء مارشت کم
ترتگ ات چیا کہ آئی گو راہم سے بان اتنت۔

کدم نوکیں بان ء دیوالاں چست کنگ ء ات۔ بمبوانی نیام ء شنکافی بارگیں
شپیلیں داراں نبتین آراچہ ڈن ء دست ء دیان ات۔

”نووں مئے گو رادوا ینکسیں مزنیں بان انت۔ لوگ چوں شر درابیت۔ انچش

انت نا، نبتین!

نبتین دیوال ۽ دون کنگ ۽ ات۔ سرے چست نہ گت ۽ گشت ۽۔ ”ہو!“
 اکی آیمگ ۽ گلاں پنڈان ۽ گت دیگ ۽ ات۔ آئی دل ۽ گشت کہ پت چہ من جُست
 گرگ ۽ انت۔ آئی چہ ہموداں زوراں گشت۔

”ہمو بابل! نوں چو باز شرا انت۔ ساری ۽ من ۽ ہر وہد ۽ بچی ۽ کلاگ زرتگ
 ات کہ نی لوگ کسانینے!“

بچی شرتی ۽ برات زتک ۽ نام ات۔ آمز نیں لوگے ۽ نندوک ات۔
 ”انوں و من دوبان جوڑ کتگ۔ دیم ۽ بر ۽ کایاں پہ تو دگہ یکے جوڑ کناں۔
 پداما یک مادگے زوراں ۽ پہ مادگ ۽ ساہگے ہم اڑ کنگ لوٹیت“.....
 کدم ۽ وتی گپ داشت۔ آئیھیال ات کہ نبتین چیزے گشیت۔ کار کنان ۽
 آئی پہ نبتین ۽ سبکیں چھے شانت۔

نبتین ۽ ہیچ پتہ نہ دات۔ آ دیوال ۽ دون ۽ شری ۽ مشکول ات۔
 ”چہ ایشی پد کہ من کایاں تہ یک دگہ بانے جوڑ کناں ۽ مئے کر ۽ چار بان بنت
 گڈابازوشی بیت“۔ کدم ۽ توار ۽ تہا جوشی ۽ وشی ہوار ات۔

”انناں!“۔ گوں اے گپ ۽ چو کہ نبتین ترک ات ۽ پدا آ بے توار بوت۔

”چیا انناں؟“ کدم ۽ حیرانی ۽ جُست گت۔

نبتین ۽ آئی جست پتہ نہ گت۔ آر گل ۽ درپ ۽ مان کنان ات ۽ دون دیان

ات ۽ پدا چہ گڈے ۽ دون ۽ راکیشل کنان ات۔ دیوال ۽ دون بروبرات۔

”اماں! نوں بس بہ کنئیں“۔ چہ بان ءدومی نیمگ ءاکی ءتوار اتک۔ یک کش ءکار کنان
ءآئی دمبرتگ ات۔

”اکی! کئے آ بمبوعہ بہ گرا!“۔ کدم ء بمبوعہ دیوال گوں زور ءداشتگ ات ءدومی
دار ءدوئیں سروتی نیمگ ءچک اتنت۔ اکی ءدومی نیمگ ءتیوگیں زور جت انت۔ بمبو
جک ات ءدار ءدوئیں سر کدم ءدست ءیل بوت انت ءآ بوستگ ءزمین ءکپت۔
”شوم ءشانزده! دُرس بیکار بوت“۔ کدم ءپرزگی گشت۔

آ، دومی نیمگ ءاکی وتی کندگ ءایر برگ ءبے سوب بوہان ات۔
”ایشی تھا کئی کئی کنگ ءچے گئے“؟ کدم ءگوں زہر ءگشت۔
”کجام شوم؟“ نون واکى ءوتی زوریں کندگ داشت نہ گت۔

”تئی مات ءبر ات! دگہ کجام؟“ ءدوئیں پت ءچک ءزور ءکند ات۔

نبتین ءاے کندگ ءگوں آہاں ہمراہداری نہ گت۔ آگوں باز دلجمی ءوتی
کار ءمشکول ات۔ کدم ءہورت ہورت ءآئی دیم چارت ءگوں اکی ءگشت۔
”تئی مات ءراچار بان جوڑ کنگ دوست نہ بیت“۔

اکی نہ پہمگ ءات کہ آپت ءگپ ءبہ گپت یامات ء۔ آئی کسانیں ”اونہہ“
یے گت ءبے توار بوت۔

”اماں! تو بیا بدارے، ناں۔ نوں گوں من دارگ بوہگ ءنہ انت۔ آئی مات
ءراگوں چرپیں زبانی گشت۔

”سے چار بان جوڑ کنگ ءچے کار۔ یکیں بان ءہم زانہ کے نشگ کہ تو سے

چار بندے۔ یا و میل ء مرو۔ تو کہ روئے گڈا اینکہ قیامت بوہگ و نہ لوٹیت۔
 نبتین ء یکدم چوہور ء در ہد ء گورت۔ آئی تو از باز تر ند ء تیزات۔

آچہ زہر ء در ہگ ء ات۔ آئی دیم سہر تر تگ ات چو در ابوہگ ء ات کہ انوں
 ہڈک ہڈک ء گریت۔

کدم حیرانی ء آئی شکل ء چارگ ء ات آئی اے وڑ از ہر ء تہا کدی ہم نبتین ء
 راہڑورگ ء نہ دیستگ ات۔

”اے درس ء کنگ ء بدل ء تو زمینے چیانہ زورے؟“۔ نوں نبتین ء وت ء را
 داشتگ ء گیگ کتگ ات۔

کدم ء زور ء کند ات۔ ”تہ گڈا بزاں تو پہ اے ہا تر از ہرے؟“
 ڈگار ء کشار نبتین ء کوہنیں واگے ات۔ آھیال کنگ ء ات کہ گوں زمین ء آ را
 بندیت ء ہوار گچیت بزاں چہ وت ء دور بوہگ ء نیئل ایت ء۔ چہ اے دریا ء گستا کنگ
 ء دگہ شرتدیں وڑ ء رہند چے بوت کنت۔

”سد لعنت پشت! کے دلوت بہ داریت ء کین ء ننگار بہ کنت۔ چہ ایشی مردم ء
 رسیت چے؟ مئے زمین کجا تنگ ء سھر رودین انت۔ اے وڑ ء و ہمک ماہ ء ز ررسیت۔ مردم
 پہ گیگ وارت اش۔ ہور، ہار، روچ، نمب..... پہ ہچ چشمیں چیزے ء غمے نیست۔ زمین
 زانہ مردم ء رالاپ ء سیر ء نان دنت؟“ کدم ء چو مدام ء مرچی ہم ہے پتہ دات۔

”شرانت تو نوں جنک ء لیل بہ دئے کہ روٹ۔ کدی ء چے نرنڈگ ء
 انت!“۔ نبتین ء اے گپ ء را دیم ء نہ برت۔ آئی ہر و ہد ء گوں ناھدا ء ہے گپ ء

راگت تہ آراثر سے جان ء کپت۔ کدم ء کینگ ء ضد بازات۔ نبتین ء زائنگ ات کہ
آ منی گپ ء گوش نہ داریت۔

”اکی تونوں برو۔ نون تئی مات داریت اش“۔ کدم ء اکی ء رایل دات۔
آ تچان ء ڈن ء شت۔

آدوئیں ہواری ء کار ء اتنت۔ نبتین ء بمبوع دیوال داشتگ ات ء کدم دومی سرء
داران گزہن دیان ات۔ کارھلاس گت ء کدم ء دست ء دیم ششت انت ء گول دلمی ء
نشت۔

”من گول تو لہتیں گپ کنگ لوٹاں!“ باز دیر ء پد نبتین ء گشت۔
”ہمو، ہمو! بہ گش۔ من چہ باز روچاں گپے اشلنگ ء بے تاہیراں“۔ نلگی ء
بے واری ء کدم ء بالاد ء ہمک بہر درہگ ء ات۔
”جنگ مزن بوتگ مارا آئی سور ء بابت ء جیرگ لوٹیت“۔ نبتین ء اوشت
اوشت ء گپ جت۔

”تو گول من ہے گپ ء کنگ لوٹگ ء ات ءے؟“ دلپروشی ء بدولی ء کدم ء
جست کت۔ اے گپ واینکہ لمی نہ ات کہ کدم پہ آئی بے تاہیر بوتیں۔
”تو دگہ وڑیں گپ کنگ ءے۔ تراپہ اکی ء سور ء دل ء نہ گپتگ ءے۔ من
تراگشاں کہ اے بری تو جنگ ء سور ء ساری شت نہ کن ءے! سور نہ کن ءے، نہ
رؤے!“۔ نبتین ء گپاں جزم درا ات۔

کدم ء جیرت کہ نبتین آراے نیمون ء دارگ لوٹیت۔ آئی کتے نلگی مرت۔

”آ خر تو آئی سورء اینکہ اشتاپ ے پر چہ؟“

”ایشی سر پہ ہوش انت یا نہ؟“ نبتین ے چہ وت ے جت ے گت ے زور ے گشت۔

”جنک دواز دہمی سال ے تہا انت ے تو گشے اشتاپ ے پر چہ؟ ڈر میں جنک

انچو اشتاپ ے سور دیگ بنت۔“

کدم ے کتے جیرت ے پدا گشت

”تو جنک ے سور ے کن ے ے من رواں، تو ایوک ے ناگیگ ے۔“

”ناھدار وگ ے پکر ے انت، اینکہ زوت“ نبتین ے وتی دیم دومی نیمگ ے

تر ینت۔ کو نہیں ٹپ پدا آ زگ بوہان بوت انت۔ دو میں بے تو اراتنت۔ کدم چہ ٹیکم ے

ھاک کوشگ ے ات۔ نبتین ہارگیں پڈاں وتی لنک ے پتا ہگ ے ات۔

آ خر نبتین ے بے تواری پر وشت۔ گوں نرمی ے گشت ے۔

”شر بتی ے نا کو ز تکیں کستریں برات دو برات انت۔ شریں لوگ بیگ

انت۔ دست اش دپ ے روت۔ کتے زمین اش ہم است دو میں براتاں برو بر ے بہر

ریت“

نبتین خاموش بوت۔ اکی یک در پے ے بازیں جم ے آرگ ے ات۔ در پ ے

دپ ے رابندگ ے ساری آئی وادجت ے شپ ے اتنت ے سوت ے جنک ے لگ ے ات۔

”منی ماما ے بکل ے اتلگ بہار

پشنگ انت امب ے انار

باز انت، باز انت جم۔“

کدم ء زور زور ء کنديات۔

”ايشى ء به چار۔ تاں مریچی ایشی ماما ء شکل نہ دیتگ۔ نہ زانت ماماچی یے؟ ء

پدا آئی انچوتو سید ء کنگ ء انت چو کہ ایشی ء نیچ ء دہ ماما است“

پت ء راوتی سوت ء اشلنگ ء دیست اکی ء چاڑ پادا تک۔ گیش زور زور ء جناں بوت۔

امب است ء جم است

بلے اے پہ من نہ انت

تہل انت ء ترپش انت

زپت انت ء ہجگ انت

دمبرتگوں، من نشنگوں

ماما ء لوگ ء است رس گلا

شہد ء شیر کن، نرم ء وش

”اے وڑیں رس گلا و دنیا ء ہیچ جاگہ ء نیست“

”بہ چار کہ چوں چہ اتون ء وتی پت ء لوگ ء عیباں درکنان انت۔ کارکنان

کنان ء غریب ژند ء پند انت۔ نون و راست راست آراچہ لوگ ء درکن۔“

نبتین ء کنداں کندان ء گشت۔ آگوں باز مہر ء اکی ء راچارگ ء ات۔

(۱۳)

دریاء لوٹنگ ء تو آرا پریشان کنگ ء ات۔ آ بے کر اراد او دا گردگ ء ات۔

”منی ساماناں بند۔ نون من رواں!“

نبتین ء چوش بوت کہ کارچے آئی دل ء مان اتک۔ آئی دل سست۔ آئی

سرچست گت کدم ء نیمگ ء چارت ء پدازوت چم جہلا د آرت انت۔

آدوئیں تگردگو پگ ء اتنت۔ نبتین ء لنکک گشاد ء تیزی ء سُرگ ء اتنت۔

یک ساعتے آئی لنککانی سُر پُراوشتات بلے پدا گشادی ء سُر اں بوت انت۔

آگوں بازیں تہراں کسان کسانیں بندی کانی سُر ء اے کش ء آ کش مان کشان

ء ڈیزا ینے جوڑ کنگ ء ات۔ آئی دراج دراجیں نازر کیں موردانگانی چیر ء سبز ء سیاہیں

بندی کانی یک مھکم ء نماہداریں دامے تالان ات۔ تگرد ء جوڑ کنگ ء سپا کاری ء تہادگہ

ہرابی یے نیست ات۔ آ تیوگیں صورت ء بروبر ء مھر ء برھدار ات۔ آئی تہے بندی کاں

انچیں رنگے آرتگ ات چوکہ وشدلی ء بلاہیں کندگے جنگ بہ بیت۔

اکی ہے نزیک ء نندوک سراتلگیں پیش ء بندی کاں نژ آران ات۔ نبتین ء

دست تچک گت ء بندی کانی یک گچھے زرت ء کدم ء رازور ء گشت۔

”تو کہ چواینکہ سُستی ء کارکنگ ءے، چوبزان دُرس ء من وت کنگ ء

اون“۔ کدم باز پشت کپتگ ات۔ آئی وتی لنککان ء گشاد تر گت۔ ہے جہد ء آئی لنککے

بندی کانی تیزی ء پٹی بوت ء چہ آئی ہون در آیان بوت۔ بلے آئی گوآپ ء حساب ء

نبتین ء رارسینگ ء ہا ترا وتی لنکک ء ہون ء درد ڈال چار گت انت۔ آہر دمان ء نبتین ء

چارگءات بلے آئی سر جہل ءوتی کارءء مشکول ات۔ آئی اے گپ گیشینگ ات کہ کدم
ءروگ ءء بابت ءء بیچ گپ گوش نہ داریت۔

”من کہ ہر چیزے گوں وت آرتگ ات۔ آنوں ہلاس بوتگ انت۔ من
اگاں مہ رواں گڈا ماچے وریں؟“ کدم ءگشت۔

”آ خرتئی روگ چیا اینکہ لمی انت۔ زانہ زرت تہنا در ملک ء مردم کما سئیت۔ وتی میتگ ء
کارے دھندایے چیا بندات نہ کنے“..... نبتین ءوتی دل داشت نہ گت ءگشت۔

کدم زانگ ءات کہ نوں نبتین پدا زمین ء مال ء دلوت ء گپ ء کنت۔
آ گشیت زمین ء زورگ ء واستا آئی گو رازر نیست۔ نبتین پدا دمان ء گشیت۔
”تو شریکی ء ڈگار زرت کنے!“

کدم پتہ دنت۔ ”من ء شریکی ء ڈگار ء کارکنگ دوست نہ بیت۔“

”تہ شرانت من روچے تگردے گو پاں۔ تو آ رابزور برو بازار ء بہا کن!“.....

نبتین ء اے گپ ء اشنکت آئی گو رادگہ پتہ نہ بیت۔

کدم ء چہ اے درسیں گپانی نہ اشننگ ء نیمون ء کتے ترندی ء گپ گت۔

”منی آ یگ ء راہشت ماہ انت۔ نوں من و گیشتر داشت نہ کناں۔ چہ

مرچی ء چار روچاں پد من رواں“۔ کدم ء ہے ڈول ء گپ جت چو کہ اے آئی گڈی

سوژگ انت ء چہ ایشی پدا دگہ گپے گوش نہ داریت۔

نبتین ء دل زور زور ء جنگ ء بوت۔ آپا داتک۔ آئی تگرد نیم ء گو پتگ ات۔

کدم تاں اے وہدی چہ آئی یک گوازے پدات۔

”توزانہ گندگ ء ہنئے؟ تو وپہک برگانہ بوتگ نئے“۔ آ کدم ء دیم ء اوشتا تگ

ات۔ آئی ارساں چکاریں تورگران تر بوتگ ات۔ ”تو کورونہ بوتگ نئے؟“.....

آ انچوش اوشتا تگ ات چوکہ آوتی تیوگیں بالاد ء تیچ کنت ء آئی دیم ء تالاں

کنت۔ کدم ء آ راسر ء بگرتاں پاداں بہمانگی چارت ء سر جہل گت ء گشت۔

”شرانت تاں آ وہد ء من داراں“۔

نبتین ء زہر ء کینگ یکیں ساعت ء گار بوت انت۔ نون آدل ء تب ء

بچکندگ ء ات ء اے بچکند چہوشی ء مہر ء سر چکارا ت۔

کدم ء ہم کند ات۔ آ چودا بہاں نبتین ء راجارگ ء ات۔ نبتین ء آ راسبکیں

یتلانکے دات ء نشت۔ سیاہ ء سبزیں بندیک آئی وتی دیم ء تالان گت انت۔

”اے بری من ء بچکے بیت“..... کدم ء یک گورے کنزان ء گشت۔

”توبہ، توبہ..... کتے لچ ہم نہ کنت“۔ نبتین ء سرگ ء لمب زرت ء

سرپردات۔ آ گوں زہر ء کدم ء چارگ ء ات۔ راستگی کدم ہیج نہ گندیت۔ دوچارگام ء

جنک نشنگ ء آ ادا چوبے میاریں گپ جنت۔

کدم ء وتی لنت گت ء یک گورے نشت۔ آئی برے برے نبتین ء دیم ء وت

ء راباز بیوس ء نلیگ مارت۔ نون آ آئی ء گشادی سروکیں لنککاں چارگ ء ات۔ آ انچو

مارگ ء ات کہ نبتین ء لنکک ابیددگہ زور ء مھنتے ء وت سر ء وت دیم ء پشت ء سران انت۔

اے لنککانی تھا یک رتچے است ات کہ کدم ء کدی آدگہ کسے ء لنککانی تہانہ دیستگ۔

کدم ء وتی روگ ء روچ مہتل گت۔ روگ ء سر آئی وتی بچک ء دیم چارگ

لوتگ ات۔

نبتین ء تگردگو پت ء کدم ء آ بہاگت انت۔ نبتین ء جوڑ کنگیں تگردانی شریں
 بہاؤ مڑے رسگ ء ات۔ کسانیں تگردتاں دو دؤ ء نیم کلد ار ء بہا بوت انت ء مستریں برے
 چار، برے سے، برے سے ء نیم ء شت انت۔ کدم ء زانگ ات کہ نگدیں
 زر سرنیا انت۔ آئی چہ اے زر اں دان زرت ء دویناں ہوری ء دان شرگت انت، ساپ
 گت انت ء مزن مزنیں مٹانی تہا ایرگت انت۔ باز دیراں حساب جنگ ء پد کدم ء گشت۔
 ”تو چہ ایشاں اگاں کتے باز بزنج در بہ کن ءے پدا ہم اے بزنج پہنچے ماہ وشی ء
 گوا زین انت۔ بس منی روگ ء سر تو اے مٹاں کارمہ دار۔“

نبتین ء ہو ء سر سرینت۔

بلے کدم ء دماغ ء تہا ہما وسوس ء شک انگت سُر ان اتنت۔ چہ آہاں چنگ ء
 ہا ترا آئی گور ء ہیچ تیمیں ہیالے نیست ات۔ آئی تگرد زرت ء بازار ء شت تہ کدی
 کدی کندگ ء گپے ء وت ء داشت ءے یا گڈ ایتائی ء یک دولیب ءے کتگ ات۔ اے
 وہداں آئی گوشاں وڑ وڑیں گپ کپت انت۔ بلے ہیچ کہ ہیچ گپ سر جمیں نہ اتنت۔ چہ
 ہے کپیں چٹڈیں گیاں آئی متلبے درگت نہ کت۔ انچیں اندیمیں پہمیا نیں گپ کہ قادر شیخ
 ء کتگ ات۔ درسیں گپ اشارہ ء کتیانی تہا اتنت چو کہ گوں ”اونہے“ ء ٹپال کار ء
 گو مبارگے جتگ ات۔

آجیراں جیراں ء گنوگ بوتگ ات ”منی کا گد نبتین ء نہ رستگ انت بلے آئی

ء ہر کا گدے کہ من ء نبشت آہم من ء نہ رست انت۔ نبتین دگہ گپے ہم نہ جنت۔

بلے چہ شرتی ءاکی ءگپاں درابیت کہ آئی بازیں کا گدچہ کسانیں چودھری ءلوگ بانک ء
 نپسائنت انت۔ پدا آخرنبتین ءلوگ ءسامان چیا بہاگت انت؟“..... کدم ءراے
 جستانی ہیج وڑیں پتہے نہ رست۔

نبتین ءبے تواری ءباریں چے رازے گون۔ آشری ءتچک ءگپ نہ کنت
 کہ من چیزے ءسر پد بہاں۔ باریں منی رند ءچے بوتگ؟ آ من ءو ہیج نہ کشیت گون۔
 کدم برے برے چہ زند ءسزار بوتگ ات۔ آئی ڈن ءدر آگ ءگون دو میاں کندگ ء
 گپ جنگ چو کہ یل داتگ ات۔

بازار ءہم باز کم شت۔ آشریں شریں ساعتے برانڈہ ءنشگ ات ءنبتین ء
 زہر ءکنت ءے چارتگ اتنت۔ ساری ءپیم ءگپ کنگ ہم آئی یل داتگ ات۔ نوں
 آ نبتین ءکش ء نہ نشت ءتگردے ہم نہ گو پت۔

نبتین ءکے دیر ءکدم ءسزاری مارت بلے پداوتی کاراں دزگٹ بوت۔ آئی
 ہیال ات کہ میل ءسر ء نہ روگ ءسبب ءکدم ابا شکو ابا شکوانت۔ پہے ہا ترا آدم پہ
 ساعت زہر گپت۔ ءنوں پدا آرا پہ کدم ءدلگوش داری ءگجا و ہد است ات۔ آ ووتیاں
 مست ات۔ آئی توک ءیک کسانیں انسانی ساھے ردوم زوران ات ءنبتین گون مزنیں
 مہرے ءآراوش اتک کنگ ءوا ہگد ارات۔ کدم ءگشتگ اے بری آرا بچکے بیت ءنبتین
 سدک ات کہ آنچکے ءمات بوہگی انت۔ آئی پہ آ یوکیں بچک ءواستا ہر و ہد ءجیرت ء
 تیاریاں بوت۔ اکی سور ءپد روت بلے نبتین ءگٹ ءیک کسانیں گو نڈیں ماھے بیت
 کہ آ آراتیوگیں روچ ءدزگٹ ءمشکول کنت۔ آئی کسان کسانیں کاراں بہ کنت نبتین

چتکہ گل بیت۔ کدم ۽ بالاد ۽ کساس انوں ۽ چے کمو کمتر بوتگ ات۔ کم چے کم دومی براں
 مات بوہگ ۽ وشی ۽ نبتین ۽ آرا چو کہ یک کساسے شمشتگ ات۔ پداہم و ہدے آئی
 آرا چو جیرگ ۽ دیست گڈا جت کتگ ات ۽۔

”تو اینکہ بے تو ار پر چہ نشتگ ۽؟“

کدم آرا ۽ وڑا دیستگ ات چو کہ جست کنگ ۽ ات.....

”زانہ تو ہچی نہ گندے؟۔ زانہ گئے تئی گوشاں نہ کپیت؟ زانہ تو وتی ہیال آپ

کتگ ۽ وارنگ انت؟“ ۽ راست کہ نبتین ۽ ہیال ۽ سر پدی ۽ چوش کدی نیا تگ ات۔
 آئی گورا پے اے گیانی ہا ترا و ہد گجا است ات۔ آرا نچورہ روا جی گپ کنان ۽ گوں شانے
 سُنٹاں سروات۔

آئی ننگ ۽ پادا آگیک ۽ تہا یک خاصیں وڑے ۽ دلجی یے است ات۔ آئی

اے گیال ۽ اُشکت گڈا آہانی پرواہ ہم نہ داشت۔ اے تیمیں ڈرسیں کسان کسانیں
 گپ آرا باز کسان ۽ سبک درابوت انت۔ آئی زند ۽ تہا ہما بہار کہ آگی ات آئی بابت ۽
 ہر دیں کہ آئی جیر ات، کر ۽ گور ۽ ہمک چیز، ہمک مردم آرا چو در چک ۽ ہشک، کپتگیں
 ۽ زردیں تاک ۽ درابوت انت۔ بیکار، بے رہند، مپتیں! آوتی کسانیں دنیا ۽ تہا مشکول
 ات بلے کدم توک توک ۽ سچک ۽ ات بن ات۔ نوں آئی وت ۽ را گیشتر ریپنگ ۽
 دروہگ ۽ جہان ۽ دیست نہ گت۔

(۱۴)

قادر شیخ ء کدم ء راگشتگ ات کہ من یک ماہے ء توک ء چہ شہر ء و اتراں۔ بلے آ
 سرجمیں شش ماہاں پدواتر تگ ات۔ آگشتگ ء ات کہ من کسانیں کارے ء واستاؤ نہ
 شتگاں۔ شہر ء نر یک ء بھٹیاریٹیک (Bhetiar Tak) دیتگ نہ؟ ہمائی سر ء مقدمہ کنگ
 ء شتگاں۔ چو بزاں کہ چہ اودا ماہیگ در ء روت تہ تیوگیں سال ء کساس دولکھ کلدار ء آمدن
 بیت ء پدمقدمہ ہم من کسانیں مردے ء خلاف ء نہ کتگ بلکیں آچندن پور ء دیوان
 بوتگ۔ آرا مقدمہ ء پروش دیگ یک نہ بوہگی گتے بوتگ۔ بلے اے بری من اول در سان
 ء دستے پشداشتگ۔ نوں کسے ہم اے بھٹیاریٹیک ء سر ء وتی ہستی ء بر جاہ داشت نہ کنت۔
 پمشکہ تہ من ء اینکہ روج لگت ات بلے قادر شیخ ء نہ منوک دگہ گتے جنگ ء اتنت۔

تاں اینکہ سالوں کہ کسے چوشیں مزن مزنیں بیش کاری کنت گڈا آخر کہ روچے
 نہ روچے قانون ء دست ء کپیت۔ قادر شیخ ء بابت ء دُرسیں سر پد اتنت کہ آدڑی ہم
 کنائینیت ء مردم ہم کوشارینیت۔ دگرانی زمین ء جاگہاں وتیگ کنت۔ مردماں
 دروہیت ء ردونت۔ بزاں چشیں ہچیں ہرابی یے نیست ات کہ آئی مہ کتیں۔ کس نہ
 زانت آئی خلاف ء چتکہ مقدمہ ء کیس انت۔ اے تیمیں جاورے ء آ شہر ء بندی جاھے
 ء شش ماہاں بند ہم بوت کتگ ات ء نوں گوں مردماں دروگ بندگ ء ات ء آہان ء
 ریپینگ ء ات۔

بلے کدم ء واستا اے گپانی مانا پوچ ات۔ قادر شیخ چتکہ مقدمہ ء بے سوب بوت ء
 چتکہ مقدمہ آئی کٹ ات ء سوب مند بوت۔ آماں شہر ء اینکہ دراجیں و ہدے کئی واستا

نشت، اے دُرسیں گپ پہ آئی پوچ اتنت۔ قادر شیخ ء آرا گشتگ ات کہ وہدے من چہ شہر ء
واتراں تہ ماہمک بابت ء ہبر ء ہال کناں۔ کدم ء رااے ”بابتانی“ بابت ء ہج سر پدی یے
نیست ات۔ آپہ اے زانگ ء بے تاہیرات کہ آ کجام ہال ء ہبر انت کہ قادر شیخ گوں آئی
کنگ لوٹیت اش ء آہے ہال ء ہبرانی سر پد بوہگ ء قادر شیخ ء کپان ء نیمگ ء رہادگ
بوت۔

بلے اے بری ہم قادر شیک ہج گئے تچک ء تچک کنگ ء نہ ات۔ آچوسار یگیں
پیم ء کتی ء اشار ہانی تہا، پہمیان ء اندیمیں وڑے وتی واہگ ء گپ ء کنگ لوٹگ ء ات۔
ء چہ اے تیمیں گپاں کدم ء شک ء وسوس ہراہیں ء بے وڑیں دروشمے در آران اتنت۔
بندات ء و قادر شیخ ء ادے اودے گپ گت انت۔ وتی مقدمہ ء بابت ء گئے جت چوکہ
کدم پہ آئی مقدمہ ء ہبے داریت۔ پدا آئی وتی بدواہان ء دل ء تب ء بد ء رکت۔ آہانی
پیرینانی تہا کسے ء راہم نہ بکش ات ء۔ بزاں قادر شیخ ء کدم ء رااے موہ نہ دات کہ
یک گئے ہم چہ دپ ء در بہ کنت۔

وتی قصہ ء را اُشکنائینگ ء پدا آئی چپل پاد ء گت انت۔ کرسی ء پادا تک ء لوگ
ء توک ء پترت۔ کدم ہم پادا تک۔ آرا صبرے سر ء شتگ ات۔

”ناکو تو گشتگ ات چہ شہر ء و اتراں گدا دُرسیں گپاں گیشیناں۔ آخر آ کجام
گپ انت“..... کدم وہدے کسان ات تہ قادر شیخ ء پہ شریکی ڈگار زرتگ ات ء وت
آہانی سر ء ننگار ء کار گرتگ ات۔ مرچی آ باز سیر ء آبدان ات بلے کدم ء آدام ناکو
گشتگ ات۔ اے میتگ ء تہے نندوکانی وتی دودانت کہ مدام چہ وت ء مستریناں ناکو،

ماما، بابا، پیرک ء و اجہ گشت انت ء کدم ہم چہ ہمے حساب ء آ رانا کو گشتگ ء ات۔
 قادر شیخ ء چکت جت ء کدم ہورت ہورت ء چارت۔ کدم ء آئی چکت جنگ ء
 رہند ء پیم باز بے گو م مارت۔

”من اے و ہداں باز اشتاپاں تو دگہ برے بیا!“ قادر شیخ ء دیم ء روان ء گشت
 ء پدا آ ساعتگے اوشتات۔ آئی چمانی تہا بے کسا سیں گندگی ء زہرے مان ات۔
 ”تو وتی لوگی ء پیم ء گو م دیستگ انت..... تو چیزے ء سر پدے کہ نہ؟“.....
 کدم گوں وٹی میں چماں آئی نیمگ ء چارگ ء ات۔ قادر شیخ ء گیا نی تہا باریں
 چتکہ ہرابی ء گندگی مان ات۔ کدم سرجم ء درہت۔ کدم ء پتہ ء اُشکنگ ء پیسر قادر شیخ وتی
 لوگ ء پترت۔

کدم بے ساہ ء لوگ ء برانڈہ ء اتک ء نشت۔ باریں چہ چتکہ و ہداں وتی گل
 ء سرادست ء ایرتگ اتنت ء جیرگ ء ات۔ قادر شیخ ء گورا آپہ ہمے ہا تراشتگ ات
 کہ دُرسیں گیاں سر پد بیت بلے چہ اوداں و اترا تہ آئی دل چہ دنز ء مج ء گیش
 تہار دیمگ بوت۔ آچوش ہم سر پد نہ ات کہ آ ادا چہ چتکہ دیراں نشتگ۔ ناگت ء آئی گٹ
 ہشتک ء پلنپ بوت۔ آئی نبتین ء را آپ ء آرگ ء تو ار جت بلے آ را ہچ پتہ نہ رست۔
 نوں کدم ء راھیال اتک کہ آ نبتین ء را گپڑے و ہدانت کہ گندگ ء نہ انت۔ آئی پاد
 اتک ء بان ء تہا سرکش ات ءے بلے نبتین اودا ہم نہ ات۔ بگندے آ ساگ ء سنگ ء
 شتگ۔ کدم پادا تک ء لوگ ء پشتی نیمگ ء شت۔ بلے اودا ہم چڑ کہے نیست ات۔ اکی
 ہم بیگواہ ات۔ کدم ء زور زور ء تو ار جت بلے ہچ وڑیں پتہ نیاتک۔ آئی دمبرت ء

نشت۔ کتے و ہدے پد و ہدے آئی و تی سرچست گت تہ آئی نبتین ء راچہ دور ء آگ ء
دیت۔ آڈگارانی تہا سبک سبک ء آیان ات۔ آئی گردگ ء ملک ء ہشک ء زردیں
تاک شیر شیر کنان اتنت۔

آئی چم و ہدے پہ کدم ء کپت انت تہ آئی و تی ساڑھی ء لمب بُر زگت ء سر ء
راسترات۔ آکتے میار کنگ ء ات ء چہ لچ ء آئی دیم سھر ترنگ ات۔

ناگت ء کدم ء مارت کہ ڈرسیں گپ ساپ ء تچک بوتگ انت ء نون و دگہ
شک ء شوہے ء پہ ہج سر نیا تلگ ات۔ آرا و تی ڈرسیں جستانی پتہ رستگ ات۔
”تو گجاشنگ ءے؟“..... کدم ء گوں باز ترندی ء جُست گت۔

نبتین ء را جُست کنگ ء اے وڑپہک نادوست بوت۔ آئی ساعتکے ء کدم ء
راہورت ہورت ء چارت ء گشت۔

”چودھری ء لوگ ء شنگوں“

”چودھری ء لوگ ء شنگ ءے..... چیاشنگ ءے اوداں؟“..... کدم ء ترندی
ہر پیم گیش تُرند بوہان ات۔ نبتین ء کدی کدم ء را اے پیم ترندی ء نہ دیتگ ات۔ آکتے
ترس ات ء گوں نرمی ء گشت ءے۔

”من بانک ء کستریں نشار ء گو راشنگاں!“

”بانک ء کستریں نشار ء گو راشنگاں!“ کدم ء نبتین ء گپانی گیرگانی گت۔

چہ زہر ء آہر ءم ء برا نرات۔ گپ چہ آئی دپ ء چوچا بک ء کر دم ء در آگ ء اتنت۔

”آئی کر ء چیاشنگ ءے؟ ترا گوں آئی چے کار؟“

”سوچن..... من سوچن ءِ آرگ ءِ شتگاں“

”سوچن؟!..... ادنہہ۔ تئی دست ءِ چئی یے؟“

”کے بندیک ءِ اے کوہنیں ساڑھی یے!“

آچو کہ پشل بوہگ ءِ ات۔ گپ سُبک سُبک ءِ مُلگ مُلگ ءِ چہ آئی دپ ءِ

در آئیگ ءِ اتنت۔ پدا آئی دست شہارت ءِ دُرسیں چیز کدم ءِ دیم ءِ ایرکت انت۔

”ترا اے دُرس کیادات انت؟ بہ گش کے ءِ دات انت؟..... کسانیں بانک

ترا ایشاں چیادنت؟“

نبتین لوٹگ ءِ ات کہ پتہ بہ دنت ءِ کدم ءِ بہ گشیت کہ

”تو ہچی ءِ سر پد نہیے کہ آئی من ءِ چیاداتگ انت۔ زانہ تو نہ گندے کہ کسانیں بانک ءِ من

ءِ اے سوچن بندیک، کوہنیں ساڑھی، ٹنگ ءِ رضائی ءِ جوڑ کنگ ءِ استاداتگ انت۔“

بلے آئی دگہ یک گپے ہم نہ گت۔ بس کدم ءِ راگوں روکیں دیدگاں بڑن ءِ

حیرانی چاران ات۔

نبتین ءِ یات نیاہگ ءِ ات کہ آئی کدم ءِ راچہ انون ءِ سر کدی اینکہ زہر ءِ ترندی

ءِ دیتگ ات۔

”یک رضائی یے.....“۔ آئی سُبک سُبک ءِ گشگ بندات گت۔ آئی گپانی

تہا مز نہیں حیا ءِ لہا ذاری یے ات۔ بلے چہ ایشی پیش کہ آئی گپے جتیں۔ کدم ءِ چووشی ءِ

دو در گت ءِ اے دُرسیں چیز چہ آئی دست ءِ چامپ ات ءِ زمین ءِ دوردات انت۔

نوں نبتین سرجم ءِ بے توار ءِ سنگ سیاہ اوشتوک ات۔ کدم ءِ شکل چہ زہر ءِ زرد ءِ

سہر بوہان ات۔ آئی چم انگر گوارگ ء اتنت۔ نبتین ء کدی ہم اے چم ء اے دیم اے پیم
 ء نہ دیتگ اتنت۔ آچہ زہر ء ہیسک ء ہنپان ات۔ کدم چوکہ پہ آئی در آدے ات۔
 آسرجم ء بے تو ار اوشتوک ات۔ پدا آئی وتی نگاہ جہل گت انت ء شنگ ء شانگلیں ڈرسیں
 چیز نژ آرت انت ء لوگ ء توک ء پترت۔ لہتیں روچ دگہ گوست۔

یک روچے کدم چہ بازار ء واترات تہ ابید جان ء شودگ ء تچک ء گندل ء سر ء
 دراج گپت۔ پان ء پوپل ء پڑی آئی گوں زور ء دوردات انت۔ ڈرسیں چیز اسٹول ء
 لگ اتنت شنگ ء شانگ بوت انت۔ نبتین ء را آپ ء کدم ء سواس گون اتنت ء
 دروازگ ء دپ ء اوشتاگ ات کہ کدم ء پاداں شودیت ء سواسان ءے دنت۔ بلے کدم
 ءوت ء راماں گندل ء انچودراج کت ء نبتین ء راترن دیں تو ارے ء توک ء لوٹ ات۔
 کدم ء زہر مشکلیں دیم ء رانبتین ء دیست تہ آئی دل ء چہ ترس ء کارکنگ یل دات۔
 ”من اشلگ تو چودھری ء لوگ ء مولدی کتگ ء اوداں شپاں ہم وپتگ
 ءے!“ کدم ء حکم وڑیں گالوارے ء جت گت۔

”ہو بابل! چودھری ء لوگ بانک بدیں مردے نہ انت۔ مات ء راراست ء
 راست آئی مولد کتگ ء ہمکنہ کارگپتگ کہ بیچارگیں مات ء پہک ء پہک.....“

”توبہ داروتی دپ ء!“..... اکی زانہ چہ وتی پت ء گپ ء دومی بہر ء سر پد نہ
 ات۔ آ آئی ء اوڈلی بہر ء پتہ کنگ ء ات۔ بلے نبتین ء چم سہر ء نہر ء دیم ء ہچے نہ گشت۔
 ”تو منی عزت، آبرو، درس باہینگ انت۔ آخر تو اے وڑ چیا گت؟..... آخر چیا؟“

اے، ”چیا“ ء ہچ پتہ نیست ات۔ نبتین بے تو ار اوشتوک ات۔

”تو چودھری ۽ لوگ ۽ دگہ چے چے کتگ۔ من ۽ راست ۽ راست درساں ھاں دئے۔“
 کدم ۽ پادا ۽ ایاں ۽ جُست کُت۔ ناھدا ۽ زہروتی پورانی سر۽ ات۔ آ باز باز سچک ۽ ات۔
 نبتین ۽ اتاں اے وھدی دروازگ ۽ تگہ دا تگ ات ۽ اوشتا تگ ات۔

”وہدے تووت ۽ ہمکنہ مزن لیک ۽ کہ منی راہ دا تگیں زر نہ زرتگ ۽ مان
 بُر اتگ انت تہنوں چودھری ۽ لوگ ۽ چیانہ روئے، نہ نندے۔ منی پت ۽ پیرکانی پونزاں
 چیا بُر اینگ ۽ ۽!“

نوں کدم ۽ وتی زہر کتے وار تگ اتنت بلے اے پیم ۽ آ انگت گیشتر بھیمناک
 درابوہگ ۽ ات۔

”زر ۽!“..... نبتین ۽ ہشکلیں گُٹ ۽ چے دگہ رنگیں تو ارے دراتک۔

”زر..... شر، تو نوں انچونا سر پد بوہگ ۽ ۽ کہ سچ نہ زان ۽۔“

اے گشان ۽ کدم ۽ چہ وتی کیسگ ۽ لہتیں پرشتگ ۽ کر چک ۽ کوسیں زر درگت
 انت ۽ فرش ۽ سر ۽ ایرگت انت۔ اے پُزشتگ ۽ کوسیں نوٹانی تہا ہمانوٹ ہم مان اتنت کہ
 آئی قادر شیخ ۽ دیم ۽ گور دا تگ اتنت۔

تیوگیں لوگ آئی دل ۽ گردگ ۽ ات۔ بمبو ۽ پل پدا ہما ”چیا“ ۽ وڑا آئی چمانی
 دیم ۽ گردان بوت۔ بان، دروازگ درس آئی وتی سر ۽ لمبگ ۽ مارت انت۔ آئی پادانی
 چیز ۽ زمیں در آہان ات۔ تیوگیں لوگ آرا گُٹ ۽ گرگ ۽ کنس کنگ ۽ ات۔ نبتین ۽
 سرترا ۽ آ کپت۔ آپ ۽ ہما کراہ کہ آئی پہ کدم ۽ پادانی شوگ ۽ آرتگ ات آئی
 پہلونکاں تاب ۽ لگت ات ۽ آلیٹ وراں ۽ در ۽ شت ۽ کپت۔

اکی وتی مات ء چست کنگ ء تچان بوت۔ کدم ء آئی گلن ء سرء تاہیں شہماتے

شئت دات۔

”انچومات، انچو جنک..... دوینانی دوئیں کسی انت۔ منی پشت ء چودھری ء

لوگ ء چے چے کنگ..... منی عزت ہا کاں بباد داتگ منڈاں!..... دستکیاں!.....“

اکی چوگنگ ء وتی پت ء دپ ء چارگ ء ات۔ چہ شہمات ء تورگ ء گیش آئی

ء راوتی پت ء گپ تورنگ اتنت۔ پدا آئی ہیسکارگاں گوں گر یوگ بندات گت۔

نوں درء ہج جاک ء چوکانیست ات۔ نبتین ء گر یوگ ء نالگانی توار کپتگ

اتنت۔ آ بے سرء پُر ء دراج ء دراج زمین ء سرء ایرات۔

”آ خر کسانیں چودھری ء گورء چیانہ روے۔ نہ نندے؟! من تئی یمیں

دار دست وتی لوگ ء نہ کنیئیں“..... کدم ء زوراں دروازگ بندگت ء توک اتک ء وتی

گندل ء شتورگیت۔

نبتین ء کدی کدم ء گوں ہج گئے نہ جنگ ات۔ آ سر پدات کہ گلگ ء زنگ ء

چے کدم ء دل آئی بابت ء گیش پولنگ بیت۔ آئی سرء کہ ہرچی گو سنگ ات۔ آ ہم یک

گئے آئی گوں کدم ء نہ کنگ ات۔ چیا کہ میتگانی تہاچہ اے یمیں گیاں گشت ء

کشار بیت آ اے گپ ء سر پدات کہ قادر شیخ ء زور ء زرا آراچہ ہر چیز ء رکین انت ء

آ راٹرس ات کہ اگاں کدم قادر شیخ ء دیم ء اوشتات تہ آ کدم ء راالم ء کوشارینیت یا

وڑے نہ وڑے ء نیمونے سازیت ء کدم ء را بندی جاہ ء باہوٹ کنائینیت۔ آئی وتی لوگ

ء تباہی ء بربادی دیست نہ گت۔ آ را کدم ء زندچہ ہر یمیں بیر ء بد لے ء دوست ترات۔

بلے آتچکیں ءُ سادگیں جنین آدم درسانی دلاں دوست بو ہو کیس جنیں آدم اے نہ زانگ ءُ
 ات کہ قادر شیخ ءُ را آئی پروش دیگ ءُ چنکہ کاری میں پٹے داتگ ءُ آئی چے چے چالا کی نہ
 کتگ۔ تانکہ آئی کدم ءُ کا گد ءُ راہ داتگیں زر ہم گار ءُ بیگواہ کنائینگ انت۔ آچہ ایشی ہم
 سرپد نہ ات کہ میتگ ءُ چوک ءُ شپد ستانی دپ ءُ پہ آئی چونیں چونیں گپ بیت ءُ اے
 گیاں گیشتر شنگ ءُ تالان کے کنت۔ آرا و بس چہ کسانیں چودھری ءُ ترسنگ ات ءُ آئی
 ترس ءُ راسپے ہم است ات۔ بلے کسانیں چودھری ءُ پہ آئی چونیں گپ کت انت یا قادر
 شیخ ءُ چے چے بدیں گپ تالان کنائینگ اتنت آہانی و مارشت نبتین ءُ راتشے ہم نیست
 ات۔ چا وہد یکہ کدم اتگ ات آوتی لوگ ءُ مشکول ات ءُ نوں آئی بالاد ءُ تہا یک دگہ
 نوکیں ساھے ءُ آرا چہ دنیا ءُ ڈر سیں کمینگی ہراب کاری ریا کاریاں چے برز تر برتگ
 ات۔ آئی دل ءُ کدی چوش ہم نہ جتگ ات کہ کدم ءُ گوشان ءُ وڑ وڑیں ناہودگیں گیاں
 پر کنگ بیت ءُ آچے جیڑ بیت ءُھیال کنت۔ اے ڈرس اینکہ ناگتیں ءُ بز نین اتنت کہ چہ
 آئی سبب ءُ نبتین ءُ زبان دست پاد بزاں بالاد ءُ ہمک بہر وانگ بے ساہ ءُ بے ذکت
 بوتگ اتنت۔

دومی سہب ءُ ناہد ءُ سیا ءُ عزیز کہ آمز نیں لوگ ءُ نشنگ اتنت۔ آہاں دیست
 کہ نبتین پر شاہ گاہ ءُ بے سدھ کپتگ ءُ مر تگیں نوکیں چکت آئی پادوم ءُ ایرانت۔
 آہانی گیا نی اشلنگ ءُ نبتین ءُ سماگت۔ آپاد اتک ءُ وتی ساڑھی ءُ شرکت۔
 وتی مر تگیں بچے دستاں زرت ءُ در ہو کیں گاماں لوگ ءُ توک ءُ شت۔
 ”مارا اے مر تگیں چکت زورگ ءُ کلن کنگ لوٹیت“۔ قربان ءُ گشت۔

”کسی یے چک ء راکل کنگ نہ لوٹیت۔ بروکئورے ء دورے دئے ء
 بیات“!۔ کدم ء چوگنوکانی وڑ ء کوکار ء گشت ء وتی پیتی زرت ء وتی سامانانی مان گیجک ء
 لگ ات۔ آئی اے سوژگ کنگ ات کہ آمرچی چہ اداں دیم پہ درمکاں روت۔
 نبتین سرجم ء بے سدھ تچک ات۔ شرتی ء گوں بازیں جہداں مرتگیں چک چہ
 آئی دستاں تچ گپت ء قربان ء دست ء دات۔

اکی آخر کہ نبتین ء جنک ات۔ آئی توک ء ہدمت کنگ ء کار ء آگ ء
 ہوردگ شریں پیے است ات۔ آئی پہ وتی پت ء بزنج لہڑ دات ء پدا تچان تچان ء چہ
 دکان ء سوچی وام زرت آ ورت ء آہان ء گوں واد ء گراست ء مات ء رادات۔ نبتین ء
 چومعدورانی ڈول ء کہ آسرات مہ کنت وسپک وسپک ء لہتیں لنگہ وارت ء پدا سرجاہ ء
 سرء شنال بوت۔

کدم ء وتی سامان پیتی ء توک ء ایرکتگ اتنت۔ لہتیں لنگی، دوچار پشک،
 آدینک، شک، ٹیل ء شیشکے..... ہے آئی سامان اتنت۔ نبتین ء کے دیر ء زور زور ء
 گریت۔ بہ گندے آوتی مرتگیں بچ ء واستا تا کانسرات۔ پدا آ کدم ء راوتی سامانانی
 بندگ ء چاراں بوت۔ نزوری ء چے آئی وتی سرہم چست گت نہ گت۔ ہے پیم ء گندل
 ء تچک تچک ء باریں آ کدی واپ کپت۔

کدم ء پیتی زرت ء در ء اتک۔ آسمان جمر اں گپتگ ات۔ آمزنیں کمپان ء
 شت ء یک یک ء گوں دُرسیں عزیز ء سیاداں دچار کپت۔ پدا آئی بسم اللہ گت ء لوگ ء
 چے وتی گام در ء ایرکت انت۔

شرقی ء وتی دپ داشت نہ گت۔ گشت ء۔ ”کدم لالا! انشار اینکہ ناجوڑ انت تئی اے
وہداں در آ یگ شر نہ انت۔ لہنتیں روچاں بہ جلن آ جوڑ بیت گڈا برو۔“

آئی پتہ ء کدم ء آ را ایر برگی نگا ہاں چارت۔ شرقی بیچارگ لپرزت ء یک گو ر بوت۔
ناھرا کدم ء تیوگیس کٹم رند ء رند ء آ را خدا حافظ کنگ ء آ یگ ء اتنت۔ عزیزانی
اے بلا ہیں مچی ء تہا تہنا نبتین ء سر درانہ ات۔

آہانی تہا کسے ء ہم چہ کدم ء نبتین ء بابت ء چیزے گشگ ء اشکنگ نہ لوٹ
ات۔ بگندے آ نبتین ء وش تبیں ء وش دیس زند ء چے ویلی ء بڑ نیگ اتنت ء آ راتکا نسر
گندگ ء گوں آہان ء یک نہ دیستگیں آرام ء دل وشئی یے رستگ ات۔

آ ڈرس دریا ء لمب ء کندہ ء رست ء اوشتات انت۔ تیوگیس آ سماں تاچم ء کار ء
چوڈا مبرانی ڈول ء سیاہ گشگ ات۔

شرقی ء پیرک، کماشیں تمیزالدین ء گوں وتی پیریں چماں اے ہمک دمان
سیاہ ء بز تر بو ہو کیس جمر ان ء چارت ء سر سرینت ء گشت۔

”انچو در ابوہگ ء انت کہ باز ہو ر بیت۔ من اے جمر انی تب ء شری گندگ ء
نیاں۔ بلکیس طوفانے آ یگی انت۔“

راست کہ جمر تر سناک اتنت۔ درساں آ سماں چارت ء آ یوکیس طوفان ء
ھیال ء ترس اتنت۔

پداناگت ء باز تر ندیں گواتے بندات بوت۔ گوات باز گرم ات۔ چوش
در ابوہگ ء ات کہ گرمی ء برانز بدناں سوچ انت۔ آ ڈرس چہ حیرانی ء یکے دومی ء دیماں

چاران اتنت۔ آپہمگ ء نہ اتنت کہ اے آسے یا گواتے۔ کہ آہان ء چو نگیکیں تبدے ء
ڈول ء سوچک ء انت۔

کماشیں تمیزالدین ء دست ٹال گت انت۔ آزانگ لوٹگ ء ات کہ گوات
نمب انت یا ہشک انت۔ پدا آئی آسمان ء دیم ء چارت ء کدم ء راگشت۔
”منی بیچ! تو مرچی شت نہ کنے۔ قدرت ء پیشداری ہراب وڑانت۔
اے وڑادریا ء چے آدیم بوہگ ء مانا مرک انت!“..... دُرسیں مردماں تمیزالدین ء گپ
گپت گوں۔ آ باز زانتکاریں ء سرپدیں ناھدایے بوتگ ات۔ آسرپدات کہ اے
تیمیں گرمیں گوات وتی پنچی ء بازیں دگہ جنجال کاریت۔ توپان ہار ہیروپ..... باریں
دگہ چے ناشری بیت۔

(۱۵)

مزنیں بان ءِ ٹین ءِ چھت ءِ سرءِ چے ہنور ءِ یک کشیں تو ار آگ ءِ ات بلے
 کدم ءِ جوڑ کتگیں کا پر ءِ سرءِ ہنور بے تواری ءِ رچک ءِ ات۔ چہ ہنور ءِ تو ار ءِ کدم پا داتک
 ءِ نشت۔ نبتین تاں اے و ہدی بے سما و پتگ ات۔ کدم وتی گتگینانی سرءِ پشومان ات۔
 نبتین ءِ سرءِ آئی ہر ظالمی ءِ زور اکی یے کتگ ات آئی و استا آوتی دل ءِ توک ءِ پشل
 ات۔ نبتین ءِ زوریں جان ءِ آئی بیوسی ءِ سرءِ کدم ءِ رابڑگ بوہگ ءِ ات۔

ہنور ءِ تیوگیں روچ ءِ یک دمانے ہم بس نہ گت ءِ یک کش ءِ شل ات۔ دومی
 روچ ءِ ہم جمر اں نہ بُر ات ءِ ہنور ءِ گوات ءِ ہم۔ مریچی سہمی روچ ءِ ہم ہنور ءِ ہلاس
 بوہگ ءِ نشان نیست ات۔ مستریں لوگ ءِ کا پر ءِ چیر ءِ مال ءِ دلوت گرن ءِ تن ءِ اوشتا تگ
 اتنت۔ یکے ءِ تھا ہم اے توکل نیست ات کہ اے تو پانی کیں ہنور ءِ یک گامے در ءِ بہ
 جنت۔ کدم گندل ءِ سرءِ تچک ات ءِ نبتین ءِ چارگ ءِ ات۔

نبتین ءِ را گندگ ءِ گوں اے گمان کنگ مشکل بوہگ ءِ ات کہ ہمے نبتین ءِ
 انوں سے روچ ساری تر یک چکے پیدا کتگ کہ آگوں پیدا بوہگ ءِ مر تگ ات۔ ءِ
 ہما شپ کدم ءِ پہ آئی لوگ ءِ دروازگ ہم بند کتگ ات۔ آچہ گندل ءِ پا داتگ ات ءِ لوگ
 ءِ دُرسیں کاراں کنگ ءِ ات۔ آئی آس روک کت ءِ ورگ گراست۔ ورگ کہ تیار بوت
 انت آئی کدم ءِ را تو ار گت۔ کدم بے تواری ءِ اتک ءِ نشت ءِ ورگ ءِ وارت۔ آئی
 یک گئے ہم نہ گت ءِ پداوتی گندل ءِ سرءِ تچک بوت۔

”اکی دروازگ ءِ بند کن!“..... نبتین ءِ چہ ہنور ءِ رگ ءِ و استا مزنیں تگرد ءِ

جوڑ کتگیں کُلاہ سرء کت ءُ چہ لوگ ءُ درآ تک۔ کدم ءُ چم رو کیس نبتین ءُ کپت انت تہ
آنچو بے سمائی ءُ چہ گندل ءُ سرء پادا تک۔ زور زور ءُ کوکارے گت۔

”نبتین! تو کجاروگ ءُ؟“

بلے تاں آوہد ءُ نبتین آپ ءُ شلنگیں رشت ءُ اندیم بوتگ ات۔ کدم ءُ برانڈہ ءُ

اتک ءُ تو ارگت۔

”نبتین او نبتین! چشیں تو پان ءُ کجاروگ ءُ؟ منی گپ ءُ گوشدار!“

بلے اے وڑیں کوکار بیکار ات۔ کدم ءُ مارت کہ اے وڑیں ترندیں ہور ءُ آئی

توار ہمائی جند ءُ گوشاں ابید گہ کسے ءُ گوشاں نہ کپیت۔

”تئی مات کجاشنگ؟“ کدم ءُ جُست گت۔

”نہ زاناں!“۔ اکی ءُ گوں ہمے گپ ءُ پتہ گردینت ءُ پداوتی کار ءُ گلائی

بوت۔ اکی ءُ راوتی پت ءُ دود ءُ تب دوست نہ بوت انت۔ آئی لوٹ ات کہ وتی نارزائی

ءُ شریں ڈولے بہ درشانیت۔

”اکی! منی کر ءُ بیا جنک!“ کدم ءُ آرا تو ارگت۔ بلے ہور ءُ تو ار ءُ تھا آئی

توار بیگواہ بوت۔ اکی ءُ ہچ نہ اشکت یا آئی اشکت ءُ وت ءُ را پہ زانت کرگت۔ بگدے

آئی اوں چووتی مات ءُ وڑا بے تو ار بوہگ ہیل کتگ ات۔

چہ سہب ءُ نبتین ءُ آرا کارے ءُ دست گٹ کتگ ات۔ آچہ دار ءُ پیشاں پڈ

در کنگ ءُ ات تانکہ نبتین ءُ را تگرد ءُ گو پگ ءُ مک بہ رسیت۔ کدم ہیاں کنگ ءُ ات کہ آئی

اکی ءُ را اے وڑا شہمات مہ جتیں۔ من مات ءُ جنک دویناں گوں شر نہ کتگ۔ آ اکی ءُ

زیک ء اتک ء آئی سرء دست ئے گوں مہر ء ایرمشت۔

”پت ء یک شہماتے ء تو اینکہ دل تنگ بوتگ ئے ء چہ مات ء شپ روچ گز ء نہر گوش

دارے کٹ ورے بلے کدی گوں آئی ء دلگراں نہ بے۔ چون..... انچش انت نا؟“

اکی ء سرچست کت ء پت ء را گوں زند زندیں معصومیں چماں چارت۔ آئی

آر ابا زگپ جنگ لوٹ ات۔ آئی کسانیں دل چجل چجل بوتگ ات۔ پت ء و یک

شہماتے نہ جنگ ات بلکیں دگہ زاناں چے چے گشتگ ات۔ آرا شہمات ء درد ء نہ

تورینگ ات بلے چہ آئی پد کدم ء چشمیں ہچ گئے نہ کتگ ات کہ آراوشی یے بہ رستیں۔

”شرانت‘ تو نوں پادا۔ تو چہ سہی ء کارنگ ء ئے“۔ کدم ء اکی ء را پادکت۔ ء وت

بارگیں پڈانی تراشگ ء بوت۔

نبتین و اترا تہ چہ آپ مچلتگ ات۔ آئی گدمٹینت انت۔

مودان ء پرتک ء آہانی آپ درکت ء درنزا تننت۔ پدانیم ء جوڑ بوتگیں تگردوتی

دیم ء تالان کت ء پہ کار ء نشت۔

اکی ء آئی دیم ء بارگ بارگیں پڈانی مزین کسا سے ایرکتگ ات۔ کدم پداوتی

گندل ء تچک بوت۔ کتے دیر ء آئی جان کش کت ء پدا زور ء کو کارے کت۔

”کجاشنگ ات ء تو!؟“

نبتین پہک ء پہک دلپروشی ء یک گور ء نشتگ ات۔ آیک یک پڈے

زوران ء مان گیشینان ات۔ پدا آہاں اے کش ء کش ء دراجیں ڈیزا یینے ء جوڑ کنگ ء

ات۔ مرچی آئی پنچگ ہورک اتنت۔

”اے چیا گپ نہ جنت؟“ کدم باز تکا نسر بوہان ات۔

آچہ گندل ء پادا تک۔ نبتین ء کر ء زمین ء سر ء نشت۔ ء آئی ہمرائی ء تگرد گو پان بوت
گوں۔ بے انگت آئی دماغ بروبریں جاہ ء نہ ات۔ آرا نبتین ء بے تواری باز تورگ ء
ات۔ کئے در ء آئی گوں آئی تگرد گو پت گوں۔ پدا آوتی گندل ء اتک ء و پت۔

ہمور بند بوہگ ء بدل ء یک کش ء شلان ات۔ چوشیں جمرائی وتی گیراں نہ
دیتگ ات۔ انچودرا بوہگ ء ات کہ تیوگیں دنیا آپ ء بڈت۔

نبتین ء وتی ز نوک وتی کونڈاں سکت داتگ ات ء تگرد گو پگ ء ات۔ کدم ء
سگ ء تاس نوں سر رتچ بوتگ ات۔ توک ء نبتین ء یک شلیں تہلیں بے تواری ء ء در ء
یک شلیں ہمور ء سزار کنوکیں تو ار ء دویناں آرا گنوک کتگ ات۔

”تو گنگ تہ نہ بوتگ ء؟ آخر گئے نہ جن ءے چیا؟“ کدم ء گوں جا ک ء گشت۔

نبتین ء سر جہل ات نشتگ ات۔ آئی سرچست گت کدم ء راپڑیں گلو تگی
نگاہاں چارت پدا وتی کار ء گلا ئیش بوت۔

آئی چمانی تہا باریں کدم ء چے دیست کہ گندل ء انچواشتاپ ء پادا تک۔
اشتاپ ء نبتین ء کر ء دور ءے کت۔ تگرد پڈ، پیش دُرس چہ آئی دست ء تچ گپت ء مان
بڑ اتنت ءے ء کساس گریوگی پیے زور ء کو کار ء بوت۔

”تو اینکہ بے تو ار ءے چیا؟ گئے و بہ جن۔ بہ گش کہ اے دُرس دروگ
انت۔ قادر شیخ ء ٹپالی ہرچی گشتت دُرس دروگ انت۔ من ء بکش نبتین کہ اے دُرس رد
انت۔ دروگ انت۔“

نبتین ء پتہ ء سُبک سُبک ء چیزے گشگ بندات گت بلے ہما و ہداں آسمان ء
 سرء ہمنکہ ترندیں گزندے ء گزندات کہ دُرسیں دنیا ء تواری آئی تہا گار بوت انت۔ آئی
 وتی سروتی کونڈانی شم ء اندیم دات۔ انچو درابوہگ ء ات کہ اے ترسنا کیں مزن جاکیں
 تو ارگلز مین ء جگر ء وڑیت۔ آ دُرس سنگ سیاہ نشنگ اتنت۔ و ہدے تواری گرائی ء ترندی
 جہل ترکیت تہ کدم ء پادا تک دروازگ تیچ گت انت۔

سرکش ات ء درء چارت۔ چہ ہے مزن جاکیں گنداں ہورء ہم چہ ترس ء
 داشتگ ات۔ درء پیرز گاہ ء ہما آپ کہ جم بوتگ ات۔ آ گشادی ء پٹ ء ڈگارال روان
 ات۔ کدم درا تک۔ انچوناہد ء دُرسیں سیاہ ء وارث چہ وتی وتی لوگاں درا تک انت ء
 درء جم بوت انت۔ دراپچیں آسمان ء آہاں آزادی ء گران گرانیں گین کش ات ء وتی
 پادچک گت انت۔ یک کشیں سے شپ ء سے روچاں لوگ ء تہا بند بوہگ ء چے آہانی
 بدن چو دار ء بوتگ اتنت۔

شربتی ء پت ء تمیزالدین دلوتانی کا پر ء نیمگ ء تچان بوت انت۔ قربان ڈگارانی
 نیمگ ء رہادگ بوت۔ آئی چارگ لوٹگ ات کہ دُرسیں فصل آپ ء توک ء بڈتگ یا
 چیزے سرا تلگ۔ کدم جیرگ ء ات کہ باریں دگانی چے حال بیت۔ اگاں آپ ء ہر جاگہ
 ہے ڈول ء مل اتگ، چو کہ ادا گڈامنی روگ انگت پہ دگہ لہتیں روچاں مہتل بیت۔ آ کتے
 دیمتر ء شنگ ات پداچوش بوت کہ آسمان ترک ات ء آئی سرء کپت۔ اے پیہیں ترندیں
 گزند آئی تنی و ہدی نہ اُشنگ ات۔ آ انچو مارگ ء ات کہ زمین پادانی چیر ء ٹکر ٹکر بوتگ،
 لمبان انت ء چہ آسمان ء نیمگ ء آ یوکیں شلگی اے بدواہیں چہال گلز مین ء دُرسیں

تو اراں بیگواہ کن انت۔ دم پہ ساعت آسمان ترک ات ء دم پہ ساعت زمین ء سینگ چہ
دروء ترس ء سرہم ات۔ اکی کہ نر یک ء اوشتا تک ات چہ ترس ء پت ء امبازاں شت۔

”بازہرا بین نشانی انت۔ باریں کجام آپت آگی انت؟ شتا درس وتی وتی لوگاں

بروات ء قرآن ء پاک ء بہ وان ات۔“ کماشیں تمیزالدین چہ دلوتانی کار ء کوکار ء ات۔

چہ ایشی پیش کہ کدم برانڈہ ء بہ رسیت۔ گزند ء گروک یک وارے پدا تر ند ء تیز بوت۔

”لا حول ولا قوۃ اللہ باللہ.....“ کماشیں تمیزالدین زور زور ء لا حول ء وانگ ء

ات کہ آیوکیں آپتاں بہ تاچینیت۔

”وتی وتی لوگاں بہ نندا ات۔ گوں اللہ ء دعا بہ کن ات۔ بازہرا بین ساعتے.....

ہماہر کسی کار ء بیت۔“

تمیزالدین کوکار کوکار ء گشان ات۔ گزند ء گروکاں تراں زر تکیں قربان ہم چہ

ڈگاراں تچان دیم پہ وتی ہد ء ہبیل ء سر بوت۔

”قربان! منی بیج! بوشت ء برزیں تو ار ء بانگ دے۔“

قربان ء اشتاپ اشتاپی ء دز نماز گپت۔ دیم گوں کعبہ ء گت ء اوشتا ات۔ آئی

دوئیں دست گوشاں برت انت ء گوں وتی سر جمیں زور ء بانگ ء لگت ات۔

تاں انوئیں و ہد ء گزند ء گروک ات بلے نوں و گوات ء ہم چاڑ پادا تلگ ات

ء آ زور زور ء کشگ ء ات۔ اول سراں یک دو تر ندیں شیک اتک کہ سارت اتنت ء

پدا یکدم انچیں تو پانیں ہیرو پے اتک کہ کدم ء نوکیں بستگیں بان ء سر دور اتک۔ اکی ء

زانتی ء یک تپائی یے پیرز گاہ ء ایرگت ء گوں جا ک ء دعا ء وانگ ء بوت۔

بلے ہیروپ ء توپانیں گواتانی ہاوند بہ گندے اے زمین بندانی سرء وتی
 تیوگیں زہرء درشانگ لوٹگ ء اتنت۔ گوات کتر بوہگ ء بدل ء گیشتر بوہان ات۔
 دُرسیں دعا آسمان ء سر بوہگ ء پیش توپان ء ہیروپ ء ہارء بُرت انت۔ انچودرا بوہگ ء
 ات کہ مروچی دُرسیں لوگ شکون دیم بنت ء جنگل ء یک درچکے ہم وتی بالادء نہ اوشتیت۔
 ”بہ روئے شادرائیں مزنیں لوگ ء بان ء بہ نندرات“.....

کماشیں تمیزالدین ء توارجہ بازیں کوکاراں نشنگ ات۔ مزنیں لوگ ء دیوال مہریں
 اتنت ء آئی سرہم چہ ٹین ء جوڑ بوتگ ات ء پدا آدومی لوگانی حساب ء کتے برز ترء ات۔
 ”منی بچ! یکبرے پدازوت زوت ء بانگے بہ دئے“
 کماشیں تمیزالدین ء لپرزگیں پیے قربان ء راگشت۔
 قربان ء اسٹول ء سرء اوشتات ء بانگ دات۔

”اے نوں بانگے؟! من چہ توشش گاماں نشنگاں نہ اشکناں..... تئی گٹ بندنہ
 بوتگ؟“..... تمیزالدین ء قربان ء راگرے دات۔

”من چے بہ کناں۔ گوات ہمکنہ تر ندانت کہ گٹ ء ہروڑ ء برز بہ کناں کس نہ
 اشکنت“۔

قربان ء وتی گپ گٹ۔

بلے تمیزالدین دلجم نہ ات۔ ”شماورناہیں مردم ہرچی ء سر پد نہ بے..... بانگ
 شیطان ء دشمن انت۔ بانگ ء توارتاں ہماجاہ ء سر بیت تاں اوداں بزاں شیطان نہ
 مانیت۔ تاں بانگ ء ہدء آ رست نہ کنت“۔ اے گشگ ء پد تمیزالدین ء وت گوں وتی

وسیں جاگ ءِ زورءِ بانگِ دیگِ بنداتِ گتِ بلے وتی توارءِ آوتِ اُشکنگِ ءِ اتِ ءِ
آدگہ..... آدگہ بس آسُرگی لفظاں گندگِ ءِ اتنت۔

گوأتِ ءِ ترندی کتے لہان بوت۔ آسمان ہم کتے ساپ بوت۔ کماشیں تمیز
الدین ءِ سوب مندیں کندگے جت۔

”بہ چار! ایشی ءِ گشتت بانگ!“..... بلے آئی یکدم وتی گوشِ رُپت انتِ ءِ
چیزے گوشِ دارگِ ءِ بوت۔ آئی دیم ءِ پریشانی ءِ اندوہ ءِ گر چک وڈ اتنت۔
”کدم! تو چیزے اُشکنگِ ءِ ءے“..... کدم ءِ گوشِ رپت انت۔

”بھو! دورءِ چے یک بلا ہیں توارے مارگ بیت“۔ اے توار باز کسان انت
بلے شری ءِ گوشدارگِ ءِ گوں سپا سپا اُشکنگِ بوت۔ بنداتِ ءِ چو درابوت کہ باز دُورءِ
جرے گزندگِ ءِ انت بلے اے جمرّانی گزند ءِ توار نہ ات۔ اے ودگہ یک بلاھے ات۔
ترسینو کیس!..... زور اکیس!..... گزند ءِ پدماں پدیں درپش ءِ چم تیری میری کنگ ءِ
اتنت۔ کدی کدی و اینکہ ترندیں روژنائی یے بوت کہ آہاں دمانگے ءِ واستا ہج چیز نہ
دیست۔ گروکانی اے شوچ ءِ چاریں نیمگاں آسمان گپتگ ات۔

”دُرسیں مردم لاحول وان ات زور زور ءِ بہ وان ات“ تمیز الدین ءِ وت ہم
وتی ساہ داشت ءِ لاحول واناں گت۔ اکی آسمان ءِ راہمانگی چارگ ءِ ات۔ آس ءِ اینکہ
گونڈل آسمان ءِ سرءِ شلان اتنت ءِ آ بلے وتی جاہ ءِ ہما پیم ہما وڑاوشتوک ءِ مکت ات۔
”آسمان ءِ نیمگ ءِ مہ چار۔ وتی سرءِ جہل کن۔ اے دُرسیں شیطانی تیر آس ءِ
تیر انت۔ شیطان آسمان ءِ راچہ وتی تیراں سوچک لوٹیت۔ ایشی سرءِ کسی چم ہم مہ کپنت“۔

تمیزالدین ء کی موداں گپت ء بان ء توک ء تیلانک دات۔

پداچہ روچ درأتک ء سیاہیں جمرانی یک بزیں مزنیں لشکرے پادا تک ء
توگیں آسمان ء راپتات ء۔ چاریں کنڈاں تہاری ء مانثانت۔ اے پیہیں تہاری کہ
آہورانی سیہ تریں شپاں چے یک مستریں شپے گشگ بہ بیت۔ دست دست ء نہ گندیت۔
توگیں جہان آہانی چماں تہاری ء وتیگ کتگ ات۔

”شربتی! حشمتی! شہادراہ توک ء بہ روات ء گوں اللہ ء دعا بہ کن ات۔“ تمیز

الدین ء خاندان ء دُرسیں جنکان ء لوگ ء توک ء نادینگ ء حکم داتگ ات۔

قربان ء یکبرے پدا اوشتات ء بانگے دات۔

”پیرک! تو اشکنگ ء۔ اے وہار ء تواری انت۔ اے جاک بگندے آپ

یگ انت۔“

کدم ء کوکار کنان ء گشت۔

”ہے گپ ء مس ترا ساری تر ء گشگ لوٹگ ء اتوں“..... نوں دُرسیں

مردماں گوش رپت انت۔ چہ اے جاہ ء دریا لہتیں میلاں پسندات۔ شپ ء بے تواری ء

کدی کدی تو پانی چولانی تواری آہاں سر بوتگ ات بلے اے و باز برز ء مزنیں بھیمناکیں

گورمانی تواری کہ ہماہانی نزیک ء آیان ات۔ نوں اے دُرسیں چم تہاروکی ء ہیل

گرتگ اتنت۔ ہے تہاری ء ہم آیکے دومی ء دیست گت انت۔ دراہ یکے دومی ء

راہزگیں دیدو کاں چاران اتنت۔

جنیں آدم بے تواری چو کہ بُت اتنت۔ چکت ہم بے چڑ کا بوتگ اتنت۔ آبانانی

توک ء ہم دت ء را ایمن ء د لجم نہ مارگ ء اتنت ء نونوں آدر ء در اتنگ اتنت۔ اداوتی
 صہیل ء آیکے دومی ء نزیک ء اوشتوک وت ء گیش دلجم مارگ ء اتنت۔ نیمروج ء
 ٹاک ء و ہد ء اے پیہیں تہاری اے پیہیں ترسگی ترندیں گوات گرند ء گردک ء اینکہ
 اشتاپیں ہرزم آہاں کدی نہ دیتگ ات ء اے مصیبت ء جنجال ء ساعماں آڈرس گوں
 یکے دومی ء نزیک بوہگ ء واہگد ار اتنت۔ آپ ء جاک ہر دماں گیش بوہان ات تانکہ
 گوات ء ترندی ء توار ہم اے جاک ء گروکافی تہا کتر در ابوت۔

کدم ء دل ء زور زور ء جت۔ آسالاں دریا ء بوتگ ات۔ آسر پدات کہ اے
 پیہیں توارانی رند ء چے پیہیں مہشر کنیت۔ کماشیں تمیز الدین ء قربان ء ہم زانتگ ات
 کہ اے توارانی مانا چے انت۔ اے توار ہما و ہداں کابنت کہ دریا ء آپ گوں آسمان ء ہم
 نیاد بیت۔ چول ء گورم چوکوہ ء برز ء انچو ترسگی بنت چوکہ آزمین ء پلک انت۔ اے
 ہمکہ ترند ء گشادی ء پند جن انت کہ میلانی کساس ء تالانیں میتگ ء کلگاں ملان ء
 روانت۔ اے چول ء گورم انچیں تباہی کارانت کہ دلاور ء چے دلاور تریں ناہدا ہم
 آہانی توار ء اشکنت درہیت۔

آڈرس ترس ء بھیم ء آماج بے توار بے چو کانشنگ اتنت۔ چک ماتانی
 امبازان اتنت ء ماتانی دیم چے ترس ء انچوش اتنت چوکہ و ہد ء چے پیسر آہانی ساہ درہیت۔
 توار گیش بھیمناک بوہان اتنت۔ نونوں کدم اے توار ء شری ء سر ء سر پد بوہان ات۔
 چوش در ابوہگ ء ات کہ ہزارانی دریا ہور بوتگ انت ء یک و کشی میں دروشمے پیشدارگ ء
 انت۔ ایوک ء یک دریا یے اے پیہیں ترسینگی تواراں چوں کشیت۔ ڈرسیں گیانی

سرپدی ء ابید ہم کدم اے باور کنگ ء نہ ات کہ اے تو ارچنور اینکہ مز نہیں تباہی یے آرت
کن انت۔ آئی جُست گُت۔

”پیرک! اے تو ار یکدم تیز ء تَز ند چیا بوت؟“

”اے قیامت ء تو ار انت“..... تمیز الدین ء پتہ دات۔

”بلے اے پیہیں تو پان، تر سینگے تو ار ما کدی نہ اُشکگ۔ آخر ہار و ہر و ہد ء کنیت

ء تو پان ہم“..... قربان ء گشت۔

”اے تو پانے نہ انت اے قیامت انت۔ سد سال ساری ہژدہ سد ء ہپاد ء

شش ء انچیں تو پانے اتلگ ات“..... تمیز الدین ء وتی جہان دیتیں پیریں چماں گوں

تہاری ء چم شانک دات انت ء گپ جت۔

دُرسیں مردم تُرس ء نہ دیتگیں بیران کاری ء چے یکبرے پدا درگ ء بوت

انت۔ آہانی زنداں تو پان ء ہار ء رابستارے نیست ات۔ ہمک سال کیاں ء آپ آہانی

لوگانی پیر گا ہاں سر بوتگ ات۔ پدا بان ء برانڈھاں ہم شتگ ات۔

آپہ لہتیں روچاں تھت گانی سر ء و پت ء و اب ء لا چار بوتگ اتنت۔ و ہدے آپ

پد تر تگ ات گڈا آ جہل ء اتلگ اتنت ء پدانوک سر ء کار ء دز گٹ بوت انت۔ آہان ء

گو ات ہور، تو پان ہار، ہیروپ پیہیں ہچیں چیزے ء تُرس نیست ات۔ اے دُرسیں جنجال

آہانی کسانی ء ہمراہ اتنت۔ آچر آہاں شرچہ جاروک اتنت بلے اے نہ دیتگیں عذاب ء

جنجال و دلاں مہلی ء راڈ راڈ کنان ات۔ اے پیہیں جاک ء تو ار اے پیہیں تو پانی ہسور

اے پیہیں زور اکیں گو ات پہ آہاں نوکیں چیزے ات۔ ہے آ یوکیں آپت ء مھشریں

ھیال آہانی دل لاپ ۽ نہ ات۔

تمیز الدین گشگ ۽ ات۔ ”اے تو اوار و ھچے نہ انت۔ سدسال ساری تر

ہر قیامتے کہ اتلگ ات چر آئی انچو در بوتگ ات کہ ہزاراں اسرافیل صور ۽ دنگ ۽ انت۔

آوہداں ہم آسمان ۽ زمین اے تو پانی گورمانی تہا اندیم بوتگ اتنت“..... تمیز الدین

انچو گشگ ۽ ات چو کہ اے دُرس آئی گوں وتی چماں دیستگ انت۔ بُن اصل ۽ اے

دُرسیں گپ آئی چہ وتی پت ۽ اُشلگ اتنت ۽ آئی پت ۽ عمر آوہداں بس دہ (10) سال

ات۔ تمیز الدین ۽ پیرک ۽ وتی چُک ۽ را کو اُر ۽ کتگ ات۔ دوئیں پت ۽ چُک یک کش ۽

سے روچ ۽ سے شپاں آپ ۽ گوں روان اتنت۔ چل مردمانی کٹم ۽ تہا ایوک ۽ تمیز الدین

۽ پت ۽ پیرک چہ ہمے تر سنا کیں تو پان ۽ سر اتلگ اتنت۔

آہاں اے تو پان ۽ گپ باز براں چہ تمیز الدین ۽ اُشلگ ات۔ بلے مرچی

اے دُرس وتی نر یک ۽ گندان ۽ آہان ۽ ہما مردمانی سر ۽ سک بڑگ بوہگ ۽ ات کہ آچو

ہماہانی وڑا سدسال ساری تو پان ۽ زد ۽ اتلگ اتنت۔

کماشیں تمیز الدین انگت گپ ۽ ات۔

”۱۸۷۶ء چہ ہما تو پان ۽ سر ہم مئے گلزمین ۽ سر ۽ سداں براں تو پان ہمو زہار

۽ دگہ تباہی اتلگ۔ نزائیں باریں اے بے تالہیں زمین ۽ را کجام بزرگ ۽ بد دعا کتگ کہ

ادانندو کیس مردم مدام جنجالانی زد ۽ انت۔ اے دُرسیں گپ باز کو ہنین اتنت۔ منی کماش

گوں من انچیں گپ ۽ ہبراں کرت انت۔ ۽ مرچی من شمارا اے مصیبت چکاریں قصہ ۽

گوش دار اینگ ۽ اوں۔ چو گشے ماچہ سدے سالوں ہے زمین ۽ سر ۽ اے دُرساں سگان

ء پیداکیں۔ ایشی تھا ہم اللہ ء رزایے ہوارانت۔ آئی ء خدائی ء تھا دگریے دست
چنورمان روت۔ اگاں آمار اورغ بڑناں دیگ لوٹیت تہ ماہے وز امران ء زندگ بوہاں
باں۔ آئی قہرگنہ گاریں بندگانی سرء مدام ہے وڑا کپنگ۔“

تمیزالدین یک کش ء گشان ات چوکہ آاے مردمانی نہ گشنگیں جستانی پتہ ء
دنت۔ درسانی چم چہ ٹرس ء حیرانی ء وئی اتنت۔ جنیناں وتی چک گٹ ء کتگ اتنت ء
گوں دلگوش ء تمیزالدین ء گپاں گوشداران اتنت۔
کماش گشگ ء ات۔

”شما حضرت نوح ء قصہ اشلنگ۔ انسان ہمنکہ گنہ گارات کہ آہاں پہ راستیں راہ
ء سرء آرگ ء حضرت نوح راہ دیگ بوت۔ بلے کسے ء آواجہ ء گپ گوش نہ داشت۔
آہانی بدیں عمل روج پہ روج گیش بوہان اتنت۔“

حضرت نوح ء باز براں آہان ء پنت ء شون ء جہد گت بلے آہاں حضرت
نوح ء سراتوازہ کت۔ بس پدا یک روچے خدا ء زہر سر رتک۔ دنیا آپ ء تھا بڈان
بوت۔ حضرت نوح ء پدا مردمان ء سر پدکت ء گشت۔ انگت ہم وہدانت شماچہ وتی
گناہاں توبہ کار بہ بے۔ بلے مردمان گپ ہم گوش نہ داشت ء آئی سرء انگت مسکرا گت ء
آخر کہ آخدا ء قہر ء زد ء اتک انت۔ ہما کہ بدین اتنت کوہاں سر کپت انت۔ بلے آپ
کوہانی سرء ہم رست ء آہان ء ہمودا ہم پتات ئے۔ اے پیم ء میزان میزان ء ہر چنکہ
گنہ گاراتنت۔ دُرس بڈ اتنت۔ بس حضرت نوح ء آئی لہتیں ہمراہ گوں وتی بوجیک ء
سلامت آپ ء سرء اوژناگ اتنت۔ آ دُرس اللہ ء نیکیں مردم اتنت۔“

اے ونو کیس قصہ نہ ات۔ میتگ ء چکت ء را اے قصہ زپت ات۔ اے قصہ ء اے پیہیں
دگہ بازیں قصہ آہاں چہ مات ء کٹ ء اشلگ اتنت۔ بلکیں پوش گشگ لوٹیت کہ آہے
قصہ ء دکایاتانی ساہگ ء رتگ ء مزن بوتگ اتنت۔

”پیرک! نوں اے قصہ ء بہ دار! باز بوت“۔ ناگت ء کدم ء گوں
زوریں ترانے ء گشت۔ آ باز تکا نسر بوہگ ء ات۔ آپادا تک۔ آئی باہر ء باسک تالان
بوت انت چو کہ آئی رٹگے کتگ ات۔ پدا آئی وتی لنگی چست گت ء پتاہان ء بست۔
نرگرتگیں جنیان ء آئی دیست تہ آہرم گپت۔ چیہالی گشت ء۔

”دُرس اگاں انچونز گرتگیں وڑے نشتیں۔ گڈا و دُرس کہ دُرس میں پادا ات
وتی ساڑھیاں مہر بند ات ء بہ چارات کہ آپ ء رتچ ء رشت ء دیم پہ دیمی ء اوژناگ
پھر مہ کن ات بس رتچ ء رشت ء پتچی ء وت ء یل بدیت۔ آپ ہر نیمگ ء روت ء شمارا
بارت ہمانیمگ ء برد ات۔ وتی سراں چہ آپ ء در ء بہ کن ات۔ آپ ء گوں زور جنوکائی
مہ کن ات۔ اگاں شماراوت زور جنگ نہ کپیت گڈا رگت ء اُمیت بیت۔ شمارا
اوژناگ زان ات نا؟!.....“۔

کدم انگت دگہ گپے جنگلی ات کہ گو ات ء یک بلاہیں ترندیں شیکے اتک ء آئی
دپ ء گپے چامپ اتنت۔ لوگ ء دیوال دروازگ سر دُرس زور زور ء لرزاں بوت
انت۔ گو ات ء شیک زوراں آیان بوت انت ء گوں گشاد ء ہاک ء لوگ ء در چکان ء
دور دیان بوت انت۔

نبتین ء گوں ارمانیں دے چارت کہ آئی کوہنیں ہمراہ آئی سبزیں گنر ء

در چک ۽ گوأت ۽ تیزیں شیدکانی دیم داشت نہ کت ۽ بنگو ج بوت۔ یک دمانے ۽ چہ وتی
جاہ ۽ سُر ات ۽ پداھا کیس پیرہ گاہ ۽ چینی دیم کپت۔

پدا یکدم مزنیں بان ۽ ٹین ۽ چھت گوأت ۽ بال دات ۽ آ دورشت ۽ کپت۔
جنیناں چہ ترس ۽ چم بست انت۔ پُکال گر یوگ ۽ بندات گت۔

اکی وتی پت ۽ لچ ات۔ آئی وتی دیم پت ۽ سینگ ۽ سک دات۔

چاریں کنڈاں گر یوگ، جاگ ۽ کوکارانی توآر آگ ۽ ات۔ جنین مردین دُرس
چہ لوگاں در آیان ۽ تچان اتنت۔ چک دتی ماتاں لچنگ اتنت۔

”ہاراتلگ۔ آپ چکار بوتگ..... اؤ..... کتے رکین ات!“ بس ہر نیمگ ۽
انچیں گپ آگ ۽ اتنت۔

”آپ اودہ خدا! آپ ۽ بہ چار..... چنکہ برز بوتگ۔ ماڈرس مراں۔“

قربان ۽ لوگی حشمتی ۽ گوں بیوسی دستان ۽ لتاران ۽ گشت۔

کدم ۽ دُورکت ۽ بنتین ۽ اکی وتی نیمگ ۽ کش اتنت ۽ آ دوہنیاں ۽ وتی باسکانی
حصار ۽ زرت ۽ دیم ۽ دُورکت۔

”قربان! تو سُدھ ۽ ۽ کہ نا..... زوت زوت ۽ درساں ڈن ۽ کش! اینکہ
دیراں اوداچے کنگ ۽ ۽؟ زوت کن!“

قربان ۽ شرتی ۽ پت ۽ زوت زوت چکان ۽ در ۽ کش ات ۽ جنیں آ دماں
گوانک جنان اتنت۔

”زوت کن ات۔ ماڈرس قادر شیخ ۽ لوگ ۽ روئیں..... بہ تچ ات.....“

ءُ دُرس برزيس کمپان ءِ نيمگ ءِ تچان بوت انت چوکہ اوداں چہ ہمک آپت ءِ
 رکت انت۔ بلے کماشيس تميرالدين ءِ يك دروازگے ءِ چانٹ ءِ تگہ داتگ ءِ اوشتا تگ
 ات۔ ذرعہ کہ ہر توپانے آيگ ءِ ات۔ آئی آئی دماغ ءِ تہاکش ءِ چيل بندات کتگ
 ات۔ چوش درابوگ ءِ ات کہ آوتی سُدھ ءِ نہ انت۔ آ زور زور ءِ کوکار ءِ ات۔

”شما دُرس گجا تچگ ءِ ات؟ شما تچگ هجر نہ رکت ات۔ ہر نيمگ ءِ گناہ ءِ بس گناہ تالان
 انت۔ خدائے زمين چہ گناہاں پُر ءِ چکار انت۔ آمرچی مارانہ بکش ایت!“۔

آئی جم شرتی ءِ چک ءِ کپت انت۔ آ گول مات ءِ گردن ءِ لوپ ات۔ باريس
 آراچے بوتگ ات۔ آئی چکت ءِ راوتی کٹ ءِ زرت ءِ دومی دست ءِ چے شرتی ءِ دست
 گپت۔ برزيس کمپان ءِ نيمگ ءِ تچان بوت۔

جاھے دور ءِ چے یک توارے برزبوگ ءِ ات۔

”توپان اتک۔ شکاری رست۔ آپ مزن بوہان انت۔“۔

پال ءِ لوگ ءِ لہتيس جنين آدم پشت کپتگ اتنت۔ برزيس کمپان ءِ چے بازيس
 جنين آدمے ہما جنينان ءِ زور زور ءِ کوکارى توارکنان اتنت۔

”شما تچان ءِ بيات اوہ چے کنگ ءِ ات زوت کن ات“

اے آپ ءِ شما بڈ ات“۔

نوں ہچ وڑيس توار آہگ ءِ نہ ات۔ تمايس توار جاک ءِ کوکار دُرس اے
 زور اکيس توپان ءِ تہا بڈ تگ اتنت۔

یک مردے گول کدم ءِ لگت ات۔ کدم ءِ آراديست نہ گت۔ ہور ءِ ہچ

چیزے گندگ نہ بوہگ ءات۔ آمردم تنی و ہدی چہال ءات۔

”اے قیامت ءروج انت۔ مرچی مئے ہساب بیت۔ مرچی آسمان ء زمین دُرس

ہلاس بیت۔ اے دُرس مئے گناہانی آسرا انت۔“

کدم ء تو ارچا رت ء ہورت چارت۔ کماشیں تمیزالدین شرتی ء چکت ء وتی

دل ء سر ء داشتگ ات ء گو ات ء زور ء کدی اے گوراء کدی آ گور اترت۔

نبتین ء کدم ء گوش ء کر ء دپ آ ورت ء جُست گت۔

”ما گجار وگ ء نئیں؟!“

”قادرنا کو ء گورا..... دگہ گجا؟ دُرس ہموداں روگ ء انت۔“ کدم ء پتہ دات۔

”من بہ مراں بلے اودانہ رواں۔“ نبتین ء وتی دیم ء یک برزیں درچکے دیست۔ آہمائی

سر ء سر کپت۔ آرا کہ سر کپگ ء دیست گڈا کی ہم آئی دمب ء سر کپاں بوت۔

”نبتین! اے تو چے کنگ ءے؟ انوں دمانے ء تھا اے درچک بنگوچ

بیت۔ زوت جہل ء بیاء اکی ء ہم بیارگوں!“

درچک ء سر ء نبتین کو کاری چیزے گشگ ء ات بلے کدم یک گئے ہم اشلنگ ء

نہ ات۔ نوں نبتین دم پہ ساعت آئی پُشتی نیمگ ء اشارہ کنان ات ء آئی دلگوش ء ہمانیمگ

ء گور کنائینگ لوٹگ ء ات۔ کدم ء چکت ترینت ء یکیں دمان ء اشتاپ اشتاپ ء

درچک ء سر کپت۔

چہ آنیمگ ء آپ ء یک سکئیں مزنیں کوہے ء کسا سیں گورے آہانی نیمگ ء

شتورگران ء آیان ات۔ انچوگمان بوتگ ات کہ اے گورم آسمان ء زمین ء سر ء درساں

پتایت ء کوار ء کنت۔ کدم ء تاں مرچی ء مزنا ء چے مستریں ء مستریں ء انگت مستریں
 تو پانانی تھا آپ ء پیشیں گورم ء رشت نہ دیستگ ات۔ آئی اکی ء سرین بروری ء
 داشت ء چم نزکت انت۔ اے گورم چہ آئی چیر ء درأتک بلے باہمن چاری ء ڈریں
 کسان ء مزنیں لوگ گورم ء چیر بوت انت۔ بس برزیں کمپان ء پکائیں لوگ وتی جاگہ
 ء انگت مک ء اوشتاگ ات۔

”یا اللہ! چودھری ء لوگ گجاشت؟ انوں انوں و منی دیم ء سلامت اوشتوگ
 ات“..... نبتین ء تکا نسری ء گشت۔

”آپ ء چیر ء شت“۔ کدم ء گپ گونڈ گپت۔

آپ ء یک گورمے اتک ء درچک چو بمبو ء ڈیل ء سُر ان بوت۔

”زانہ راست راست چودھری ء لوگ بڈ ات..... ء بانک؟..... اوہ..... زانہ
 آہم بڈ تگ گوں!“ نبتین ء گوں بڑن گشت۔

”تو زانہ ادا اے درچک ء سر ء نندوک پہ آہاں دگہ پُر سے دارے؟“ کدم ء
 زہر ء گشت۔

”تو اے وڑیں گپ چیا کنے؟! بانک ء پیم ء کس نہ بیت۔ ہمائی و من ء
 ڈریں حال داتگ انت!“

”کجام ڈریں حال؟“ کدم ء نبتین ء راچارت ء پدازوت وتی چم آپ ء
 سک دات انت۔

”بانک ء جند ء و من ء گشتگ ات کہ اے بد کردیں قادر شیخ ء گوں ٹپال کار ء

شئور کتگ ءتئی دُر سیں ھال کا گد ء زر کا گد گار ء بیگواہ کتگ انت ء و ہدے تو کجام
 مردے ء دست ء زر راہ داتگ تہ آ ہم من ء سر اش نہ کتگ انت آئی اے ہم کتگ
 ات کہ ہما کمذات ء منی بابت ء وڑ وڑیں دروگیں سبکیں ء کپتگیں گپ میتگ ء شنک
 کتگ انت“

چہ ایٹی سر کہ آئی وتی گپ ہلاس کتیں۔ کدم ء چم سہری ء جُست گت
 ”تو من ء اے گپ ساری ء چیا ھال نہ داتگ انت؟“

”من ساری ء و سر پد نہ بوتگاں تراچوں بہ کشیں۔ من ء و مرچی سہب ء
 بانک ء ھال داتگ ات۔ آئی من ء لہتیں روج ساری لوتگ ات بلے من وت شت نہ
 کتگ ات۔“

”مرچی سہب ء اے تہ میں بلائیں تُر سگی ہو رے ء تو او داتگ ءے۔“ کدم ء
 جست گت۔

”ہو!“

”بہ چار! بہ چار! نبتین گوں زور ء بہ داروت ء۔“ کدم ء کو کار گت۔ یک
 گور مے چود یہہ ء آہانی نیمگ ء شتور گپت ء آہانی پادان چکان ء شگوست۔

”اوہ خُدا! منی چمانی تہا باریں چی یے کپت کہ من ہچی گندگ ء نہ اوں۔ تو کے
 بہ چار۔ ء بہ گش کہ برزیں کمپان ء چھت ء سر اشرتی گندگ بوہگ ء انت کہ نا؟ آئی چکت
 کسانینے آچون کنت؟“ نبتین ء گوں یک دستے چم لتارت ء گشت۔

کدم ء ہیچ پتہ نہ دات۔ بس آئی نبتین ء دست داشت ء زر بار ء نیمگ ء اشارہ گت۔

نوں یک ءدونه بلکیں ہزارانی کساس ءگرنگیں دیہہ ءبلاہ چوکہ آہاں پر بہ رتج انت۔
 آہمنکہ برزانتت کہ آسمان ءزمین آہانی دولہبانی وڑانتت۔ چہ اے گورماں رگت ء
 واستارہ ءدرنیست ات۔

کدم ءنبتین ءراداشتگ ات گوں۔ ءآئی ہمائی ءراگوں مہری ءوتی سرین ء
 بستگ ات۔

”توساڑھی ءرادومی نیمگ ءشری ءگرہنے داتگ“۔ کدم ءجست کت۔

”اگاں مرگ ءرا آگی انت گڈاماڈرس ہوری ءمریں“۔

”ہو!“

نبتین ءدیم ءآ یوکیں گورمانی سرءچم سک دات انت ءپسہ دات۔

کدم ءاکی ءساڑھی ءیک لمبے وتی سرین ءبست ءدومی نیمگ ءنبتین ء
 سرین ءگوں وتی چرک ءشری ءگگ دات انت۔

”نوں مایکے دومی ءتجی ءآپ ءرواں۔ اے درچک کتے دیراں کپیت۔“

نبتین ءہم اکی ءساڑھی ءلمبے وتی سرین ءبستگ ات گوں۔ کدم ءدوسیں
 بندوکیں گگت چارت انت۔ آمہر انتت۔

”نبتین! بہ چار دلگوش کن..... آ..... ہمداپیداک انت“۔ کدم ءگج ءکپیں یک

سیاہ سیاہیں وکشی نیں گورمے دیست ءگشت۔

یک..... دو..... سے..... ءپداگورماں آہانی سرءارش گت ہممنکہ کہ حساب

نہ بوت انت۔

”اوہ۔ شرتی ءِ آئی چک آپ ءِ بُرت انت۔“ نبتین ءِ چہ آپ ءِ سردر ءِ گت ءِ
 بونی گشت۔ گورمانی یک کشیں ارشاں برزیں کمپان ءِ پکا کیں بان چوریک ءِ دیوال ءِ
 نادینت ءِ چو پاشانک ءِ بُرت۔

”نبتین! وت ءِ دلگوش! اے وهد ءِ وتیھیال ءِ دلگوش ءِ بہ کن۔“

کدم ءِ در چک ءِ بُند ءِ پشت ءِ چے اکی ءِ رامہر داشتگ ات۔ آئی دومی دست
 نبتین ءِ گردن ءِ ات۔ آئی گول وتی دُرسیں زوراں وتی اے دوئیں دوستیں ساہان ءِ
 داشتگ ات۔

”تو ترسگ ءِ؟“ کدم ءِ بُست گت۔

”انہاں!“ نبتین ءِ گشت۔

آہانی پادچہ در چک ءِ شاہاں لکشان ءِ شتران اتنت۔ آپ ءِ رشت انچوتیزات
 کہ در چک ءِ سر ءِ دارگ نہ بوہگ ءِ وڑا ات۔
 ”نبتین! در چک ءِ بہ داریل نہ دے!“
 ”شتر!“

”نوں ہے آ یوکیں گورم ماراہراب کنت۔“ کدم ءِ گشت۔

چہ ایشی سر کہ کدم ءِ وتی گپ سرجم کتیں آ گورم ءِ چوز ہر ءِ گنت ءِ سر رتچیں جن
 ءِ جاتیگ ءِ وڑا آہانی سرادودرکت۔ در چک دش وش ءِ یک نیمگے جہل بوت۔ آ سے کیں
 آپ ءِ بُرت انت۔

آہانی چاریں نیمگاں زندگ ءِ مردگیں انسان آپ ءِ گون ات ملان ات۔

ہر نیمگ ء مردم ہر کند ء جون جاگے انسان ء جاگے حیوان ء دولت میس، گوک،
 پس دُرس آپ ء مل اتنت۔ اے وہا آپ ات کہ سد سال ساری ء آہانی کماشان
 ء انچو برتگ اتے۔ ہے آپ ء آہانی ہمک چیز تچ گپتگ ات۔ مرچی پدا اے برز
 برزیں گو رماں آہان ء ہما پیم ء مل ات۔ آہانی لوگ مال ء دولت ڈگار ء کابیل ہمک چیز
 چہ آہانی دست ء شتگ اتنت۔

کدم آپ ء تہا چہ کسانی ء مزن بوتگ ات۔ آگوں آپ ء مرطاں، کیاں،
 پُرشاں برز ء اتگ ات۔ ء زور زور ء نبتین ء تو ار جنگ ء ات۔ پدا آئی اکی ء راگوانک
 جت ء دوئیں دست وتی سرین ء بُرت انت۔ آدوئیں آپ ء گار اتنت۔ کدم ء لوٹ
 ات کہ کجام وڑے ادا اودا دست ء پادے بہ جنت ء نبتین ء اکی ء بہ شوہازیت بلے اے
 بیکارات۔ آئی تو ار برزیں آسمان ء ہماراھے ء کہ شت ہماراہ ء و اترات۔ کدم ء یکبرے
 پداگوں وتی سرجمیں زور ء اوژناگ کنگ ء جہد گت بلے یک ساعتے آ آپ پڑے ء
 گت ات ء چیر ء شت۔

آپ گیش ء چے گیش بوہان ات۔ گورم تچان تچان ء یکے ء رند ء دومی میتگ
 ء راپلکان اتنت۔ آچہ ہر جاہ گو ست انت۔ ہرچی وتی پتچی ء مل اتنت۔ آہاں وتی
 پشت ء ڈکھ جنجال برون ء مصیبت ء یک بلا ہیں رندے کش اتگ ات۔

آپ باریں کدی ایراتک۔

بلے زمین ویران ات۔ نہ لوگ، نہ میتگ، نہ کڈ، نہ کل۔..... ہرگو رامرگ ء بے

تواری ء خاموشی ات۔ ویرندانی وتی پورانی سرء ات۔

ہرگو رء مرتگیں انسان ء دلوت کپتگ اتنت۔

بے جان لاچار!

روح ء وت ء راجہل گت زمین چارت۔ آئی درپشوکیں برانزاں وت ء را

زمین ء سینگ ء ایردات۔ آسمان ء بزیں نیلیں رنگ چتکہ ساپ ء پیاپ ات ء ایمنیں

دروشمے داشت ئے۔ گوات سبک سبک ء گوں نرمی ء گوں مہر ء زمین ء سرء وش وش ء

ٹپگ ء ات۔ دریاچہ ژندی ء وتی کندھانی گٹ ء کپتگ ات۔ آئی چول ء گورم وتی

زیمیل ء زیل ء ناچ ء سہبت ء اتنت۔ کے ء گشت کتگ ات کہ اے ایمن ء دلجمیں دریاء

ساری ترء گلزمین ء سرء مہشر ء دروشم آرتگ۔

تیاب ء دیم ء یک نوکیں نزانتیں وشئی یے درپشگ ء ات۔

ء زمین ء سرء دو انسان روان اتنت..... وش وش ء..... سبک سبک ء!.....

آ اینکہ دور اتنت کہ وت ماں وت ء یکے دوئی ء نہ دیست انت۔ آچتکہ ژند ء ژدل

اتنت۔ آہانی گامانی شہار ء کساس چتکہ سست ات۔ چودرا بوہگ ء ات کہ آ اے

ویرانیں دنیا ء کسے شوہازگ ء انت۔ آدم پہ دم اوشتات ء مرتگیں مردمانی دیماں چاران

اتنت۔ ء دیم ء روان اتنت۔

آچہ قدرت ءِ گُٹ ءِ دراتلگیں دوچک اتنت کہ دنیا ءِ آزگی ءِ پترتگ اتنت ءِ
مرچی ہم آ زگ اتنت۔ یک مردے ات ءِ دومی ذالہولے۔

ناگت ءِ مرد ءِ تتر ات ءِ میتانی نیام ءِ کپت۔ بلے ذالہول ڈڈئی ءِ دیم ءِ روان
ات۔ آئی گام نزور اتنت بلے آنہ تتر ات ءِ سبک سبک ءِ دیم ءِ روان ات۔

روان روان ءِ آ مردیں آدم ءِ سک نزیک ءِ اتک۔ آکے دیمتر ءِ شت۔ پدا
ناگت ءِ آئی چک ترینت ءِ چارت۔ تچان ءِ کپتگیں مرد ءِ کر ءِ رست۔ ہمائی شوہاز ءِ کہ
آ اینکہ دیراں ادا اودا سر سر جناں بوتگ۔ آ راہما دست کپتگ ات۔
آئی وشی ءِ بے قراری ءِ توارجت۔

”کدم!..... منی ناھدا!“۔ ءِ کدم ءِ سرے وتی گُٹ ءِ گُٹ۔ کدم ءِ چم تچ
گُٹ ءِ نبتیں ءِ راجارت چو کہ پجارج ءِ جہد ءِ بہ کنت ءِ پدا وتی چم ءِ بونٹ اتنت۔
”آپ!“۔ چہ آئی ہشکیں لٹھاں گوں باز مشکل ءِ اے گپ دراتک۔
”آپ؟!“۔ نبتیں ءِ اوشتات ءِ چاریں نیمگاں نگاہ شانت انت۔

دیم ءِ کنڈے ءِ آپ مان ات۔ تچان ءِ شت۔ آپ ءِ زرت ءِ آرت ءِ کدم
ءِ لٹھانی سر ءِ تر مپنت۔ کدم ءِ یک گُٹے وارت ءِ تتر ج ات۔ آئی دپ ءِ دیم انچوش اتنت
چو کہ اے باز باز ہرانت۔

”چے بوت؟..... کتے و بہ ورا!“۔ نبتیں ءِ یات اتک کہ دریا ءِ سور ءِ لکڑیں آپ
چتورورگ بیت؟ مردم چہ آئی وتی تثن ءِ چوں پروشیت۔ پدا ہم بس پہ تپاسگ ءِ تام ءِ
چارگ ءِ آئی کتے آپ دپ ءِ گُٹ۔

اُف اے آپ چوں سورانت۔ آئی دپ چو جنور و کچل و بوت۔ باریں آپ و
تہا اینکہ واد چہ گجامان بیت؟

بلے آنوں چوں بہ کنت؟ کدم چہ شُن و نوری و پھک و پھک شُل ات۔ آئی
آراچے پیم و رکبیت کتگ ات؟ آئی چم دیم و دریا و کپت انت کہ آمرچی سک سک
ایمن ات۔ نبتین و چہ زہر و گنت و وتی دیم تر بیت۔ آہانی نسلانی دشمن چنکہ ایمنی و
بچکندگ و ات۔

نبتین بس یک دمانے لپرزت۔ پدا آ جہل بوت و کدم و دیم و وتی سینگ و
سک دات و بازرمی و گوں آئی وتی گور آئی دپ و دات۔ بلے کدم و تہا اینکہ ہم ذکت
نیست ات کہ آئی چونس ات و نکت دات کتیں۔ نبتین و چے یک دستے و گور و راکتے
پرتک و ہٹرت جت۔ شیر و تر مپ کدم و دپ و سر و بوت انت۔ آچو چک و نبتین و سینگ
و لچنگ ات و نبتین و دپ و دیم و دنیا جہان و مہر پیا کی و پلگاری پٹگ و ات۔

اُف! اے آسمان و چیر و چنکہ مہرات۔ تیوگیس زمین مہر و ہمرائی و دوستی، ہل و ہب و
زیمیل و ساز کنگ و ات۔ ہے مہر و و برباد و ویر اندانیں زمین و ٹپانی سرازیمیک ایر کنگ
بندات کتگ ات۔ ہے نرمی و مہر و با پشت و انسان قدرت و تمامیں سکیاں سکیت۔

نبتین تاں انگت چہ وشی و درہگ و ات۔ یل کہ آئی بدن چہ ژندی و نزور
گشنگ ات بلے مہر و سر رپچی و آئی بند بند و بوگ بوگ شادمانی در شان و اتنت۔ آگوں
هورتی و کدم و دیم و سئیل کنگ و ات۔ آئی بے ساہیں انارکانی سر و آئی پیشانی و سر و
زند و رگ و ریشگ و ارواہ گروشک دیان ات۔ کدم و دیم و سر و در ابو ہو کیس زند و

مارشت ءِ گوں آوت حیران ات۔ دنیا ءِ اولی جنین آدم ءِ وڑا آ مارگ ءِ ات کہ تو کل ءِ زور
 ءِ چونیں مزنیں چمگے آئی اندر ءِ چے در آ تک کنت۔ نبتین ءِ راوتی تو ک ءِ اندیمیں زور ءِ
 ذکت ءِ کس اس ءِ گرا ءِ منجے ءِ دور داتگ ات۔

کدم ءِ جان ءِ تو ک ءِ توان ءِ اے تر مپ وش وش ءِ رسان اتنت۔ آئی وتی
 پاد تچک گت انت۔ دست بُر زکت انت۔ پداسر چست گت ءِ نبتین ءِ چارگ ءِ لگت
 ات۔ پداباریں چے بوت کہ آئی نبتین ءِ رازوریں تیلانکے دات ءِ یک گور ءِ کت ءِ
 در ہو کیس لنگاں گوں اوشتات۔ چودرا بوہگ ءِ ات کہ آئی وتی سدھ ءِ سما باہینگ انت۔
 ”اے تو چے کت؟ ترا لچ نہ بوت؟“

”لچ ءِ چے گے انت؟“

نبتین ءِ دپ پچ کپت۔

”تو گوں من اے بدی چیا گت؟ آخر ترا چوکنگ ءِھیال چتورا تک؟“
 ”من ترا گوں بدی کناں؟؟؟“ نبتین تڑک ءِ ٹک کدم ءِ چارگ ءِ ات۔
 ”زانہ چوش تو سر پد نہیے کہ ہما مردم کہ وتی جن ءِ شیر ءِ بہ ارت آ.....“

کدم ءِ وتی گپ سر جم گت نہ گت۔ آئی نزوریں پاد ءِ نزوریں بدن ءِ واستا
 اے نہ سلگی غمے ات۔ آئی سر گشت ءِ آدیم پہ چیر کپت۔

نبتین ءِ دست سر ءِ گت انت ءِ نشت۔ اتوں اتوں آئی کہ مہر ءِ ہما چراگ
 بالینگ ات امرت۔ آئی پدا کدم ءِ سروتی گت ءِ کت۔
 آ بے سدھ ات۔ نوں آئی لنگانی سر بر ءِ گج جم بوہگ ءِ ات۔

”کدم!“ - نبتین ء جہل بوت ء توار گت۔

بلے کدم نہ سرات۔

نبتین ء پدا توارے جت بلے کدم بے توار ء کپتگ ات۔ آ گوں بیوسی ء چاریں گنڈاں چاران ات۔ اے و ہما نبتین ات کہ آئی بدیں جاورانی دیپانی چو مھکمیں تلاء کتگ ات۔ کہ آئی زرا آ سراتی ء آرام ء بلاہان ء چہ وتی پاداں لگتال کتگ ات۔ آئی جزم ء قادر شیخ ء ہوسی نیں واہگان ء چوانگر ء سوتک۔

کہ آوتی مرد ء زہر گر ء زہر ترش ء شگانانی دیم ء چو گلز مین مات ء سگت ء توکل ء نشان ات۔ ء یک دانکے گپے ’زنکے‘ گلگے ہم درشان ئے نہ گت۔ اے ہما نبتین ات کہ آئی بدن ء ہما و ہداں زند ء تخلیق ء شہد ء شکل ہار کنان ات۔ چودرا بوہگ ء ات کہ آئی بدن چہ مہر ء چہ ذکت ء بازی ء گیشی ء ترک ایت..... بلے چتکہ لاچار ء بیوس ات۔ آئی سرچست گت چارت۔ نیلیں روژناہیں آسمان ء سر ء سیاہیں پٹھے چو کہ کاڑے ء سیاہیں چمان تر پگ ء ات۔

”اف! من چے بکناں؟“ - نبتین ء سرچست گت ء انچو چست گت چو کہ

اے نیلیں آسمان ء آئی دردانی دوا گون انت۔

کدم تنی و ہدی بے سڈھ کپتگ ات۔ آئی دوئیں دستانی لنک چہ گل ء رب ء مینگ اتنت۔ چو کہ پوتی دست گیری ء آئی مہروانیں ماتیں گلز مین ء سینگ دست جتگ۔ نبتین ء کدم ء سینگ ء سراپر گت ء چہ گوشاں چیزے اشننگ ء جہد کت۔ آ باز سبک سبک ء ساہ زورگ ء ات۔

اے ساہتاں کدین ءِ رُو ءِ آ کنت؟ آپنکہ دیر ءِ زندگ بیت؟ کدم ءِ گوں باز
مشکل ءِ چم پچ گت انت ءِ نبتین چارت۔ ہے یکیں دمانگ ءِ آئی چمانی تہا چنکہ ایتانی
شہم اندیم انت۔

نبتین ءِ دل ٹکر ٹکر بوت۔

”او خدا چیا؟..... آخر چیا من ءِ دگہ زندے داتگ ءِ اے غم سر ءِ داتگ؟“

نبتین ءِ توار چو یک آہ ءِ اُفارے در اُتک۔

ءِ ہے دمان ءِ آ سماں ءِ روژناہیں دیم ءِ سر ءِ چہ در پشوکیں سیاہیں چماں یک
تر مے ست۔ زندگی ءِ اُمیت ءِ تر مپ! پدا چوش بوت کہ چہ آ سماں ءِ ہسور ءِ تر مپ وشی ءِ
دروشم ءِ شلاں بوت انت۔ نبتین ءِ دست چست گت انت۔ چنکے آپ کدم ءِ لٹاں
دات۔ سارت ءِ وشیں آپ کہ آ کدم ءِ گٹ ءِ زند ءِ قاصد بوت ءِ رست انت۔

نبتین ءِ کدم ءِ دیم ءِ لچگیں گل سُبک سُبک ءِ دور گت انت۔ آئی تریں مودانی

تہا گوں مہر ءِ لٹک مان گیشیناں کت انت۔ ہسور ءِ تاں دیر ءِ گورت۔ روچ گوں نرمی ءِ
شہمگ ءِ ات۔ برانز ءِ آپ ءِ ہواری اینکہ دوستی ءِ گوں کدی نہ بوت ات۔ کدم ءِ سر
چست گت۔ گلزین چارت چو کہ آ دنیا ءِ اولی بر ءِ گندگ ءِ انت۔

آشتاپ ءِ پاد اتک نشت۔ نبتین ءِ چماں دنیا جہان ءِ مہر چکنگ ءِ انت۔

آئی دیم ءِ سر ءِ گلزین ءِ ایمین در پش ءِ سوب مندی ءِ مزن مری تالان ات۔

آدوئیں پاد اتک انت ءِ دیم ءِ شت انت۔ بلے انچو کہ آہاں پہ روگ ءِ گام زرت۔ آہاں
مارت کہ آدوئیں آزگ انت۔ آہاں چہ لچ ءِ وتی وتی دیم گرد بیت انت۔ چو کہ آدم ءِ حواء

کدی باگیں بہشت ءیکے دومی ءرا آ زگ دیستگ ات تہ دیم چہ لچ ء ترینگ ات۔
 کدم ء ادا اودا چم شانک دات انت۔ چاریں نیمگاں مُرتگیں جون اتنت۔ یک مُردگے ء
 تنی وہدی یک لنگی یے پتا تگ ات۔ پے اے جان ء بالاد ء مرگ چہ زندگی ء گیش بوتگ
 ات بلے ہما گد کہ گوں بالاد ء بستگ ات مرگ ء آ رانچ گپت نہ کتگ ات۔ کدم ء چہ
 جون ء لنگی تچ گت ء آ رانیام ء دورا ڈکت۔ یک راڈے وتی سرین ء بست ء دومی راڈ
 نبتین ء رادات۔

باز دور دریا ء کندہ پد ر بوہگ ء ات ء آئی ہمرائی ء سبزیں بارگیں لیکے رندے درا
 بوہگ ء ات کہ زمین ء سر ء پدا گام جنگ ء واستاز زندگی ء کلوه ء سرکنگ ء ات۔ لہتیں گوا زانی
 پسند ء نیلیں زرا یمن ء بے تو آرا ہان ء مہر ء ہبے چارگ ء ات۔ کدم ء گوں نرمی ء گشت۔
 ”نبتین! بریں کتے دیر ء آرام کنییں۔ انگت مارا باز دیم ء روگی انت۔ باز دیم ء۔“

چاپ ہوئیں کتاب

اول گردان (شاعری)

کوکر (شاعری)

ہر ساعت چکاس (ناول)

گچین گنج (زینتیں شاعری)

میڈیا (ڈرامہ۔ رجائیک)

بادشاہ (رجائیک)

بتلگ انت شیخ (گیدی پر بند)

زینتیں نود (شخصی خاکہ)

جوہان (زینتیں شاعری)

لال بخش پانوانی ء شاعری

حافظ ابا بکر پیشکانی ء شاعری

ملا ابا بکر کلمتی ء شاعری

ناھدا ء جن (رجائیک)

نام: ڈاکٹر فضل خالق

پیشہ و نام: عبدالخالق

ہندو جاہ: آبر، کچ

پیدائش و رواج: 28 مئی 1958ء

وانگ: ایم بی بی ایس (بولان)

پہ چاپ ء جریدگ

دنزاں مرورد (بلوچ بامردانی کتہ)

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ